„O cercetare serioasă a unui fenomen modern remarcabil, cu implicații enorme pentru «povestea» noastră științifică actuală și pentru actualul nostru simț al posibilului."

—**Lynne McTaggart**, autoarea bestsellerurilor *Câmpul* și *Experimentul Intenție*

Proiectul Sfera

Studiu asupra entităților spirituale sferice

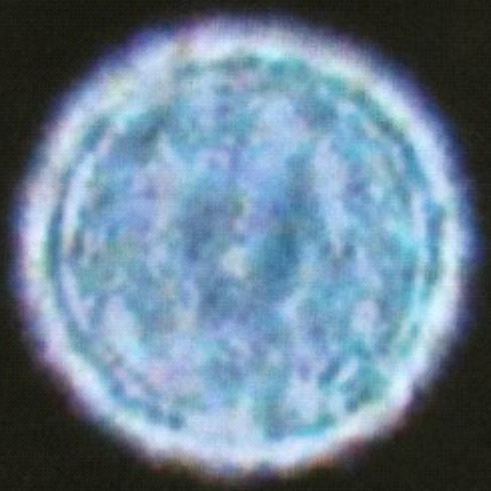

Proiectul Sfera explorează domeniul spiritual care poate fi văzut în uimitoarele fotografii digitale făcute de Miceal Ledwith şi Klaus Heinemann. Sferele de diferite forme, mărimi, cantităţi şi culori plutesc, alunecă şi planează în fiecare fotografie. Ledwith şi I leinemann ne oferă expertiza lor în domeniul sferelor, dovedindu-ne că nu sunt nici particule de praf, nici picături de apă. Ei caută să comunice cu sferele, văzându-le cu ochiul liber şi încercând să desluşească ce înseamnă existenţa lor pentru vieţile noastre.

După ce a descoperit cu uimire sferele care apăreau strălucitoare ca nişte becuri în fotografiile pe care le făcuse într-un loc de reculegere spirituală, Klaus Heinemann a simţit imediat că era vorba de ceva mult mai profund. Heinemann a cercetat din nou mii de fotografii pe care le făcuse anterior şi a făcut alte mii pentru a testa ipoteza că aceste cercuri luminoase nu sunt altceva decât emanaţii ale unor fiinţe spirituale.

Miceai Ledwith a avut o experienţă asemănătoare după ce a aflat pentru prima dată despre fenomenul Sfera. Pentru a descoperi tot ce se putea despre natura lor, despre situaţiile în care prezenţa lor poate fi cel mai uşor detectată şi ce implicaţii ar putea avea ele pentru înţelegerea locului nostru în cosmos, el a început studierea intensă şi sistematică a sferelor, zi şi noapte, în diferite condiţii atmosferice. Până acum, el a adunat o colecţie de peste o sută de mii de imagini.

Proiectul
SFERA

Studiu asupra entităţilor spirituale sferice
Miceal Ledwith, doctor în teologie şi drept

&

Klaus Heinemann, doctor în fizică Cuvânt înainte de William A. Tiller, doctor în fizică

Traducere din limba engleză americană: prof. dr. Mihai Popescu

Dedicaţie

Celor care caută o înţelegere a realităţii şi a locului nostru în această realitate

Editura adevăr divin

Pe site-ul editurii găsiţi şi alte cărţi pentru suflet www.drvin.ro

Site: www.secretul.tv *Yahoo*! *Group*: adevărdivin

Editura adevăr divin.

Qriginally published as „The Orb Project by Klaus Heinemann & Miceal

Ledwith.

Originally published by Atria Books / Beyond Words.

2007 by Miceal Ledwith & Klaus Heinemann.

Descrierea CEP a Bibliotecii Naţionale a României LEDWITH, MfOEĂL

Proiectul Sfera / Miceai Ledwith, Klaus Heinemann; trad.: prof. dr. Mihai Popescu; cuvânt înainte: William A. Tiller.

— Braşov: Adevăr Divin, 2010

ISBN 978 – 606 – 8080 – 18 – 5

I. Heinemann, Klaus

II. Popescu, Mihai, trad (trad.)

II. Tiller, William A. Pref.)

Cuprins

Cuvânt înainte de William A. Tiller…
Prefaţă…
. .
Partea I: Fenomenul Sfera…
Miceai Ledwith, doctor în teologie şi drept
Cuvânt înainte la Partea I, de J.Z. Knight…
Introducere:
„Există mai multe lucruri în Cer şi pe Pământ…”
1. Călătorie fotografică de descoperire
2. Semnificaţia culorilor Sferelor
3. Enorma diversitate a manifestărilor sferice
4. Vârtejuri şi câmpuri de torsiune: sfere care ar putea să nu fie electromagnetice
5. Sugestii pentru fotografierea sferelor
6. Să deosebim imaginile false cu sfere de cele reale…”
7. Sferele şi locul nostru în cosmos

Partea a II-a – Sferele – Dovada prezenţei divine?

Klaus Heinemann, doctor în fizică
Mulţumiri…

Introducere: Suntem înconjuraţi de un nor de martori
8. Dovada
9. Să privim mai de aproape
10. Să înţelegem ce am descoperit
Postfaţă: Emanaţii spirituale şi vindecare dirijată de spirite
Bibliografie
Concluzia autorilor

Cuvânt înainte

Am fost rugat să scriu această prefaţă de către doi domni pe care îi respect foarte mult, atât ca oameni cât şi pentru multele realizări în domeniile lor profesionale, în această carte, ei s-au întâlnit şi ne-au împărtăşit studiile personale, făcute în timpul liber, şi fotografiile privind un fenomen foarte recent apărut în lume, numit „sfere”. Aceste sfere au fost fotografiate noaptea, cu bliţ (sau flash), şi la lumina zilei, cu sau fără bliţ, majoritatea cu camere digitale, de sute de mii de oameni.

Mulţi oameni cred că sferele sunt entităţi fizice, alţii cred că sunt entităţi spirituale, iar alţii cred că sunt pur şi simplu artefacte, creaţii omeneşti asociate cu lumina, răspândite de particule din aer.

Sunt un bun cunoscător atât al ştiinţelor tradiţionale, cât şi al ştiinţei psihoenergetice, şi am „dansat” un deceniu, în anii 1970, cu fotografii ale fenomenelor anormale (fotografia Kirlan şi Stanislav O’Jack), deci poate că este rezonabil să „îmi arunc pălăria în ring” în faţa acestei abordări şi să adaug propria mea perspectivă privind această aventură în curs de desfăşurare.

După ce am citit cu atenţie materialul pus la dispoziţie de Miceai Ledwith, doctor în teologie şi drept, şi Klaus Heinemann, doctor în fizică, sunt deosebit de impresionat. După ce am reflectat, timp de mai multe luni, asupra datelor şi asupra propriului meu model ştiinţific psihoenergetic al naturii, am ajuns la concluzia că apariţia „sferelor” pe şi în jurul planetei Pământ, în această perioadă, nu este *accidentali* Punctul meu de vedere intuitiv este că ele constituie o parte din conştientizarea crescândă determinată parţial de elevarea gândirii umane şi parţial de creşterea energiilor îndreptate către această planetă de forme de viaţă în cea mai mare parte benefice, care există atât în dimensiunile tradiţionale, cât şi în cele netradiţionale (nevăzute). Ipoteza mea de lucru este că

fenomenul „sfera” ar trebui privit ca o experienţă pozitivă pentru omenire, fiind doar prima dintre diversele manifestări de comunicare ce vor apărea în aventura în curs de desfăşurare a viitorului nostru.

Cred că ar fi benefic pentru oricine să citească această carte. Dacă publicul doreşte să fie îngăduitor cu perspectiva mea tehnică, vă voi spune de ce.

Perspectiva Tiller în primul rând, trebuie să ne întrebăm, „Prin ce se deosebeşte ştiinţa psihoenergetică de ştiinţa tradiţională?” în ultimele patru sute de ani, ştiinţa tradiţională nu a considerat conştiinţa umană ca variabilă termodinamică semnificativă în studiul fenomenelor naturale. Mai degrabă, investigaţiile s-au învârtit în jurul ecuaţiei metaforice a reacţiei

MASĂ o ENERGIE (1)

cu legătura majoritar cantitativă dintre cele două elemente, conform ecuaţiei lui Einstein E = MC2 (în care E = energie, M = masă şi C = viteza luminii electromagnetice în vid fizic). Pe de altă parte, ştiinţa psihoenergetică extinde ecuaţia (1) pentru a include conştiinţa umană ca variabilă termodinamică semnificativă în studiul naturii. Totuşi, dificultatea noastră actuală este că nu avem o definiţie acceptată a conştiinţei, care să abordeze fenomenul cu mijloace cantitative suficiente pentru a fi larg acceptabilă drept următorul termen al ecuaţiei (1) corecte. Deci, permiteţi-ne să nu întrebăm ce este conştiinţa, ci mai degrabă ce *face* conştiinţa. Când facem

ucst lucru, vedem imediat cum conştiinţa manipulează *informaţiile*, fie prin însumări sau alte operaţii, pentru a < >al ine rezultatele utile, fie prin litere îmbinate pentru a forma cuvinte, fie prin simboluri matematice, pentru a alcătui ecuaţii, fie prin asamblarea unei mulţimi de piese de *puzzle*, pentru a realiza o imagine

frumoasă. Mai mult, în ultimii şaizeci-şaptezeci de ani, ştim că o creştere a conţinutului ilo informaţii (în termeni de biţi) a unui anumit proces din natură este legată cantitativ de o descreştere a entropiei (în termeni de calorii pe grad centezimal) pentru univers şi, ui ultimii o sută cincizeci de ani, ştim că funcţia potenţială principală a termodinamicii, care conduce toate procesele din natură, este energia liberă pe unitatea de volum sau pe molul de substanţă chimică şi că, în această funcţie, entropia es ic la acelaşi nivel cu energia. Astfel, ecuaţia metaforică a reacţiei care guvernează ştiinţa psihoenergetică este

MASĂ e> ENERGIE e> INFORMAŢIE o CONŞTIINŢĂ (2)

Pentru a face ecuaţia (2) puţin mai tangibilă, în ştiinţa I rad iţională a secolului trecut, noi am construit acceleratoare de particule foarte mari, pentru a realiza ciocnirea unor lascicule de particule cu energie cinetică înaltă şi a obţine scindarea (fisiunea) acestora în componente mai mici şi mai „de bază”, pentru a înţelege subcomponentele întregii materii. Acum şi în viitor, noi vom folosi conştiinţa (I i reacţionată pentru a manipula informaţiile aflate la diferite niveluri ale realităţii, cu scopul de a modifica proprietăţile materialelor. Aceasta constituie o trecere a funcţiei termodinamice a energiei libere din natură de la schimbări induse de energie la schimbări induse de entropie. Vom vedea astfel şi importanţa trecerii de la informaţiile analoge la informaţiile digitale.

Apoi, cred că este important să spunem câteva lucruri despre psihofiziologia umană, pentru a vedea cât de maleabili suntem în sistemul nostru de convingeri şi în intenţiile noastre, atât inconştiente, cât şi conştiente. Să începem cu o simplă expunere a „Principiului Psihofiziologic” şi să continuăm cu trei exemple de

biofeedback.

Fiecare schimbare în starea fiziologică umană este însoţită de o schimbare corespunzătoare în starea mental-emoţională şi invers, fiecare schimbare în starea mental-emoţională umană, conştientă sau inconştientă, este însoţită de o schimbare corespunzătoare în starea fiziologică.

Unul din cele mai izbitoare experimente privind biofeedbackul inconştient a fost efectuat, la mijlocul anilor 1930, de către Stater, folosindu-se ochelari care răsturnau imaginile1. Subiecţilor li s-a cerut să poarte încontinuu ochelari care distorsionau percepţia, astfel încât purtătorul ochelarilor să vadă toate lucrurile răsturnate. Era foarte destabilizator pentru subiecţi, dar au procedat aşa cum li s-a cerut. După două până la trei săptămâni (în funcţie de fiecare subiect), apărea o schimbare bruscă: dintr-odată, vedeau toate lucrurile normal, cu ochelarii puşi, fenomenul continuând şi după aceea. Apoi, când subiecţii şi-au scos ochelarii, lumea apărea brusc răsturnată, timp de alte două-trei săptămâni, în funcţie de individ, înainte de revenirea la vederea normală.

Din datele de mai sus, ipoteza mea de lucru este că aparenta disparitate dintre imaginea convenţională a lumii şi imaginea inversată de ochelarii speciali forţau într-un fel dendritele creierului să construiască un anumit circuit

Uwin Rock, the nature cf Perceptual Adaptation. (*Natura adaptării perceptuale*). *New York, Basic Bocks, 1966*.

În lern slab de tip oglindă, care inversează imaginea, pentru a răspunde aşteptărilor, iar apoi să „dizolve" acest element st ructural al creierului, atunci când nu mai era nevoie de el.

Doctorul în medicină Stewart Wolf a făcut un studiu dublu-orb cu un grup de femei însărcinate, care aveau

stări de creaţă şi de vomă2. A făcut-o în două etape. Mai întâi, el a dat un medicament antiemetic (antivomitiv) unei părţi din grup *şi* o substanţă neutră (placebo) celeilalte părţi a grupului. A fost surprins să vadă la cât de multe femei din a doua parte a grupului au încetat greaţa şi voma. Apoi, i-a luat pe membrii subgrupului „placebo" şi le-a dat ceea ce spunea că ar fi un antiemetic foarte nou şi foarte puternic. A observat că toate temeile din acest subgrup au învins greaţa şi voma. Ceea ce nu le-a spus a fost că le-a dat ipecac, un emetic (vomitiv) Ioane puternic, folosit în mod obişnuit în secţiile de gardă ale spitalelor pentru a induce vomă. Rezultatul psihofiziologic csic remarcabil: tăria câmpului intenţiilor acelor femei a creat în corpurile lor o forţă termodinamică ce depăşea cu mult lor ţa semnelor opuse, puternica forţă chimică despre care se st le că se manifestă în cazul ingerării de ipecac

Pe la mijlocul anilor 1990 am studiat, împreună cu colegii de la Institutul Heart Math din California, efectele localizării intenţionate a aprecierii faţă de cineva sau de ceva (poem, pictură, peisaj şi aşa mai departe) prin inimă asupra stărilor electrofiziologice ale oamenilor3. Instrumentul de măsurare a biofeedbackului inimii a fost electrocardiograma (EKG), cu măsurări complementare ale respiraţiei (R), ale timpului de tranzit al pulsului (PTT) şi

Stewart Wolf, Educating Doctore (Să educăm doctorii). New Brunswick, N. /., Dmisaction publishers, 1997.

lGlen Rem şi Rauin McCraty, „Local and Non-Locd Efects of Cohérent Heart I Mjuenàes on Conformatwnal Changes of DNA" (Efecte locale şi non-locale ale frecvenţelor coerente ale inimii asupra schimbărilor conformaţiei ADN-ului), I 'nkvedingb qfthe Joint USPA/IAPR Psychotronks Conference, Müwakee, V/isc, 1993.

ale electroencefalogramei (EEG). Datele EKG au fost convertite automat în variabilitatea pulsului (HRV) şi afişate în timp real. Se obţinea şi spectrul puterii sale. Declanşatorul temporal pentru începerea aprecierii focalizate a fost etichetat „Cadru de îngheţare”. În figura 1, vedem schimbările în timp real ale variabilităţii pulsului, plus spectrul

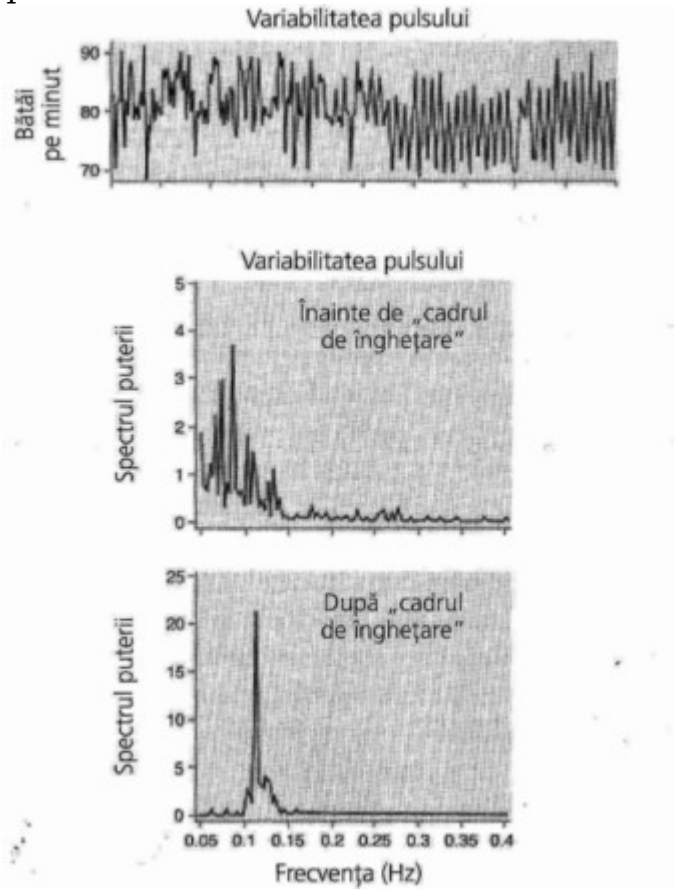

Figura 1. Schimbări în timp real, plus spectrul de putere al variabilităţii pulsului, înainte şi după manifestarea intenţiei cadrului de îngheţare…

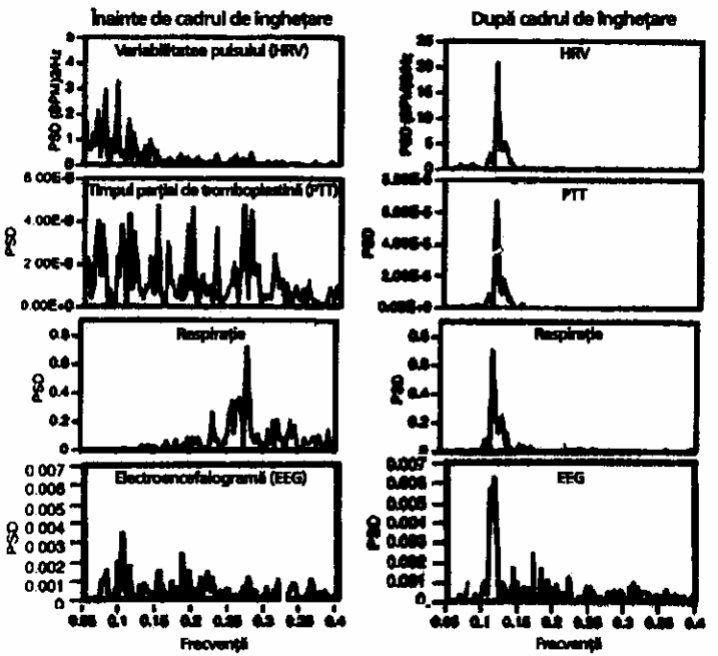

h (ura 2. Date privind spectrul puterii pentru toate sistemele electrofi-/io logice de măsurare, înainte şi după iniţierea cadrului de îngheţare (observaţi diferitele scale verticale)

puterii variabilităţii pulsului, atât înainte, cât şi după manifestarea intenţiei cadrului de îngheţare. Figura 2 redăi Li lele spectrului puterii pentru toate cele patru sisteme simultane de măsurare, înainte şi după pornirea cadrului de îngheţare. Din aceste date învăţăm că iniţierea unei focali /. a îi sincere a aprecierii prin inimă induce: (a) o stare de coerenţă internă în măsurarea în timp real a variabilităţii pulsului; (b) un colaps al datelor spectrului de putere HRV, iiliit la nivel parasimpatic (frecvenţă înaltă), cât şi la nivel simpatic (frecvenţă joasă), la frecvenţa baroreflexă de O, 14 bertzi, la care inima interacţionează puternic cu creierul;

şi (c) antrenarea puternică a tuturor celor patru

sisteme electrofiziologice la această frecvenţă baroreflexă.

Atunci când cineva practică această tehnică a cadrului de îngheţare/aprecierii sincere, observă şi o schimbare semnificativă în secreţia „fabricii chimice” pentru corp – adică producţia de DHEA (precursorul majorităţii hormonilor) creşte, în timp ce producţia de cortizon (principalul hormon pentru controlul stresului) scade. Astfel, semnele interne ale stresului scad, în timp ce producţia de hormoni benefici creşte. Toate elementele prezentate mai sus semnifică o stare de sănătate apreciabil mai bună prin acest act de conştiinţă direcţionată.

De asemenea, este interesant să observăm că, pentru oamenii experimentaţi având capacitatea să intre şi să susţină „modul de îmbarcare” sau „modul de coerenţă internă” a funcţionării inimii, intenţionând în acelaşi timp să influenţeze conformaţia moleculelor ADN dintr-un recipient cu apă aşezat la distanţă de circa 60 – 120 cm de corpul lor, datele spectroscopiei ultraviolete arată că acestea pot fie să desfăşoare, fie să înfăşoare segmentele de ADN sub influenţa voinţei. Dacă o asemenea schimbare poate fi indusă unor segmente de ADN *din afara corpului*, imaginaţi-vă ce se poate întâmpla cu segmentele de ADN din celulele individuale *din interiorul corpului* prin intenţiile focalizate.

Acum să luăm un exemplu privind efectele biocâmpului uman asupra procesului fotografic, din perspectiva unui om „bine dezvoltat lăuntric”, numit Stanisław CJack.

La mijlocul anilor 1970, acest domn foarte evoluat spiritual m-a vizitat la Universitatea Stanford, pentru a vedea ce cred eu despre fotografiile pe care le făcuse. Stan crescuse cu credinţa că nu se pricepea deloc la aparatele de fotografiat, pentru că atunci când cineva îl ruga să-i facă

O fotografie cu aparatul propriu, în imagine apărea ceva ciudat. În cele din urmă, Stan a observat o corelaţie strânsă mire o senzaţie pe care o avea la vertebrele a şaptea cervicală *şi* a patra dorsală şi apariţia fenomenelor stranii vizibile pe Iii mul developat Stan mi-a arătat zece până la douăzeci de fotografii, pentru a ilustra punctul său de vedere. Folosea film Kodak Kodacolor, sistemul de procesare standard Kodak şi un aparat de fotografiat Kodak cu lentile de plastic.

1 Yocedura sa obişnuită era să aşeze aparatul pe un trepied şi N.1 facă fotografiile cu ajutorul unui sistem de declanşare în lungime de circa şaizeci de centimetri.

Câteva din fotografiile făcute de Stan sunt reproduse în capitolul 1 din cartea mea „Ştiinţa şi transformarea umană".4 lolografiile prezentau, peste imaginea obişnuită, un fel de I uburi luminoase şerpuitoare (1), dâre de lumină cu conturul unui căluţ de mare la capăt (2), cărţi deschise plutitoare* (.1), buchete plutitoare de structuri în formă de banană (4) ele. Stan putea obţine astfel de fotografii cu aparatele altor o.) meni, însă trebuia să ţină aparatul aproape de corp timp ı le mai multe zile, pentru a-l face să fie sensibil la biocâmpul n, în, înainte de a încerca să facă fotografii. Dacă dădea altei persoane o cameră de luat vederi sensibilizată, acea persoană putea să facă astfel de fotografii timp de una până la /cee ore. După această perioadă, nu mai apăreau imagini anormale în fotografiile făcute. Se părea că biocâmpul său na necesar pentru influenţarea procesului, astfel încât asemenea rezultate anormale să devină ceva obişnuit.

Aflând toate acestea, am fost foarte intrigat şi am conceput un experiment cu două camere de luat vederi, pe care să-l desfăşor în colaborare cu Stan. A fost construită o platformă-trepied care să susţină cele două aparate de

4 W. A. Tüier, Science and Human Transformation.

Walnut Crede, Calif., hivior Publishing, 1997.

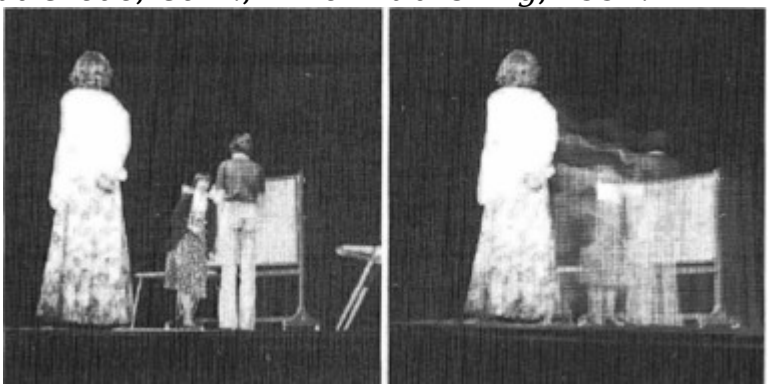

Figura 3. Exemplu din studiul realizat cu două aparate de fotografiat: rezultatul obţinut cu aparatul nesensibilizat (stânga) şi cel obţinut cu aparatul sensibilizat (dreapta). Observaţi fondul negru şi gradul de opacitate al bărbatului care stă în faţa acestuia.

fotografiat la distanţă de circa treizeci de centimetri şi un mecanism creat special pentru a declanşa simultan cele două aparate. Fiindcă nu am putut să cumpărăm încă un aparat de fotografiat Kodak, am folosit un aparat Minolta în locul

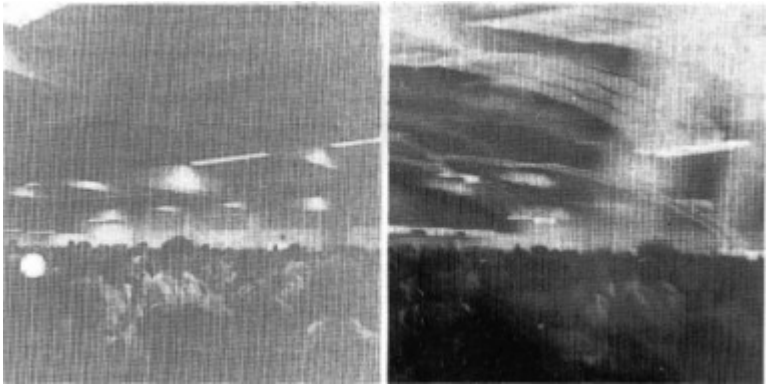

Figura 4. Exemplu din studiul realizat cu două camere de luat vederi: rezultatul obţinut cu camera nesensibilizată (stânga) şi cel obţinut cu camera

sensibilizată (dreapta). Observaţi caracterul luminii emise din luminatoarele tavanului.

celui nesensibilizat de pe platforma-tripod. Filmul utilizat în ambele aparate era Kodacolor standard, procesarea a fost Kodak standard, iar lui Stan nu i s-a permis niciodată să atingă rolele cu film. Altcineva a introdus şi a scos filmele din aparate şi le-a trimis pentru procesare.

Figurile 3 şi 4 reproduc două dintre uimitoarele fotografii făcute cu cele două aparate, imaginile obţinute cu aparatul Minolta fiind în partea stângă. În figura 3, aparatul Minolta înregistra prezenţa unui bărbat şi a doua doamne stând în picioare pe scenă, pe un fundal negru; imaginea obţinută cu aparatul Kodak ne arată un bărbat semitransparent, prin corpul căruia putem vedea fundalul negru. În plus, un anumit tip de „substanţă" părea să fie transferată sau să conecteze cel puţin una dintre femei cu bărbatul. În figura 4, fotografia făcută cu aparatul Minolta redă o imagine a publicului şi câteva lumini din plafon într-o sală de mari dimensiuni, în timp ce fotografia obţinută cu aparatul Kodak surprinde aceleaşi elemente, dar cu un fel de flamuri uimitoare, „ceva" care seamănă cu nişte fascicule de lumină „încetinită", ce pornesc din luminatoarele tavanului.

Ipoteza mea de lucru privind datele acestui experiment este că biocâmpul lui Stan permitea aparatului sensibilizat să acceseze un alt nivel al realităţii faţă de nivelul nostru normal atomic/molecular şi să surprindă această realitate pe li Imul Kodak standard.

Pentru a duce această imagine evolutivă la nivelul următor, trebuie să vă ofer un anumit fundal relevant privind rezultatele-cheie din ultimii zece ani de cercetări, pe care noi le-am efectuat în domeniul ştiinţei psihoenergetice.

1. Am descoperit un proces pentru imprimarea unei anumite intenţii umane asupra unui aparat electric, printr-o stare de meditaţie profundă. Acest aparat, atunci când este pornit într-un spaţiu experimental, condiţionează (a) acel spaţiu către o stare de simetrie electromagnetică măsurată mai înaltă decât nivelul nostru electric normal atomic/molecular al realităţii fizice şi acordă (b) acel spaţiu astfel încât experimentele să scoată în evidenţă schimbări ale proprietăţii materialelor în ambele direcţii şi aproape de magnitudinea intenţiei exprimate.

2. Au fost concepute, desfăşurate şi evaluate patru experimente cu obiective specifice – folosindu-se materiale anorganice, organice şi structuri vii – în perioada 1997 – 2000. Toate experimentele au fost încununate cu succes.5

3. Rezultatele celor patru experimente (plus experimentele ulterioare) au dezvăluit în natură prezenţa unui al doilea nivel fizic unic al realităţii, nivel care poate fi modulat de intenţia umană. *7

4. De asemenea, am fost capabili să arătăm că sistemul de meridiane/chakre din acupunctura funcţionează la acelaşi nivel mai înalt de simetrie electromagnetică măsurată faţă de restul corpului, care funcţionează la nivelul nostru normal, electric, atom/moleculă.6 Deci, susţinută, direcţionată, intenţia umană poate crea, în biocâmpul uman, ingredientele necesare pentru modificarea proprietăţilor fizice ale mediului nostru material.

A. Tiller, W.E. Dibble, Jr. şi M.J. Kohane, Consdous Acts of Création (Acte de creaţie conştiente). Walnut Crede, Calif., Paviour Publishing, 2001.

eW, *A. Tiller, W.E. Dibble, Jr. şi J.*G. *Fandet, Some Science Adventures with Real Magic (Câteva aventuri ştiinţifice cu magie reală). Walnut Creek, Calif, Pavior Publishing 2005.*

7 Martin Enserink, rulan the Placebo Be the Cure?” (*Poate placebo să fie leacul*?), *Science, 284* (*9 Aprilie 1999, p, 238 – 240*.

5. În cursul fazei de reproducere a unuia dintre experimentele noastre cu obiective stabilite, am reuşit să concepem un sistem experimental de măsurare cantitativă continuă a gradului de schimbare a energiei termodinamice libere ôGH* +, pentru ionul de hidrogen din apă, H +, pe măsură ce dispozitivul nostru „sursă” (a) înalţă starea de simetrie electromagnetică măsurată a spaţiului sau biocâmpurile umane (b) înalţă starea de simetrie măsurată a spaţiului, ori înălţarea (c) are loc într-un spaţiu „încâlcit în informaţii” cu (a).6

6. Din aceste experimente, putem concluziona că aici conştiinţa umană este capabilă să cupleze oameni şi instrumente la un alt nivel unic al realităţii fizice, nedetectabil în mod normal cu ajutorul instrumentelor convenţionale, şi că acest nivel al realităţii poate avea propriul său set de forme de viaţă, dintre care unele este posibil să ni le putem imagina în condiţii adecvate.

Experimentele noastre demonstrează că următoarea ecuaţie guvernează comportamentul unei măsurători a proprietăţii, Qj –, într-un spaţiu parţial condiţionat:

Q” = *Q*. + «A (3)

În care este coeficientul de cuplare dintre aceste două niveluri ale realităţii fizice (O < *α*Λ < 1); Q este valoarea normală a proprietăţii atunci când – O (exact valoarea electrică atom/moleculă) şi este valoarea proprietăţii conjugate din acest al doilea nivel unic al realităţii fizice (exact valoarea undei magnetice a informaţiilor).

Acum suntem doar la un pas distanţă de aplicarea tuturor acestor cunoştinţe în cazul fenomenului „sfera”. Înainte de a putea face acest lucru, trebuie să ajungem să

înţelegem într-o anumită măsură fenomenul „încâlcirii” macroscopice a informaţiilor, la temperatura camerei. Nu mă refer la „încâlcirea cuantică” din prezent, care este observată experimental doar în jurul temperaturii de zero absolut şi pentru obiecte foarte mici (molecule, „buckyballs”, cristale foarte mici etc.). În această secţiune, mă refer la transferul de informaţii între laboratoare cu dimensiuni de la 28 la 280 m^3 (de la 1.000 la 10.000 picioare cubice), dar aflate la distanţă de cel puţin 8.000 – 9.500 km şi fără conectare prin telefon sau prin Internet

Pentru a înţelege rezultatele experimentale în domeniul ştiinţei psihoenergetice, am dezvoltat un cadru de referinţă duplex pentru a vizualiza multiplele manifestări ale naturii. Acest cadru de referinţă este format din două subspaţii reciproce, din care unul este timp/spaţiu (x, y, z, t), pe care îl numim spaţiu direct (D-space). Celălalt este aşadar un domeniu de frecvenţă (k –, k, kkt) atât spaţial, cât şi temporal, pe care îl numim spaţiu reciproc (R-space). Aici, spaţiul direct este folosit drept cadru de referinţă pentru particulele electrice, subliminale, în timp ce spaţiul reciproc este folosit drept cadru de referinţă pentru undele magnetice ale informaţiilor subliminale. Împreună, ele formează conceptul de undă de Broglie particulă/pilot, una din formulările fundamentale ale mecanicii cuantice de astăzi, care corectează eroarea făcută de părinţii fondatori ai mecanicii cuantice, care au comprimat ambele aspecte în formula spaţiu-timp.

Cu o cuplare minimală (arf), entităţile undelor de Broglie particulă/pilot există cu υρ uw = c2 (υρ = viteza particulei electrice, în timp ce uw = viteza unei magnetice a informaţiilor). Totuşi, nu rămâne suficientă substanţă de cuplare pentru a permite materialelor electrice macroscopice şi materialelor cu unde magnetice

macroscopice ale informaţiilor să fie cuplate semnificativ, astfel încât fiecare domeniu macroscopic să fie un spaţiu U (1) cu stare de simetrie electromagnetică măsurată.

Prin cuplarea substanţială (O «*αΛ*E 1) dintre substanţele macroscopice ale celor două subspaţii, starea de simetrie electromagnetică măsurată a sistemului binar *combinat* este înălţată la un nivel superior SU (2) şi acest sistem binar devine o stare superioară cu energie termodinamică liberă, în care intenţia umană poate influenţa experimental proprietăţile materialelor.

Într-o stare de cuplare puternică, toate părţile unui sistem experimental sunt conectate substanţial (încâlcite) non-local prin spaţiul reciproc. Prin urmare, în experimentul replică de creştere a pH-ului în echilibru cu aerul prin unităţi + lpH, prin intermediul dispozitivului nostru „Sursă” (intenţia), în patru locuri din SUA, plus cele patru locuri de control ale lor (fără dispozitive „Sursă”) şi două locuri de control din Europa (fără dispozitive „Sursă”), rezultatele experimentului nostru Payson ΔρH au apărut la distanţă de circa 9.500 km într-un interval de la una până la trei săptămâni.6

Ce trebuie să înţelegem de aici este că, dacă considerăm un sistem de locuri separate la mare distanţă în spaţiul direct (D-space), corespondentele lor în spaţiul reciproc pot îi considerate vectori atât ca amplitudine, R, cât şi ca unghi de fază, θ = O. În spaţiul reciproc (R-Space), întregul sistem trebuie tratat ca sumă-vector a tuturor părţilor componente şi acest lucru poate fi reprezentat printr-un vector total al sistemului, Re (k) exp [iOe (k)], în care i este numărul imaginar V-I. Totuşi, în general, intensitatea Is (k) poate fi măsurată sau percepută experimental şi este exprimată, pentru spaţiul direct (D-Space), format din trei părţi (A, B, C), prin formula

W = f4 (k) = fă (k) +) + Ve)]

+ 2 (*RARB* cosi* –) + *RARC* cos (0A) + α*<O§ – 0C) } (*4*)

În care cos = funcţia cosinus. Aici, în ecuaţia 4, termenul dintre parantezele pătrate [] este ceea am avea drept corespondent în sistemul spaţiului reciproc, dacă nu ar exista nicio interacţiune între diferitele părţi. Termenul dintre parantezele (} este suma interacţiunilor perechi dintre diferitele părţi ale spaţiului reciproc ale sistemului în ansamblu.

Deci, amintindu-ne de ecuaţia 3, dacă arf este semnificativ mai mare decât zero, instrumentele noastre de măsură vor fi capabile să acceseze care este chiar integrala (k) dk de la zero la o anumită valoare mai mare, k. Pentru a ilustra folosind un exemplu specific, să considerăm un experiment medical tipic dublu-orb, în care A = doctorul, B = tratamentul şi C – placebo. Acum putem vedea că, atunci când O, combinând ecuaţiile 3 şi 4, obţinem

**

Om – Q* + J< *ê* + *WA-e* <*x-a* – % + V – *e*» *àk*, o *·

Omc-Q «: „* «J</Î + 2 (a-cos «? a – H «>s (—) } > (*5*) o

Chiar dacă – O, în timp ce nu, dacă aeff este sufidertt de mare şi diferenţele dintre unghiurile de fază sunt mici, OMC se poate apropia de ca magnitudine şi încercările clinice pot eşua, pentru că efectul placebo este atât de mare.

Pe o cale puţin diferită, Enserink a scris un scurt articol în revista *Science* (1999), observând că, la începutul anilor 1980, experimentele dublu-orb privind tulburările obse-siv-coercitive au arătat că răspunsul placebo era foarte slab (mai puţin de 15%) comparativ cu efectul tratamentului.7 Cu toate acestea, în 1999, o metaanaliză a încercărilor făcute cu nouăsprezece

medicamente antidepresive a evidenţiat un efect placebo mediu de 75% faţă de efectul medicamentului *real*. Poate că cea mai importantă întrebare pe care ar trebui să ne-o punem este de ce a crescut atât de mult magnitudinea efectului placebo în ultimii douăzeci de ani. S-ar putea adăuga faptul că, în aceeaşi perioadă de timp, s-au făcut observaţii cosmologice (a) privind acceleraţia exterioară a Universului la marginile sale şi observaţii cosmologice (b) privind prezenţa din abundenţă atât a energiei întunecate, cât şi a materiei întunecate.

Ipoteza mea de lucru privind datele acestui experiment este că această concentrare a substanţei active de „cuplare" în cosmos şi în mod sigur în universul nostru a crescut lent timp de mai multe decenii. În acest caz, magnitudinea aeff ar trebui să crească. Ceea ce ar permite efectului placebo să se apropie de efectul tratamentului în experimente dublu-orb cu placebo; acest lucru ar anunţa sfârşitul experimentelor utile dublu-orb; ar explica de ce gradul de „conectivitate" dintre oameni pare să crească în timp şi de ce, în medie, am putea să surprindem „sfere" cu aparatele noastre digitale de luat vederi, în această perioadă.

Toate datele experimentale anterioare indică o conectivitate profundă între oricare parte a naturii şi alto. Fiecare dintre noi poate influenţa toate formele de viaţă din jurul nostru prin intermediul emisiilor biocâmpului nostru şi prin informaţiile pe care le purtăm, fie că intenţionăm sau nu. Figura 5 oferă o schemă vizuală simplă a *sistemului* general al elementelor interactive implicate în orice eveniment de comunicare, indiferent dacă e vorba de un preot, de o un vindecător, de un medic, de un acupunctor, de un profesor, de un actor, de un soţ, de un părinte sau de fotograf de sfere, în toate aceste cazuri, sunt implicate ecuaţiile 3, 4 şi 5.

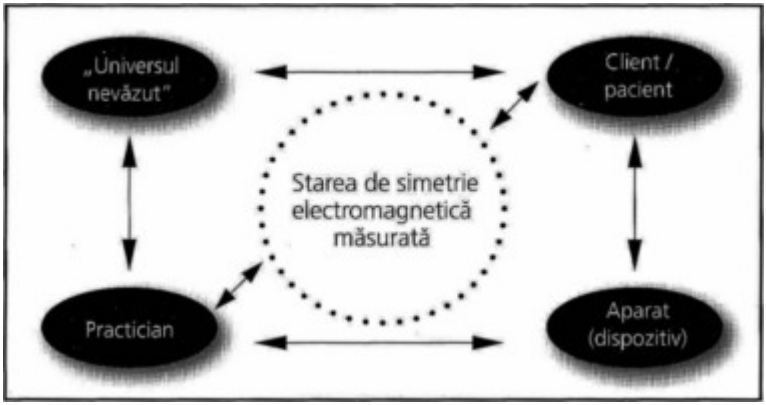

Figura 5. Cele cinci elemente-cheie care pot participa interactiv şi pot influenţa orice comunicare umană.

Pentru interesul nostru, în acest cuvânt înainte, înlocuim *practician* cu *experimentator*, *aparat foto* cu *aparat*, şi *client* cu *sfere*. Dacă biocâmpul experimentatorului este destul de puternic pentru a „condiţiona" spaţiul şi camera şi dacă sferele sunt o formă de viaţă a domeniului spaţiului reciproc (R-space), *ele ar trebui să fie fotografiabile* în anumite condiţii tehnice date. Acest lucru s-ar putea petrece dacă suntem conectaţi la suficient de multe informaţii. Sferele nu sunt cu siguranţă creaturi din lumea noastră spaţio-temporală. Acest tip de dovezi fotografice ar trebui să fie accesibile chiar şi formelor de viaţă din dimensiuni mai înalte, în condiţii adecvate.

— Dr. William A. Tiller Profesor Emeritus, Stanford University

Prefaţă

În ultimul deceniu, fotografi din întreaga lume au fost martorii unui fenomen curios. Pe măsură ce camerele digitale de fotografiat au început să ia locul camerelor tradiţionale cu film, au fost semnalate anomalii optice de le rână circulară, care apar în fotografii făcute peste tot în lume, în diferite condiţii. Şi mai neobişnuit este faptul că

aceste anomalii nu erau vizibile cu ochiul liber în momentul fotografierii şi nu au putut fi identificate obiecte sau substanţe care să fi provocat astfel de anomalii. Oamenii se întrebau: Λ r putea aceste imagini să surprindă câmpuri energetice din afara spectrului vizibil uman, câmpuri conectate cu realităţi oare se află în afara percepţiei umane normale? Fenomenul a Trezit un interes deosebit şi au fost formulate nenumărate îi puri de explicaţii.

Reacţia iniţială a fost – în mod predictibil – să fie clasificate ca spirite sau ca entităţi destrupate de un anumit tip, astfel încât sferele erau grupate împreună cu fantomele şi au ajuns obiectul unei atenţii crescute din partea grupurilor autointitulate „vânători de fantome”.

Alţii au luat în bătaie de joc ideea şi au făcut eforturi considerabile să dovedească faptul că imaginile sferice pot I i explicate prin diferite forme de poluare din atmosferă sau prin anumite anomalii în mecanismul camerei foto.

În prezent, există puţină literatură serioasă publicată despre sfere, în timp ce pe Internet circulă numeroase informaţii ce reflectă o gamă largă de explicaţii, pe care oamenii de avansează pentru explicarea fenomenului.

Atunci când Cynthia Black, redactorul şef al Editurii Ueyond Words (Dincolo de cuvinte), m-a abordat prima dată în sugestia de a publica cercetările noastre separate într-o singură carte, amândoi am atât intrigaţi, cât şi preocupaţi în ce măsură putea să funcţioneze o colaborare, însă, după ce am citit fiecare manuscrisele celuilalt, preocupările noastre au dispărut şi interesul a continuat să crească.

Timp de decenii, amândoi urmaserăm căi similare. Miceai, care slujise ca teolog catolic peste treizeci şi cinci de ani, făcuse cercetări în domeniul spiritualităţii şi al vieţii lui usus Hristos. El începuse să studieze sferele cu

mare pasiune în 2001, cu 2 ani înaintea lui Klaus. Klaus, specialist în fizică experimentală, interesat de spiritualitate şi de natura realităţii spirituale, găsise de mult timp că fundamentalismul creştin tradiţional era prea mărginit atunci când trăise prima sa întâlnire cu sferele. Miceai, teologul, a simţit imediat că investigarea fenomenului sferelor avea să constituie o piatră de hotar în sensul înţelegerii ştiinţifice a unui domeniu spiritual cu mai multe straturi şi cu ramificaţi fizice. Iar Klaus, fizicianul, a bănuit imediat că fotografierea sferelor ar putea deveni un element semnificativ al enigmei şi o piesă importantă pentru dovedirea faptului că realitatea Spirituală în mare este reală.

Prin urmare, amândoi am depăşit limitele expertizei noastre academice şi am ajuns să prezentăm un exemplu clasic de sinergism: rezultatele combinate ale căutărilor individuale. Descoperirea naturii şi semnificaţiei sferelor depăşeşte clar suma elementelor componente ale sferelor. Sferele aruncă o lumină nouă asupra revelaţiei filosofice / spirituale / ştiinţifice că „Toate sunt Una”. În acest mod extins de a vedea realitatea, diversele noastre descoperiri sunt fundamental congruente. Prezentarea punctelor noastre de vedere şi a descoperirilor noastre în acest format separat vă permite, iubiţi cititori, să fiţi martori ai acestui sinergism al cadrelor teologic / ştiinţific şi ştiinţific / teologic.

Convinşi că fenomenul ne oferea un instrument valoros prin care am putea obţine o perspectivă mai bogată asupra naturii realităţii – dacă puteam evita cele două extreme: scepticismul profund şi credulitatea entuziastă – am decis să colaborăm la realizarea unei cărţi, fiecare dintre noi urmând Sil-şi prezinte colecţia unică de rezultate şi de interpretări I) omeniile de expertiză, abordarea experimentală şi concluziile noastre se

completează reciproc excelent pentru un studiu de acest fel.

Materialul prezentat aici este rezultatul mai multor ani de cercetări atente, complet independente, privind fenomenul „Sfera”, realizate de doi autori care nu ştiau unul de celălalt şi care nu-şi cunoşteau nici lucrările publicate înainte de iniţiativa editorului pentru această colaborare. Oferim această lucrare celor cu mintea deschisă, care ar putea dori să investigheze ei înşişi domeniul. Descriem cum. ı început implicarea noastră în această cercetare, greşelile şi capcanele cu care ne-am confruntat, într-un mod care ar putea să fie de mare folos celor care doresc să facă studii proprii despre sfere, oferind sugestii şi observaţii ispititoare despre implicaţiile pe care fenomenul „Sfera” le-ar putea «ivea asupra înţelegerii realităţii.

Miceai Ledwith, doctor în teologie şi drept Klaus Heinemann, doctor în fizică ţ-artea-j

Fenomenul Sfera de Miceai Ledwith, doctor în teologie şi drept

Cuvânt înainte la Partea I

Toată viaţa mea am văzut lucruri minunate, care erau foarte normale pentru mine, dar nu şi pentru oricine. illcineva. În timpul copilăriei mele, în Texas, mama culegea bumbac, primind doar câţiva bănuţi pentru 500 g. Casa noastră nu avea apă curentă şi electricitate, nu avea mohi fier, tapet, ornamente artistice şi nici grădină cu flori – doar pământ bătut şi lucerna. Eram săraci lipiţi. Fără bani pentru doctori sau pentru medicamente, mama îşi folosea ca-Izeităţile înnăscute pentru a-i vindeca pe membrii bolnavi în familiei, avea presimţiri, viziuni şi visuri profetice. Aceste opacităţi remarcabile îi călăuzeau viaţa de zi cu zi. Am fost hi necuvântat, fiindcă acele circumstanţe aspre – acel mediu Merp, lipsurile materiale

„de bază” – m-au făcut să descopăr în mine însumi capacităţile minunate, neobişnuite, nefolosite de majoritatea oamenilor. Aşa cum scria Shakespeare, „Dulci nuni foloasele adversităţii”.

I rintre experienţele minunate pe care le-am trăit, a fost o 111 hi re profundă faţă de Dumnezeu şi înţelegerea cu adevărat «ı. uviei iubiri. Mai târziu în viaţă, am mers la biserică şi am încercat să-l înţeleg pe Dumnezeu şi creaţia, din punctul de vedere al doctrinei religioase. Însă acest lucru era în conflict η η doar cu ceea ce simţeam, ci şi cu ceea ce ştiam.

Apoi, după treizeci de ani, am început o nouă fază drain. ilică în viaţă, care explica perfect toate experienţele din tinereţea mea. Entitatea Ramtha a intrat în viaţa mea şi a 11 u cput să vorbească prin intermediul meu. La începutul relaţiei noastre, entitatea m-a învăţat cum să transcend realitatea îl zică. Pentru a fi mai exactă, de fapt m-a „smuls” în afara corpului. M-am trezit zburând printr-un tunel strălucitor, roii tor, în care răsunau sunete asemănătoare celor produse de rafalele de vânt – muzica din nivelul următor al realităţii, în cele din urmă, m-am lovit de ceea ce părea un zid alb şi am revenit în corp. Cele zece minute pe care mi s-a părut că le-am petrecut au fost în realitate peste şase ore. După această experienţă şi după multe altele asemănătoare, am rămas cu provocarea de a explica oamenilor cum a fost posibil să fim înzestraţi cu o minte divină şi să fim totuşi separaţi de ea.

Peste ani, în acele „întâlniri”, am văzut lucruri pe care bănuiesc că alţi oameni cu greu şi le-ar putea imagina în cele mai sălbatice visuri. Am văzut alte universuri, am urmărit cum viaţa „vine şi pleacă” şi am întâlnit fiinţe extraordinare din alte dimensiuni. Am văzut cealaltă parte a acestei mari iluzii numite moarte.

Ramtha i-a provocat întotdeauna pe cei care au luat

parte la propovăduirea învăţăturilor sale să le aplice în lumina cunoaşterii ştiinţifice, în experimente practice şi în viaţa de fiecare zi. În acest fel, nu mai este nevoie să credem, noi ştim. Subiectul sferelor este un asemenea caz. Ramtha vorbise despre fiinţe care trăiau în alte planuri ale existenţei. Am văzut eu însumi acele fiinţe, dar a trebuit să păstrez tăcerea, fiindcă oamenii devin adeseori fanatici în legătură cu „supranaturalul”. Acum cinci sau şase ani, Ramtha a prezentat o lungă serie de învăţături despre ceea ce el numea „entităţi-sferă”. Am avut multe experienţe cu ele, aşa cum am scris în autobiografia mea, *A State of Mind* (O stare sufletească). Nu numai că am văzut acele globuri de lumină, ba chiar entităţile au *ales* adesea până şi cărţile pe care să le citesc şi se înghesuiau atât de mult peste paginile care le interesau, încât încercam să le dau la o parte pentru a putea citi lucrurile despre care se făcea atâta zarvă! Nu erau doar globuri de lumină stranie, ci mai degrabă ceea ce dumneavoastră şi eu suntem *în afara corpurilor noastre*! Noi suntem Globul de Lumină care este forţa vieţii din creierul şi din corpul nostru.

După ce Ramtha m-a iniţiat în domeniul sferelor, am înivput să le văd vag înregistrate pe primele fotografii digitale x? care le-am făcut Rămâne o experienţă încântătoare pentru mine – să văd că ceea ce am ţinut secret atât de mult timp ajunge să se manifeste pe scară largă. De atunci, mulţimi de astfel de fiinţe sferice au fost participanţi şi observatori la fiera re eveniment petrecut la Şcoala Ramtha.

Miceai Ledwith a fost unul dintre cei care s-au angajat într-un studiu remarcabil şi detaliat, de lungă durată, privind liioţele sferice care apăreau în timp ce Ramtha ne transmitea învăţăturile sale despre ele. Miceai are acum în colecţia sa poste o sută de mii de fotografii cu sfere. În carte, el descrie experienţele sale remarcabile din

această călătorie şi explică role mai bune circumstanţe pentru detectarea sferelor. Din loa te acestea, el a tras multe concluzii interesante, nu numai ilospre ceea ce sferele sunt în sine, ci şi despre implicaţiile pe care le au asupra multora dintre credinţele fundamentale împărtăşite de noi şi care acum, aşa cum spune el, „au mare nevoie să fie redefinite”.

— J.Z. Knight

Introducere

„Există mai multe lucruri în Cer şi pe Pământ…”

Oamenii au fost dintotdeauna fascinaţi de paranormal, fie sub forma respingerii, fie a unui interes deosebit I io a unui vis morbid. De câte ori am căutat sursele istorice pe i. i re le avem despre acest subiect, am fost întotdeauna uimit c. îl de consistent a rămas „conţinutul” paranormalului – prin Um te culturile – până în zilele noastre: fantome, poltergeist, clădiri bântuite, îngeri, spiriduşi, fenomene neexplicate, precogniţie, profeţii, şedinţe de spiritism, demoni şi ectoplasmă, în multe feluri, această colecţie de fenomene, mai mult decât orice alt fapt a avut o influenţă majoră în definirea a ceea ce credem despre lumile „de dincolo”. Nu putem să nu observăm cât de multe evenimente care au fost cândva percepute ca paranormale stau la baza aproape tuturor religiilor. I’ixperienţele paranormale, în special fenomenele legate de liâiitome, de activitatea poltergeist, de precogniţie, i-au încur. îi. îl pe oameni să creadă că există ceva mai măreţ decât I utilitatea noastră, ajutându-ne să ne satisfacem nevoia de a îi ı noastre unde ne aflăm şi, mai presus de orice, asigurându-ne în ceea ce suntem nu este iremediabil odată cu moartea.

Însă recent, galeria fenomenelor paranormale a dobândit un domeniu nou şi radical diferit de ceea ce am descris mai nu-s, mai ales de când camerele digitale au

devenit ceva obişnuit. Obiecte misterioase, de formă sferică sau circulară, in re nu erau vizibile cu ochiul liber, au început să apară în Imaginile luate în tot felul de situaţii. Ca orice nou venit pe mena, aceste entităţi sunt impredictibile şi lipsite de respect, nesupunându-se întotdeauna regulilor tradiţional acceptate. De fapt, adesea par să se comporte ca nişte adolescenţi din lumea paranormală, provocând haos în structurile ordonate, închise, pe care le ştiam în trecut Sau poate că par să se comporte astfel pur şi simplu pentru că este prima dată când ne întâlnim cu paranormalul într-o formă deja accesibilă, uşor disponibilă observării de către oricine în mod regulat, aproape după voinţă.

Apariţia aparatelor foto digitale nu marchează, desigur, începutul acestui fenomen care a ajuns să fie cunoscut sub numele de *sfere*. Eu însumi am câteva exemple de imagini ale acestor forme misterioase pe care le-am surprins încă de la începutul anilor 1990, cu un aparat obişnuit cu film. Totuşi, nu există nicio îndoială că apariţia camerelor digitale a creat o diferenţă majoră în circumstanţele şi frecvenţa cu care acest fenomen a fost fotografiat în întreaga lume de oameni de toate vârstele, rasele, credinţele sau clasele sociale.

Spre deosebire de multe ale experienţe „paranormale”, fenomenul *Sfera* nu este, din fericire, domeniul exclusiv al experţilor sau al iniţiaţilor (guru), ori al celor care cred să simt favorizaţi în mod special, într-un anumit fel, de către Dumnezeu. Realităţile fenomenului *Sfera* pot fi experimentate şi evaluate în mod repetat de oricine. Timp de cinci sau şase ani, înainte de a ni se cere să alcătuim această carte, am făcut aproape zilnic nenumărate fotografii ale acestor misterioase forme energetice. În timpul scrierii acestei cărţi, aveam o colecţie de peste o sută de mii de imagini cu apariţii

sferice şi ştiu că există multe alte colecţii de mari dimensiuni. Orice persoană care are o cameră digitală sau chiar un aparat foto cu film, puţin timp şi puţină răbdare, poate face la fel. Apoi, fiecare îşi poate evalua propriile fotografii, fără să preia părerea „experţilor”.

Din fericire, noi trăim într-o epocă sceptică, în care iluziile şi deziluziile nu sunt atât de binevenite cum erau odată. Acest lucru ne poate ajuta să ne înfrânăm tendinţa instinctivă de a pune acest fenomen în cea mai apropiată categorie cu care suntem obişnuiţi. Însă ar fi nefericit să privim sferele superficial, tratându-le asemenea fantomelor, duhurilor rele sau spiritelor morţilor; deoarece, cu siguranţă, oricât am reuşi să ştim despre ele, sunt mult mai mult decât alat. În cazul fenomenului *Sfera*, avem de-a face cu realităţi despre care nu ne-am gândit niciodată că ar exista.

De asemenea, este regretabil că în jurul fenomenului *Sfera* au avut loc numeroase discuţii legate de investigarea „paranormală” şi „supranaturală” sau de examinarea locurilor care sunt cunoscute ca fiind bântuite. Mulţi cercetători di fenomenelor paranormale şi-au riscat viaţa şi integritatea ı (irporală, ducându-se în cimitire umede şi locuri considerate bântuite, în zone inaccesibile, la miezul nopţii. Poate că ar fi obţinut rezultate mai bune în cercetare de pe terasa din l. i (λ casei, reducând semnificativ riscul de a face pneumonie. (ultura şi istoria noastră au clasificat aceste fenomene în c. ilegoria realităţilor „fantomatice” şi „oculte”, dar am obli ne rezultate mult mai bune în aceste investigaţii – şi am fi mult mai puţin înspăimântaţi şi înfioraţi de acest proces – i facă ne-am aminti că sferele şi lumile în care acestea locuiesc η îi constituie în esenţă o problemă de credinţă, ci de fizică.

Cu toate acestea, a apărut recent o nouă prejudecată,

care ar putea stânjeni corectitudinea fenomenului *Sfera*. Conform unui studiu efectuat de revista *Nature*, în cadrul căruia membrii Academiei Naţionale de Ştiinţe au fost întrebaţi în legătură cu convingerile lor spirituale, în jur de 72% dintre aceştia au spus că nu cred în existenţa unui dumnezeu personal. Mulţi dintre gânditorii noştri din domeniul ştiinţelor, care au renunţat la mitologiile învechite despre un Dumnezeu învechit, ce nu are nimic de a face cu realitatea, au ajuns la concluzia că nu există supravieţuire după moartea corpului îl zic şi nicio altă formă de existenţă în afara celei fizice pe care o cunoaştem. Atunci când o mare parte din oamenii aflaţi în avangarda gândirii creatoare şi a descoperirii nu cred în nicio realitate spirituală, fiinţele umane sunt adevăraţii perdanţi în peisajul pustiu al ateismului şi nu au deschidere faţă de cercetarea sferelor; dacă oamenii nu cred în nicio realitate spirituală, este foarte puţin probabil ca ei să creadă că sferele simt spirite din altă dimensiune.

În multe privinţe, această situaţie îmi aminteşte de cazul celebru al obstetridanului dr. Ignaz Semmelweis. În anul 1861, acesta a demonstrat concludent că exista o legătură între numeroasele cazuri mortale de febră apărută în urma naşterii şi faptul că unii medici nu se spălau pe mâini între efectuarea unei autopsii şi asistarea unei naşteri. Deoarece nu exista în acea vreme o tehnologie capabilă să detecteze germenii, majoritatea medicilor au ridiculizat ipoteza că ar exista agenţi patogeni invizibili ai bolilor potenţial fatale.

Nimic nu poate înlocui atitudinea ştiinţifică riguroasă în orice investigaţie. Însă o atitudine dispreţuitoare faţă de orice fenomen care nu se încadrează uşor într-o „eprubetă, într-un borcan sau într-o tigaie” nu poate fi numită rigoare, obiectivitate şi lipsă de prejudecată, calităţi necesare studiului ştiinţific al oricărui subiect Am speranţa că

studiul sferelor nu va fi amestecat în mod necritic cu tradiţia paranormalului, din care sferele nu fac parte. Dacă ar fi „trimise în acea zonă”, ar avea mult de suferit un domeniu fascinant de descoperit. De asemenea, sper că acest nou studiu nu va fi respins în mod necritic de către cei care totuşi pretind că ar gândi „obiectiv şi ştiinţific”.

Descurajaţi de slabele încercări ale religiilor de a explica ce se află dincolo de moarte şi de absenţa oricăror încercări, slabe sau altfel, de a spune ce „precede viaţa”, această categorie de oameni pare să fie complet sceptică faţă de orice ar putea oferi dovada a ceva existent dincolo de lumea de fiecare zi, pe care o cunoaştem prin intermediul simţurilor. Aceşti oameni susţin, de exemplu, că toate imaginile sferelor pot fi explicate ca fiind datorate unor particule de lichid, unor pete de pe obiectivul camerei, unor particule de praf sau de polen, care s-ar ridica de pe drumurile nepavate sau din iarba pe care tocmai am călcat, urme provenite din procesarea filmului, puncte slabe ale tehnologiei camerelor digitale, reflexii ale lentilelor optice sau bokeh (un cuvânt japonez cu sensul de „neclaritate”, referitor la zonele nefocalizate ale unei fotografii). Cea mai mare parte a literaturii publicate despre acest subiect nu este nici prietenoasă, nici ştiinţifică.

O excepţie este investigaţia riguroasă din 2005, coordonată de Gary E. Schwartz şi Katherine Creath, de la Universitatea din Arizona.8 Bazată pe o mică selecţie de imagini cu sfere, această comunicare avertizează în mod corect în privinţa atribuirii prea grăbite a fenomenelor apariţiilor sferice din fotografiile digitale anumitor forme de activitate paranormală şi investighează modul în care reflexiile întâmplătoare în medii necontrolate ar putea produce astfel de rezultate. Cu toate acestea, autorii mai recunosc şi faptul că nu ar fi nici logic, nici responsabil, în

această etapă, să respingem fenomenele apariţiilor sferice ca fiind datorate unor asemenea reflexii întâmplătoare. Ar fi fost interesant să cunoaştem opinia autorilor, dacă ei ar fi avut acces la date mai concludente – aşa cum sunt prezentate în această carte – decât selecţia lor limitată de imagini.

Nu există nicio îndoială că particulele de praf, de polen sau picăturile de umezeală din aer pot produce imagini care să semene într-un fel cu adevăratele fotografii ale apariţiilor

„Gary E. *Schwartz şi Katherine Creath*, *„Anomalous Orbie Spirit l hotographs*? *A Convenţional Optic Explanation”* (*Fotografii anormale ale aiuritelor sferice*? *O explicaţie optică convenţională*), *Journal of Scientific I xftlanation*, *19*, *nr*. *3* (*2005*), *p*. *343 – 358*.

sferice şi că trebuie să avem grijă în evaluarea dovezilor. La fel de adevărat este că mecanismele anumitor aparate de fotografiat pot produce, în anumite circumstanţe, false imagini sferice. Însă este nevoie de foarte puţină experienţă pentru a putea distinge clar imaginile false de cele autentice (ofer îndrumări în acest sens în capitolul 6). Am avut şi noi în faţă zece sau douăzeci de imagini neclare despre care se susţine că ar fi surprins ceva miraculos ori supranatural. Mica selecţie din fotografiile mele, pe care le-am inclus în această carte, a fost făcută din peste o sută de mii de asemenea imagini obţinute de mine în ultimii dnd-şase ani şi ştiu de existenţa multor alte colecţii de mari dimensiuni. Aceste imagini nu au fost alese fiindcă erau cele mai vii sau cele mai dramatice din colecţia mea, ci pentru noile perspective pe care le-ar putea oferi în studierea acestui domeniu.

Fenomenul Sfera ne pune în faţă o întrebare complet nouă şi cred că acesta este principalul domeniu de interes. Există şi alte dimensiuni dincolo de dimensiunile materiale

pe care le cunoaştem, şi ce implicaţii ar putea să aibă acest lucru asupra felului în care ne înţelegem pe noi înşine? Cu patru sute de ani în urmă, Giordano Bruno a fost ars pe rug la Roma, de către Inchiziţie, pentru că sugerase posibilitatea existenţei vieţii inteligente în afara Pământului. Ca afront adus ortodoxiei radicale, religioase ori seculare, apariţia acestei noi probleme ar putea transforma delictul lui Giordano Bruno într-un păcat minor. Fiindcă se pare că nu am înţeles încă pe deplin importanţa celebrelor cuvinte ale lui Shakespeare: „There are more things in heaven and earth… than are dreamt of in our philosophy" („Sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ… decât am visat în filosofia noastră" Hamlet, act. 1, scena V, n.trad.). Fenomenul Sfera ar putea deveni unul dintre cele mai remarcabile lucruri pe care le-am întâlnit până acum, nu doar prin ceea ce ar putea fi în sine, di mult mai important, prin lumina pe care ar putea să o aducă asupra încercărilor rasei umane de a se înţelege pe sine şi locul său în cosmos. Ar putea avea implicaţii devastatoare asupra modurilor tradiţionale în care ne imaginăm multe convingeri religioase centrale, inclusiv înţelegerea noastră privind „lumea de dincolo". Dar ne-ar putea învăţa enorm despre natura realităţii de dincolo de ceea ce numim „această lume" şi ce ar trebui să învăţăm despre noi înşine şi despre lumea noastră pentru intra în acest nou cadru de înţelegere.

CAPITOLUL 1

Călătorie fotografică de descoperire

Am citit prima dată despre sfere în autobiografia lui J.Z. Knight, *A State of Mind* (O stare sufletească), în care sunt 11 e scrise evenimente petrecute la sfârşitul anilor 1970.9 Autoarea vorbea despre mici globuri de lumină,

colorate diferit, a căror activitate, pe paginile cărţii pe care o citea, devenea agitată. Hunei când parcurgea un pasaj de mare importanţă. Mai 1.1 rziu, am ascultat o expunere lungă şi detaliată despre sfere în Timpui unei serii de învăţături remarcabile oferite de Ramtha, în anii ’2001 şi 2002. Curând am descoperit că Ramtha vorbise (HTitru prima dată despre sfere cu mai mult de douăzeci de «ini înainte, la începutul anilor 1980, şi că fotografiile cu apariţii sleriœ erau ceva obişnuit la fiecare eveniment desfăşurat la Scoală Ramtha, timp de peste cinci ani.10

„/* Z. *Knight*, *A State of Mină*: *My Story*: *Ramtha*, *the Adoenture Begins*. M) *stare sufletească*. *Povestea mea*. *Ramtha*, *aventura începe*). *New York*, *Warner Hiothers*, *1987, 359*.

10 Ramtha, *Iluminatul*, *preluat prin channeling de J.Z. Knight*, *Ramtha*: *The White Book* (*Ramtha*. *Cartea Albă*), *apărută în limba română la editura For You*, *MH*) *6*. *Detalii pe* www.*divin.ro*.

Inspirat de amplele informaţii oferite de Ramtha, am început să fotografiez sfere în mod sistematic. În acel stadiu, nu eram prea sigur de natura exactă a sferelor sau de locul pe care îl aveau în gama convenţională a fenomenelor paranormale. Prin urmare, am început să le fotografiez la aceeaşi oră, în fiecare noapte, pe proprietatea mea (doar două din imaginile din partea 1 a acestei cărţi au fost surprinse pe proprietatea mea), fiindcă noaptea a fost întotdeauna asociată cu „fantomele”.

Unii dintre prietenii meu nu m-au ajutat la clarificarea problemelor, spunându-mi că nu le-ar face plăcere să aibă aceste fenomene în jurul caselor lor. Le-am răspuns că, cel puţin în faţa casei mele, ele aveau loc întotdeauna într-un loc relativ sigur, liniştit şi deloc înspăimântător! Am observat totuşi că, dacă aveam un fundal întunecat, puteam să fotografiez cu succes sfere şi

în miezul zilei, fiindcă sferele nu păreau să aibă vreo preferinţă. Pe la sfârşitul primului an, strânsesem deja o colecţie de aproape cincisprezece mii de imagini cu sfere şi făceam de obicei între o sută şi două sute de fotografii pe zi, în a ultima parte a anului.

Prima descoperire: Cu cât fotografiem mai mult cu atât apar mai multe sfere

Sferele sunt un subiect fascinant de fotografiat şi au devenit şi mai fascinante pentru mine, cu diversitatea de forme care au început să apară după luni de focalizare specială asupra lor. Cred că, aşa cum se întâmplă cu orice subiect, aş putea să învăţ din ce în ce mai mult despre ele studiindu-le în continuare.

Prima descoperire a apărut la doar câteva luni după ce am început să le fotografiez. În primele zece – douăzeci de fotografii pe care le făceam în fiecare noapte, erau prezente foarte puţine sfere sau chiar niciuna şi mi s-a părut ceva foarte curios. Pe măsură ce timpul trecea şi făceam din ce în ce mai multe fotografii, numărul sferelor care apăreau în imagini începea să crească în mod remarcabil.

Am spus acest lucru mai multor oameni care erau şi ei interesaţi în investigarea sferelor. Unii dintre ei au sugerat că sferele erau atrase de noi, datorită focalizării şi interesului nostru faţă de ele. În timp ce eram gata să accept această explicaţie, credeam că există şi explicaţii mai prozaice, care ar trebui să fie luate în consideraţie: dacă optam numai pentru explicaţia evidentă şi atrăgătoare că sferele erau mulţumite de atenţia noastră, puteam să pierd unele dovezi fizice importante şi tangibile care ar putea deschide calea unei înţelegeri mai profunde a sferelor şi a locului lor în ceea ce cunoaştem. Ramtha ne învăţase ce era acest fenomen; prin investigaţia mea, puteam să învăţ mai multe despre detaliile şi implicaţiile’s

Icrelor în propria noastră înţelegere a realităţii.

Fotografiile cu sfere într-adevăr interesante au început să apară doar după ce am început să petrec una pană la două ore în fiecare zi făcând fotografii sau analizând imaginile pe computer. Dacă păstram acest program timp de mai multe zile, rezultatele erau de obicei remarcabile, aproape dramatice; dacă nu urmam programul, rezultatele erau rareori notabile. Pe scurt, mi-am dat seama că fotografierea sferelor nu este ceva rare poate fi realizat satisfăcător grăbindu-ne să luăm câteva imagini în pauzele comerciale din timpul serialelor favorite. Mai târziu în această carte, voi descrie ce procese fizice pot explica numărul din ce în ce mai mare al sferelor.

A doua descoperire: Sfere hexagonale în această perioadă de concentrare şi de efort intens, a început să se petreacă ceva foarte interesant. Fotografiasem acelaşi grup de sfere vreo zece zile la rând şi în aceleaşi loc din apropierea casei mele, la sfârşitul lunii octombrie 2002. Într-o noapte, în mai multe fotografii, sferele nu apăreau în forma lor sferică obişnuită, ci ca hexagoane (figuri geometrice cu şase unghiuri şi şase laturi) de forme foarte frapante. Acest lucru nu se întâmpla întotdeauna – probabil o dată la fiecare cinci imagini. Doar sferele erau influenţate în imagini, toate celelalte elemente apăreau normale. (A se vedea figurile i-l şi 1 – 2 din fotografiile color, ca exemple ale acestor sfere hexagonale, pag. 67).

La început nu ştiam ce să fac cu acest fenomen. Apoi mi-am dat seama că forma hexagonală a sferelor îmi amintea de „frunzele” formate de diafragma (sau obturatorul) camerelor digitale atunci când se deschide şi se închide obiectivul. Camerele pot avea o diafragmă formată dintr-o singură piesă ori „frunză”, dar acum este normal să avem o diafragmă formată din două până la şase frunze. O diafragmă cu şase laturi va da o formă

hexagonală la deschiderea lentilelor.

Cu cât sunt mai multe componente sau frunze, cu atât deschiderea este mai apropiată de cerc, iar cercul este desigur forma optimă pentru ca deschiderea obiectivului să producă imagini focalizate de bună calitate. În acest fel, diafragma funcţionează ca irisul ochiului uman. Am ajuns să bănuiesc că asemănarea dintre forma hexagonală a sferelor din imagini şi forma deschiderii diafragmei cu şase frunze, la deschidere şi la închidere, ar putea să nu fie accidentală. Am mai observat că sferele luau forme după acelaşi tipar, indiferent de felul în care ţineam camera: drept în sus, lateral sau de sus în jos.

Să presupunem că, în prima noastră imagine, treimea inferioară apărea ca o felie desprinsă din sferă. Dacă întorceam camera invers şi făceam o fotografie, observam că treimea superioară a sferei apărea ca o felie desprinsă. Acest lucru părea să însemne doar că imaginile reflectau pur şi simplu forma lentilelor. Am început să mă gândesc ce anume ar putea face ca tiparul diafragmei să fie preluat de sferele din imagine.

În fotografia digitală, dacă mişcăm camera în timpul fotografierii mai ales în condiţii de lumină slabă, putem ohine o imagine dublă. De exemplu, să presupunem că fotografiem o persoană care stă în faţa unui zid simplu şi, în timp ce facem asta, îndreptăm camera către un perete alăturat, în care există o uşă. Dacă diafragma rămâne deschisă în timp ce îndreptăm camera spre al doilea fundal, se va înregistra o imagine dublă – scena originală cu persoana care stă în faţa peretelui va fi suprapusă peste imaginea peretelui cu uşă.

Acum avem de fapt două imagini independente, mai degrabă decât imagini şterse. Deoarece niciuna din ele nu a primit suficientă lumină pentru obţinerea unei fotografii dare, imaginea de ansamblu pare fantomatică. Noi toţi am

v. Izut fiinţe fantomatice sau transparente în astfel de imagini. Nu este o dovadă a existenţei unui fenomen paranormal, ci a unei probleme tehnice. Trebuie totuşi să spunem că au fost înregistrate şi imagini transparente autentice.

A treia descoperire: Sursa de lumină

Mă întrebam dacă o anumită formă a acestei imagini duble apărea pentru a produce tiparul hexagonal obţinut cu unele sfere. Am bănuit că trebuia să existe mai multe surse de lumină pentru ca aparatul de fotografiat să înregistreze asemenea imagini. La început, m-am gândit că bliţul emitea două jeturi de lumină, aşa cum se întâmplă la multe camere de astăzi, dar acest lucru ar fi influenţat toate elementele din imagine, nu doar forma sferelor.

După mai multe săptămâni în care am încercat să înţeleg acest fenomen, deodată mi-a venit ideea că singurul mod în care s-ar fi putut întâmpla era ca cea de-a doua sursă de lumină să fi fost chiar în interiorul sferelor. Această a doua sursă de lumină contribuia la înregistrarea imaginii sferelor, în timp ce restul scenei – copacii, maşinile, oamenii şi casele – erau înregistrate cu ajutorul celeilalte surse de lumină: bliţul camerei fiind reflectat înapoi către obiectiv.

Însă ce anume putea face ca sferele să emită la rândul lor lumină?

În acel moment, mi-am dat seama că trebuia să investiriez im fapt complicat: bliţul camerei părea să fi fost *aproape* esenţial pentru obţinerea unor imagini cu sfere, chiar la lumina zilei.

Rolul bliţului

Durata medie a emisiei de lumină a bliţului unei camere este de circa o mume de secundă. La începutul observaţiilor mele, am crezut că viteza bliţului era cea care făcea posibilă captarea imaginilor sferelor; am presupus că

sferele existau la un nivel de frecvenţă mai înalt decât al nostru şi că mişcarea lor ar fi prea rapidă pentru a putea fi surprinse doar prin deschiderea bruscă a diafragmei. Chiar dacă pe atunci făceam fotografii cu sfere şi la lumina zilei şi văzusem eu însumi sfere fără cameră sau bliţ, cele mai bune rezultate le obţineam când foloseam un bliţ.

Curând am abandonat teoria că viteza bliţului era cea care contribuia la captarea sferelor în imagini, poate fiindcă nu avea niciun sens. Avantajul bliţului este că poate „îngheţa” o imagine a unui obiect aflat în mişcare rapidă. Iii redă imaginea surprinsă în milisecunda în care bliţul luminează, fără deformări, chiar dacă viteza de deschidere a diafragmei (intervalul de timp în care diafragma rămâne deschise pentru fotografiere) s-ar putea să nu fie suficientă pentru a „îngheţa” mişcarea obiectului.

Dar dacă obiectele se mişcă prea repede pentru ca diafragma să capteze imaginile sferelor fără neclarităţi, camera captează şi imaginea obiectului care se mişcă rapid, oricât de neclară ar fi. Era evident deci că viteza bliţului nu putea să aibă nimic de-a face cu captarea imaginii unui obiect cu viteză foarte mare sau cu frecvenţă foarte mare, cum ar fi o sferă; imagini cu sfere, chiar dacă neclare, ar trebui să apară şi atunci când nu se foloseşte un bliţ. Dar acest lucru nu se întâmplă de obicei.

Aşa cum am explicat mai devreme, a devenit evident pentru mine că era o legătură neîndoielnică între formele I îcxagonale pe care sferele le luaseră în multe din fotografiile inele şi tiparul hexagonal al diafragmei cu „şase frunze” al camerei. Mi se părea că imaginile se formau pe dispozitivul cu sarcină cuplată (CCD11) al camerei, atunci când diafragma era parţial deschisă, în timp ce, pentru obţinerea unei imagini dare, diafragma ar fi trebuit să fie complet deschisă. I) iafragma parţial deschisă ducea în mod evident la obţinerea îi numitor

forme ale sferelor.

Mi-am dat seama curând că lumina de la sfere nu ajungea la cameră în timp ce diafragma era complet deschisă în acea fracţiune de secundă. Chiar dacă era aşa, încă era μ reu de înţeles de ce doar sferele „se schimbau” în forme hexagonale şi toate celelalte elemente din imagine apăreau

„Un CCD este o placă sensibilă care înregistrează imaginile, asemenea III în *ului dintr-o cameră convenţională.*

normale. Mai era nevoie de o piesă de puzzle pentru a explica acest lucru.

Dacă sferele erau înregistrate fotografic în acelaşi fel ca toate celelalte elemente, atunci nu avea loc această schimbare de formă. Trebuia să existe o anumită diferenţă între felul în care cameră captase sfera şi felul în care captase restul imaginii. În mod normal, imaginile fotografice se formează atunci când lumina bliţului este reflectată de obiecte înapoi către cameră. Nu acesta părea să fie cazul în privinţa sferelor. Singura explicaţie pe care o puteam da era că sferele trebuie să fi generat lumina care le făcea vizibile *din interiorul lor*. Trebuia să existe un anumit proces care să provoace acest lucru şi am formulat teoria că lumina bliţului ar fi trebuit să o declanşeze cumva. Acest lucru m-a făcut să cred că singura explicaţie imaginabilă a formelor hexagonale (sau a formelor de semilună ori triunghiulare) era că aparatul de fotografiat înregistrase nu lumina bliţului reflectată de sfere, ci mai degrabă o lumină venită chiar din interiorul sferelor.

Ceea ce m-a determinat să iau în consideraţie un alt fenomen care ne-ar putea ajuta să explicăm cum a fost produsă lumina: ionizarea.

Un indiciu pornind de la ionizam

Fiecare fotograf al sferelor este conştient că, în

timpul ploii sau în condiţii de umiditate, sunt prezente mult mai multe sfere decât în condiţii de secetă sau uscăciune. Un factor care ar putea provoca acest lucru este că electronii din atmosferă sunt agitaţi de căderea ploii. În altă parte din această carte, am explicat cât de greu este să confundăm fotografiile picăturilor de ploaie cu fotografiile autentice cu sfere. Cu toate acestea, este important pentru fotograful sferelor să înţeleagă ce procese simt implicate în asociere cu ploaia, pentru că acesta este unul din cele mai controversate domenii din fotografierea sferelor.

Ionizarea apare atunci când electronii sunt puşi în mişcare de la un înveliş atomic la altul. Gazele atmosferice, azotul (nitrogenul) şi oxigenul, au fiecare câte doi atomi, care simt ţinuţi împreună, având în comun electronii de pe orbite. Dacă aceşti electroni nu sunt loviţi de un foton sau de

O particulă de energie, ei rămân în starea lor energetică de bază. Deasupra stării de bază simt mai multe niveluri (sau ra fiuri) energetice goale. Atunci când un foton sau o particulă de energie care are destulă putere loveşte un electron, electronul este împins în sus şi poate dincolo de nivelul energetic vacant, chiar în afara moleculelor celor doi atomi.

1 electronul este acum liber faţă de molecula sa de origine, iar acea moleculă devine un ion pozitiv. Dacă electronul eliberat şi leagă la o moleculă neutră, aceasta devine un ion negativ. Dacă electronul se leagă la un ion pozitiv, în mod normal intră într-unul din nivelurile energetice vacante şi eliberează un foton încărcat cu o sarcină electrică egală cu energia cedată de fostul electron liber.

Frecvenţa electronului determină frecvenţa şi culoarea lolonului, astfel încât începem să vedem faptul

extraordinar cd *este posibil ca moleculele atmosferei să radieze orice culoare din spectrul luminii*! Energia fotonilor este măsurată în electron-volţi. De exemplu, energia mai slabă de 1, 65 electron-volţi eliberează un foton de radiaţie infraroşie. Energia mai puternică de 3, 26 electron-volţi va elibera o radiaţie fotonică la nivel ultraviolet.

Ploile generează electroni liberi care pot bombarda alomii atmosferici sau chiar atomii sferelor înseşi, proV (icând ionizare. Dacă ionizarea apare în interiorul sferelor, ajută sferele să declanşeze un proces cunoscut în fizică drept *fluorescentă* (fenomenul de fluorescentă, pe care îl vom descrie în capitolul 2, apare atunci când o moleculă absoarbe lumină de o anumită energie şi mai târziu emite lumină de o energie mai joasă); fotonii vor fi generaţi din interiorul sferelor şi astfel acestea simt înregistrate pe placa CCD a camerei ori sunt vizibile chiar cu ochiul liber în anumite condiţii.

Deci ceea ce observăm în fotografiile sferelor ar putea să nu fie fiinţele sferice înseşi, ci efectul ionizant pe care energia lor îl are asupra atmosferei înconjurătoare.

Indiferent ce explicaţie poate fi valabilă, ar fi o greşeală să spunem că niciun cercetător recunoscut nu face fotografii într-o anumită formă de precipitaţii. De fapt, dacă avem grijă să ne asigurăm că efectele ploii nu sunt confundate cu sferele, perioadele cu precipitaţii pot fi printre cele mai rodnice pentru desfăşurarea investigaţiilor. În ciuda acestui fapt, trebuie să arăt că majoritatea fotografiilor pe care le-am inclus în această carte nu au fost făcute pe timp de ploaie.

Lucrurile se complică: comunicarea?

Am început să bănuiesc că forma hexagonală pe care o luau sferele ar putea să nu fie un lucru complet întâmplător. Au trecut mai multe săptămâni înainte ca

formele hexagonale să apară din nou; şi chiar atunci când au apărut, ele nu apăreau în fiecare fotografie, ceea ce ar fi fost mai probabil dacă fenomenul s-ar fi datorat doar unei proaste funcţionări a camerei.

În acest punct al experimentării mele, fenomenul avea loc numai atunci când fotografiam sferele aflate în grădina din Spatele casei. Datorită faptului că aceste aparente disfuncţii ale camerelor păreau să nu urmeze anumite tipare evidente sau o anumită logică, am început să mă întreb dacă era posibil ca aparatele de fotografiat să fi fost influenţate într-un fel de sferele înseşi. Nu mai e nevoie să spun să asta nu era o posibilitate la care mă aşteptam sau faţă de care eram foarte deschis. Dacă sferele erau de natură electromagnetică, atunci era pe deplin plauzibil ca ele să poată provoca un asemenea fenomen electromagnetic, care ajungea la o diferenţă de doar câteva milisecunde între bliţ şi diafragmă. De fapt, un semnal electromagnetic ar fi putut Îi cea mai evidentă primă formă de comunicare la care să facă apel – dacă sferele ar fi fost interesate sau capabile să folosească o anumită formă de comunicare.

La început, aceasta mi s-a părut că este într-adevăr o explicaţie ciudată şi pot să spun de pe acum că majoritatea cititorilor mei vor crede la fel ca mine. Însă am decis să lestez teoria. Am formulat întrebări, după care urma să fac o fotografie pentru a vedea ce formă vor lua sferele ca răspuns la întrebare. Am hotărât că am obţine forma hexagonală pentru un răspuns „da” la o întrebare, iar forma sferică obişnuită, care se presupunea că e mai uşor de manifestat, urma să reprezinte un răspuns „nu”. Am testat procedeul formulând întrebări cu răspunsuri evidente şi din acel moment a urmat o lungă perioadă de comunicare. Era necesar’s” aştept circa treizeci de secunde pentru a primi un răspuns, iar dacă grăbeam

procesul, nu apărea nicio modificare a formei sferelor.

După mai multe săptămâni, prin acest proces lent şi plictisitor, am pus o lungă listă de întrebări. La sfârşitul acelei perioade şi de atunci încoace, acele sfere deosebite nu în mai apărut vreodată. După aceea, camera a funcţionat normal: de atunci, nu au mai fost obţinute imagini cu sfere de formă hexagonală.

Înainte de a trece la culorile sferelor, permiteţi-mi să rezum descoperirile din acest capitol. La început, am descoperit că surprinderea sferelor în fotografii are mai mult succes dacă fotografiem regulat o perioadă mai mare de timp. Apariţia imaginilor cu sfere de formă hexagonală mi-a dat primul indiciu că sferele simt înregistrate nu prin lumina reflectată de la bliţ, ci printr-o lumină emisă chiar de sfere înseşi. Această lumină fluorescentă ajunge la obiectivul camerei la scurt timp după lumina reflectată de la bliţ. Asta înseamnă că cel mai bine este să folosim un bliţ atunci când fotografiem sfere, chiar în plină zi, deoarece bliţul este cel care declanşează fluorescenta ce le face vizibile în cameră. Ionizarea atmosferei este şi ea de mare ajutor în obţinerea unor imagini cu sfere, deoarece cantitatea de electroni liberi generaţi contribuie la iniţierea fenomenului de fluorescentă. Întârzierea emiterii luminii din interiorul sferelor fiind înregistrată de cameră, acest fenomen a constituit baza comunicării pe care am stabilit-o, permiţând imaginilor de formă hexagonală şi celor de formă sferică să reprezinte răspunsurile „da” şi respectiv „nu” la întrebările puse de mine.

CAPITOLUL 2

Semnificaţia J culorilor Sferelor

Unul dintre cele mai surprinzătoare şi mai frumoase lucruri, atunci când începem să fotografiem sfere, este gama largă de culori pe care le prezintă acestea: în mod normal, nuanţe de roşu, albastru, verde, auriu şi roz. Oricât.ir fi de frumoase, culorile sferelor ne dau indicaţii importante privind natura lor.

Suntem conştienţi că simţurile umane, cum ar fi auzul şi văzul, operează într-o bandă foarte îngustă, iar auzul şi văzul majorităţii animalelor sunt mult mai ascuţite decât ale noastre. Însă oricât de modestă ar fi puterea noastră de a vedea, ea are o limitare şi mai mare: vederea umană operează doar în cadrul unei game limitate a spectrului electromagnetic Ştiind acest lucru, este chiar comic să apreciem cât de uşor este să respingem lot ce este în afara acestei benzi înguste ca fiind nereal ori să privim aceste lucruri cu un amestec de teamă şi de uimire. Un hun exemplu este felul în care ne gândim la fantome.

Isaac Newton a denumit gama noastră de culori cu termenul latin *spectrum*, care înseamnă o „apariţie” sau o „Arătare”. Orice radiaţie electromagnetică este caracterizată prin frecvenţă (lungime de undă) şi prin putere (intensitate). Ochiul uman poate detecta radiaţiile electromagnetice cu lungimi de undă cuprinse între 380 şi 780 de nanometri (µm = o miliardime de metru). Această bandă constituie ceea ce numim spectrul vizibil şi este cunoscută în fizică drept „lumină vizibilă” – gama acoperită de culorile curcubeului.

Lumea sucită a fizicii cuantice

Este evident că sferele rămân în afara acestui spectru, deoarece rareori simt vizibile cu ochiul liber. Dar pentru a le înţelege mai bine, trebuie să urmărim unele lucruri mai stranii despre domeniile realităţii în care trăim. Mai mulţi fizicieni laureaţi ai Premiului Nobel au afirmat că lumea „fizică” este de fapt o vastă mare de energie, că

nimic nu este solid cu adevărat, ci mai degrabă compus din spaţiu gol. Ceea ce este şi mai ciudat, într-o fracţiune de secundă, totul pare să „licărească” în mod continuu, intrând şi ieşind din starea de „existenţă”. Ni se pare solid doar pentru că vibrăm cu aceeaşi frecvenţă şi fiindcă intrăm şi ieşim din starea de existenţă în acelaşi timp cu mediul fizic. Gândurile noastre coagulează această mare fluidă de energie în ceea ce noi percepem ca „obiecte”.

Bine aţi venit în lumea fizicii cuantice.

Nivelurile realităţii mai presus de lumea „fizică” ni se par şi mai puţin solide decât aceasta, dar probabil numai pentru! că frecvenţa lor este diferită. Noi tindem să vedem „această” lume ca reală şi orice altceva constituie de fapt doar alte niveluri de frecvenţe. Acum trebuie să ne gândim dacă putem demonstra că acele frecvenţe sunt în realitate lumi la fel de substanţiale ca lumea noastră „fizică”, aşa cum no-a învăţat Ramtha. Pentru o fiinţă „mai presus” de lumea noastră fizică, pământul nostru liniştitor de solid poate să pară fantomatic şi lipsit de substanţă.

Domeniul de frecvenţă cel mai apropiat de lumea noastră îi zică este cel infraroşu, având o lungime de undă de circa 1.000 µm şi o intensitate de 1, 24 electron-volţi. Este mult dincolo de gama lungimilor de undă perceptibile de către ochiul uman normal, dar este domeniul în care apar pentru prima dată sferele. Prin comparaţie, radiaţia ultravioletă are doar o lungime de undă de circa 200 µm şi o intensitate de circa 6, 2 electron-volţi.

Acum vă puteţi întreba ce legătură au toate astea cu înţelegerea sferelor. *Au foarte mare legătură* şi, de fapt, această observaţie deschide uşa către cele mai importante indicii de care dispunem în încercarea de a decide ce sunt în realitate sferele.

Felul în care împărţim culorile şi le deosebim unele de altele este în mare parte o problemă de gust şi depinde

de formenii pe care ne-am obişnuit să-i folosim. Perceperea culorilor este desigur un domeniu vast al opticii, care nu poate fi tratat în această carte. Sunt totuşi câteva aspecte simple ale opticii, a căror prezentare ne va fi de mare folos.

Vedem oare culori din afara spectrului vizibil?

Culorile pe care camerele digitale le percep în cazul sferelor, deşi culorile sub neîndoielnic din spectrul vizibil, de fapt nu par să fie percepute de cameră în interiorul spec-Irului vizibil. Dacă ar fi aşa, atunci oricine ar putea să le vadă cu ochiul liber tot timpul. Aşadar, ce „vede" în realitate camera digitală? Cum înregistrează aceste culori care simt invizibile pentru ochiul uman?

Răspunsul evident şi simplu este fireşte să spunem că, atunci când camera digitală percepe lumină infraroşie, aceasta nu poate fi vizualizată pe micul ecran de control din spatele camerei şi nici nu poate fi imprimată pe hârtie fotografică. Camera este concepută să convertească lumina infraroşie invizibilă într-o formă de lumină şi de culoare care *este* vizibilă fiinţelor umane, altfel vânzările de camere digitale ar scădea vertiginos! Noi vedem lumina infraroşie convertită într-o frecvenţă apropiată mai joasă, care o face în acest fel vizibilă nouă.

Însă lucrurile nu sunt chiar atât de simple, deoarece ocazional putem vedea sfere cu ochiul liber. Ne îndoim că ochii şi creierele noastre convertesc lumina infraroşie şi dincolo de aceasta, până acum invizibilă, într-o formă de lumină pe care să o putem vedea. Mai degrabă, pare mai probabil că vedem ceea ce există şi vedem în afara spectrului luminii vizibile. Problema, sau cheia (dacă preferăm să vedem lucrurile mai pozitiv), este că ni s-a spus despre acele culori că ar exista doar în cadrul lungimilor de undă şi frecvenţelor „luminii vizibile". Însă acum putem vedea că ele ar fi posibil să existe *în afara*

acestui spectru.

Deci gama culorilor din spectrul luminii vizibile poate exista şi dincolo de acest spectru în forme echivalente, dar aceste forme sunt vizibile pentru noi doar în anumite stări de conştiinţă? Dacă acest lucru este adevărat, atunci fiecare domeniu de frecvenţă „mai presus de percepţia noastră" poate avea ca replică sau ca ecou gama culorilor care alcătuiesc spectrul luminii vizibile, dar într-o formă mai. intensă şi mai vibrant armonică. Ba mai mult, dacă este adevărat, ceea ce înregistrează camera digitală în gama infraroşie s-ar putea să nu fie lumină invizibilă care este convertită într-o formă de lumină vizibilă de cameră, pentru plăcerea noastră de a o vedea, ci ar putea să fie o versiune armonică – sau un ecou, dacă vreţi – în planul luminii infraroşii invizibile a culorilor, cu care suntem obişnuiţi din spectrul luminii vizibile.

Avem acum cel puţin câteva ipoteze interesante despre noţiunea de „dincolo": în primul rând, aceste game de frecvenţe mai presus de percepţia noastră ar putea să fie în realitate domenii de existenţă la fel de solide pentru entităţile care le locuiesc, precum este lumea noastră pentru noi. În al doilea rând, armonicele spectrului luminii vizibile ar putea să existe şi sub formă de culori în acele domenii. Voi discuta condiţiile optime pentru fotografierea sferelor în relaţie cu aceste două ipoteze într-o secţiune ulterioară.

Ca rezultat ăl mai multor ani de investigaţii, trebuie să adaug aici un al treilea postulat, care ne-ar putea schimba radical înţelegerea realităţii. Nu am nicio îndoială că, indiferent de condiţiile atmosferice, sferele pot influenţa momentul şi circumstanţele în care pot fi detectate. În multe ocazii, prima fotografie pe care o fac nu conţine nicio sferă; apoi, peste doar zece secunde, imaginea cerului este plină de sfere. Iar în a treia

fotografie, făcută după alte câteva secunde, poate să nu mai fie prezentă aproape nicio sferă. Dacă mai mulţi oameni, cu camere identice, fotografiază acelaşi cadru, în acelaşi timp, unii vor surprinde o mulţime de sfere, în timp ce alţii doar câteva sau niciuna. Natura copleşitoare a acestei dovezi Trebuie să arate cel puţin un nivel însemnat de conştiinţă la majoritatea, dacă nu la toate formele de sfere. Este la fel de evident că ele pot să manifeste şi o „minte" de grup, al unei când apar, dispar sau fac o altă manevră în perfectă unitate – aşa cum un stol mare de păsări îşi schimbă direcţia, se împrăştie şi se adună din nou, ca o singură entitate, pe cerul serii.

Sferele şi percepţia culorilor de către noi

Este un subiect complex în optică, dar poate fi rezumat simplu pentru scopurile noastre, fiind un element important în înţelegerea sferelor. În linii mari, un obiect poate „reacţiona" faţă de lumină în trei feluri diferite.

Poate să absoarbă complet lumina care cade asupra lui şi să nu reflecte nimic „înapoi", caz în care obiectul va apărea negru. Acest fenomen este numit *absorbţie*.

Dacă obiectul reflectă toate lungimile de undă ale luminii care cade asupra lui, el va apărea alb. Acest fenomen este numit *reflexie*.

Dacă obiectul are o suprafaţă mai degrabă aspră decât netedă, el va reflecta diferitele lungimi de undă ale luminii de pe suprafaţa sa în grade diferite. Acest fenomen este numit *dispersie* şi este o combinaţie a primelor două. Ochiul uman va percepe obiectele care dispersează lumina ca având culoarea sau combinaţia de culori care corespund lungimilor de undă ale luminii pe care obiectul le reflectă cel mai bine.12

Cercetările mele mi-au demonstrat că nu se poate explica întreaga complexitate a fenomenului sferelor prin cele trei feluri de reacţii ale obiectelor faţă de lumină, pe

care le-am descris mai sus: *reflexia*, *absorbţia* şi *dispersia*. Oamenii, dă *uAici nu iau în consideraţie obiectele care emit lumină datorită unei reacţii chimice interne sau care sunt iridescente fiindcă sunt ele însele la o temperatură suficient de mare pentru a genera lumină din interior*. *De asemenea, este clar pentru oricine şi-a petrecut timpul fotografiind sfere, că o mare parte dintre sfere sunt translucide sau transparente, cel puţin parţi*al. *Obiectele transparente apar astfel deoarece nu sunt destul de solide pentru a bloca lumina provenită de la fundalul din spatele lui şi nu dispersează lumina într-un grad semnificativ, cel puţin nu mai mult decât este suficient pentru a-şi indica prezenţa*.

dirile sau peisajele care apar în imaginile cu sfere pot fi clasificate în aceste trei categorii, dar nu şi sferele înseşi. Ce este deosebit în cazul sferelor? Aici este o cheie importantă.

Fluorescenta: cheia principală a naturii sferelor

Din nou, cunoştinţele mele de fizică, dobândite cu mult I i m^2 în urmă, mi-au venit în ajutor. Îmi amintesc că am învăţat ea anumite obiecte pot absorbi energia luminoasă transmisă de o sursă şi apoi emit lumină vizibilă cu energie mai slabă, atunci când sursa originală de lumină nu mai transmite. Acest proces, cunoscut sub denumirea *de fluorescentă*, ne dă un indiciu important privind natura sferelor şi a lumilor în ci re locuiesc în termeni mai tehnici, fluorescenta are loc atunci când electronii unei molecule sunt stimulaţi de un stimul elec-ciromagnetiQ cum ar fi un foton. Atunci când stimulii electromagnetici (fotoni / lumină) încetează, „excitaţia" moleculei încetează şi ea, iar moleculele revin la starea de repaus. Atunci molecula elimină electronii care nu mai corespund stării ei de repaus sub formă de fotoni, creând un fascicul de lumină.

Un bun exemplu de fluorescentă în acţiune este o lampă stradală cu vapori de sodiu. Stimularea electrică a lămpii face ca vaporii de sodiu să devină fluorescenţi şi să emită acea lumină gălbuie cu care suntem obişnuiţi cu toţii.

Să aplicăm fenomenul fluorescentei la fotografierea sferelor.

Atunci când fotografiem sfere şi fotonii luminii emise de Mitul camerei lovesc o sferă, aceştia sunt absorbiţi de obiect şi se convertesc în electroni în interiorul sferei. În limbajul e ibişnuit, electronii originali ai sferei sunt îndreptaţi către un nivel orbital superior.

Atunci când stimulul bliţului încetează, sfera revine *i* \ ρ roape la starea sa originală-ca un balon parţial dezumflat

— Iar electronii în „surplus" sunt eliberaţi ca fotoni, însă la o lungime de undă mai mare (adică o lungime de undă cu un număr mai mare de µm). Aceşti electroni eliberaţi, care sunt acum fotoni, vor fi detectaţi de camera digitală şi înregistraţi ca o sferă, dacă intră într-o bandă de lungimi de undă care nu depăşeşte lumina infraroşie inferioară (aproximativ 1.000 µm).

În timp ce sfera fluorescentă „loveşte" placa sensibilă CCD a camerei, la câteva milisecunde după ce lumina reflectată de bliţ atinge placa sensibilă CCD, diafragma poate fi deja în curs de închidere. Ceea ce înseamnă că lumina provenind de la sferă va fi „culeasă" de „frunzele" care compun diafragma camerei şi sfera va lua forma acelor frunze. Lumina care înregistrează celelalte obiecte din fotografie va rămâne neinfluenţată, fiindcă acea lumină a fost deja înregistrată de cameră arunci când diafragma era complet deschisă. Prin urmare, va fi influenţată doar imaginea sferelor din fotografie şi nimic altceva.

Toate acestea nu se datorează unei defecţiuni a

camerei – o anumită nesincronizare între diafragma şi bliţul camerei – ci întârzierii cu care lumina din a doua sursă de lumină ajunge la lentilele camerei. Lumina reflectată de bliţ revine spre cameră, în timp ce în sfere are loc procesul de fluorescentă. Lumina fluorescentă ajunge după câteva milisecunde. Aşa cum puteţi vedea, în funcţie de viteza cu care diafragma se deschide şi se închide, fluorescenta ar putea fi câteodată suficient de mult timp amânată, astfel încât diafragma să se închidă înainte ca lumina fluorescentă să poată ajunge la cameră. În acest caz, chiar dacă apar în număr mare, sferele ar putea să nu fie fotografiate deloc; acest fenomen, alături de problema „oglinzilor fierbinţi" (pe care o voi explica în Capitolul 5), ar putea face ca unele camere, altfel excelente, să nu fie potrivite pentru fotografierea sferelor.

I xemple de sfere hexagonale. Sferele înseşi nu sunt hexagoane; mai degrabă tiparul diafragmei se imprimă asupra acestor sfere.

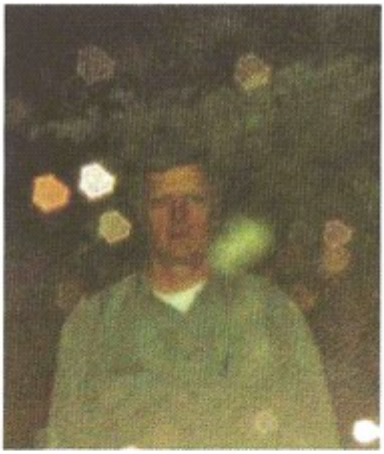

Figura I-1

Figura 1 – 2

Sferele apar într-o incredibilă diversitate de forme, dimensiuni şi culori. Fotografiile din figurile de la 1 – 3 până la 1 – 16A, toate făcute de mine, sunt exemple de sfere cafenii, roşii, albe, albastre şi roz.

Figura I-3

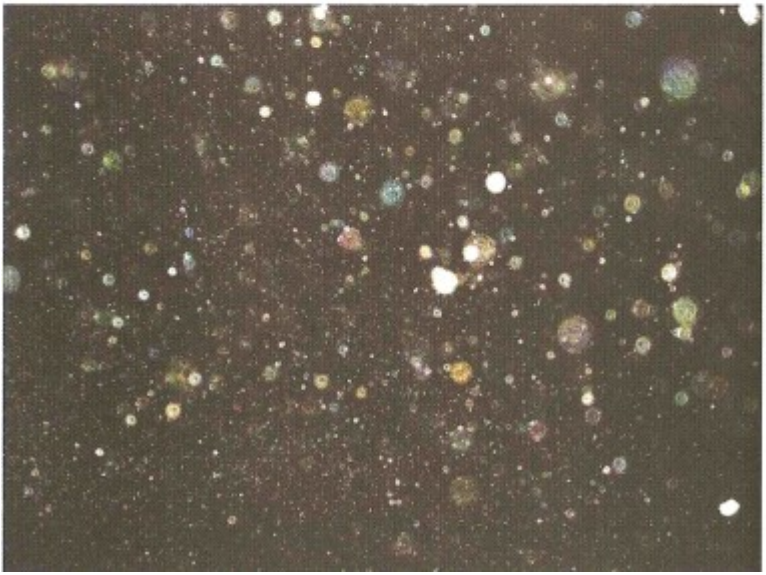

Figura I-4

Figura I-5

Figura 1 – 6

Figura I-7

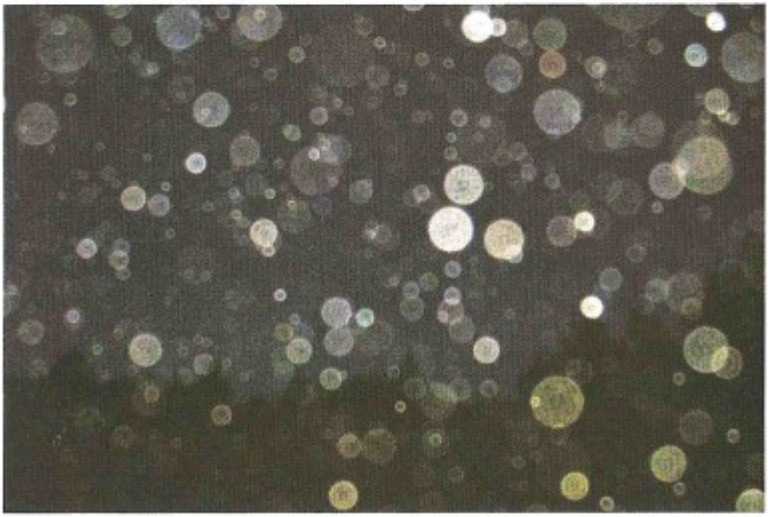

Figura 1 – 8

Figura 1 – 9

Figura 1 – 10

Figura I-Í1

O fetiţă şi câinele ei dansează sub sfere colorate, într-o seară de vară.

Figura I-12

Figura 1 – 13

Figura I-14

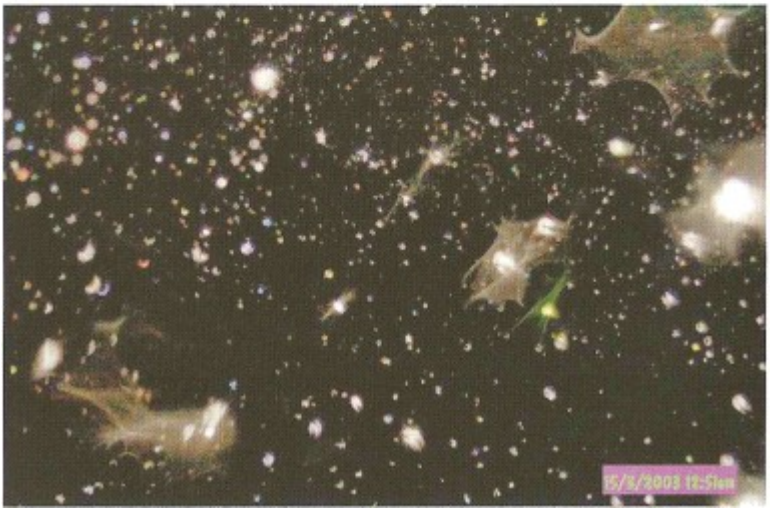

Figura 1 – 15

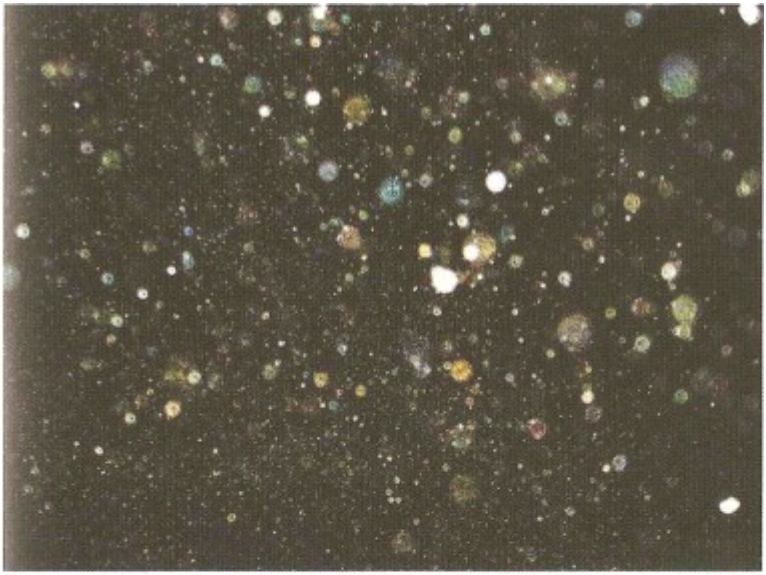

Figura I-16

Figura 1 – 16A

Ocazional, sferele se manifestă altfel decât în formă

sferică, formând nori de plasmă. Figurile de la 1 – 17 la I-24 prezintă formaţiuni pe care le-am numit „plasmoide”.

Figura 1 – 17

Figura 1 – 18

Figura I-19

Figura 1 – 20

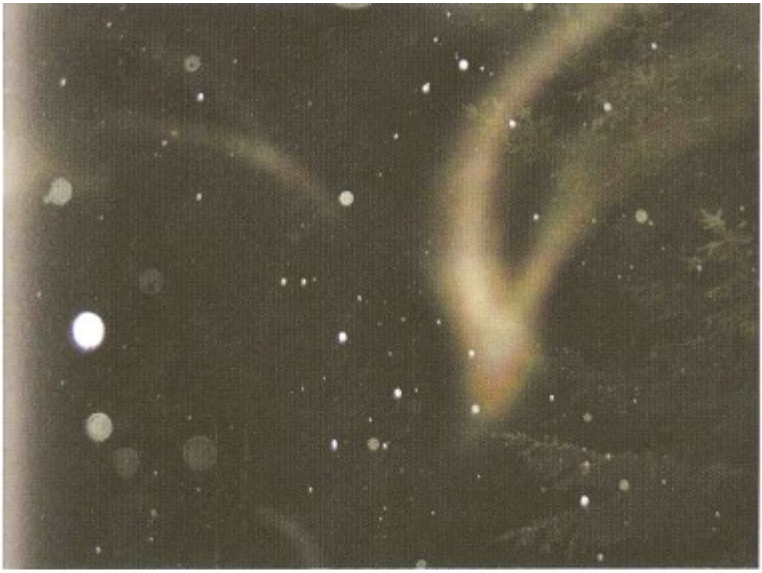

Figura I-21

Figura 1 – 22

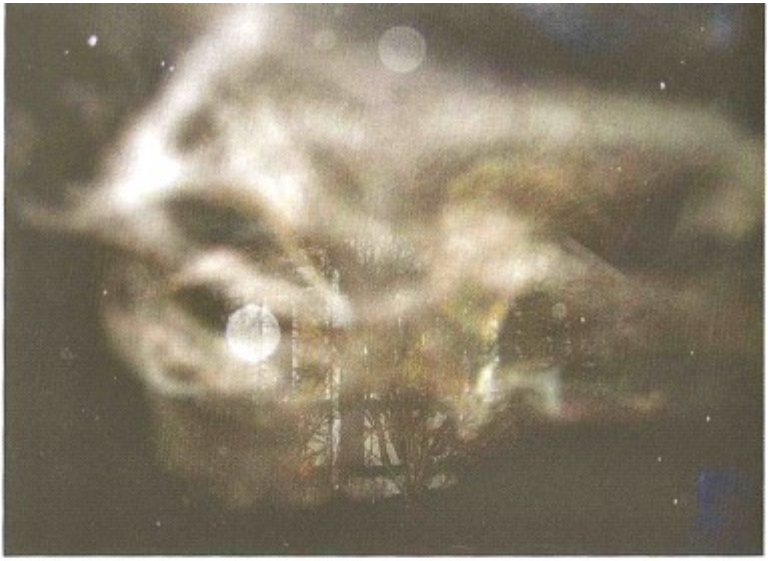

Figura I-23

Figura 1 – 24

Aceste două fotografii, făcute la distanţă de numai zece secunde, ilustrează sfere de formă plasmoidă.

Figura I-25

Figura 1 – 26

Sferele apar uneori ca nişte perdele graţioase din ţesături fine, pe care le-am numit „voaluri”.

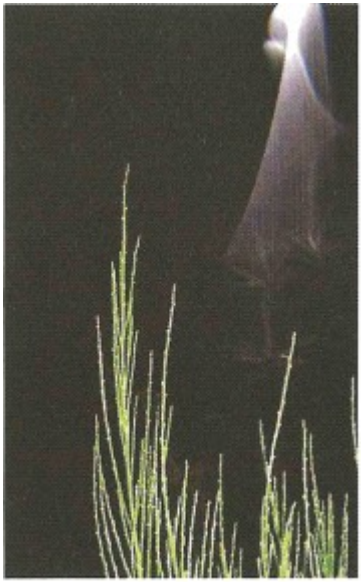

Figura 1 – 27

Sferele energetice, cum sunt cele din prim-planul acestei fotografii, sunt mult mai mari decât sferele obişnuite şi nu au forma crestată caracteristică. Deoarece conturul sferelor nu este clar definit, aceste sfere sunt uşor confundate cu picăturile de apă.

Figura 1 – 28

Merele roşii gigantice din aceste fotografii sunt mult mai mari decât slerele obişnuite, şi au adesea două puncte intense de lumină roşie în apropierea circumferinţei.

Figura I-29

Figura 1 – 30
O sferă foarte rară, în formă de rachetă.

Figura 1 – 31

Uneori sferelor par să le lipsească anumite segmente. Eu le numesc „scheletice”. Acest tip de sfere incomplete s-ar putea datora faptului că sferele nu se manifestă încă deplin la un nivel de frecvenţă pe care camera îl poate înregistra sau „dispar” din această gamă de frecvenţă.

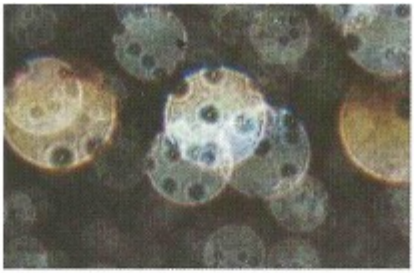

Figura I-32

Figura 1 – 33

Figura I-34

Figura 1 – 35

Imaginile de la 1 – 36 la 1 – 41 redau sfere aflate în procesul de formare a unui vârtej (vortex).

Figura I-36

Figura 1 – 37

Figura I-38

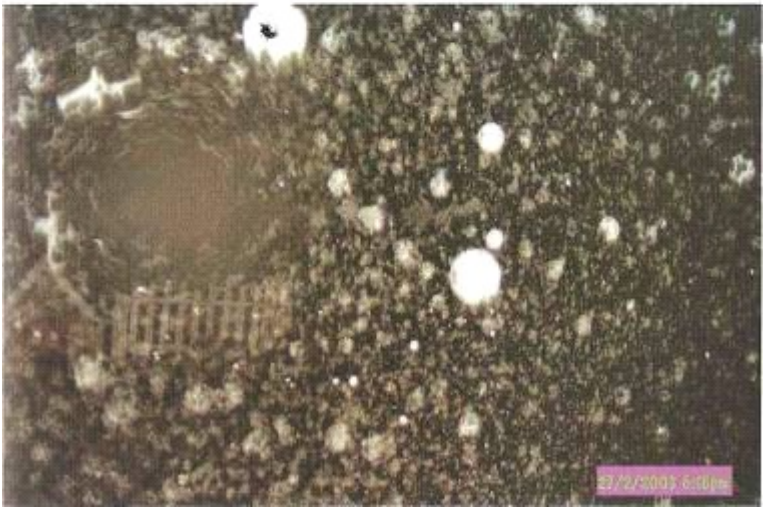

Figura 1 – 39

Figura 1 – 40

S-a format şi un dublu vârtej, cu benzi luminoase diametrale.

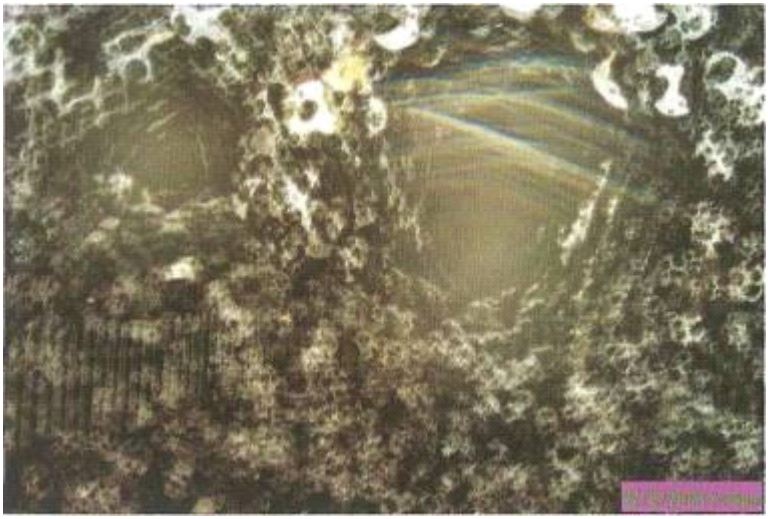

Figura 1 – 41

Sferele pe care eu le numesc „lumini de carnava17 au apărut atunci când am început să fotografiez direct cerul.

Figura 1 – 42

Din când în când, o sferă va avea caracteristici diferite de celelalte sfere din jurul ei. Eu le numesc „lumini de observaţie”. În această fotografie, sfera luminoasă ia această formă unică, pe când celelalte sfere iau formă hexagonală.

Figura 1 – 43

Alte „lumini de observaţie”. Aceste sfere au luat o formă deosebită, iar celelalte sfere au rămas la forma

sferică.

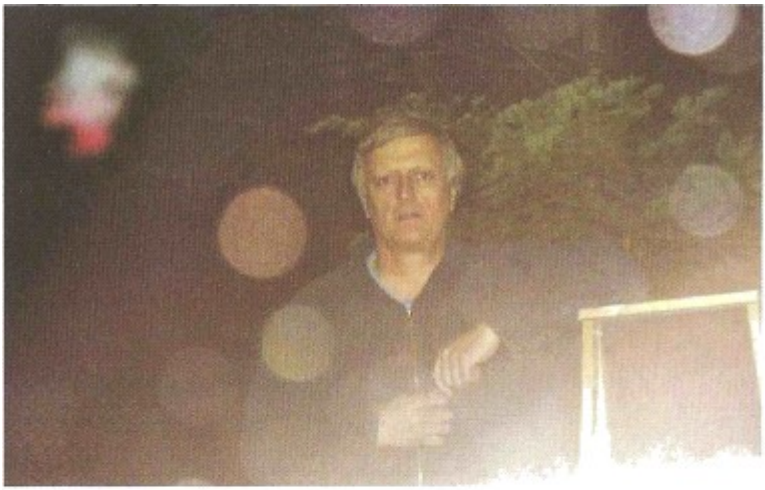

Figura I-44

Figura I-44A

Figura I-45

Figura 1 – 46

Aceste „sfere tricolore” prezintă diferite nuanţe de

culoare în jurul conturului lor, indicând direcţia în care se deplasează.

Figura I-47

Figura 1 – 48

Uneori, sferele formează imagini asemănătoare feţelor, în interiorul formelor sferice, aşa cum vedem în

aceste fotografii.

Figura I-49

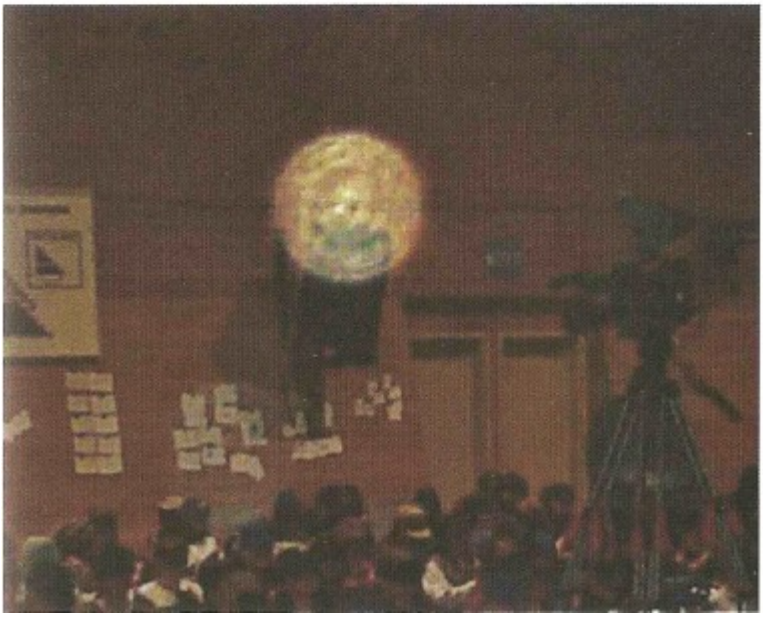

Figura 1 – 50

Sferele apar frecvent alături de copii şi în medii cu atmosferă de bună dispoziţie, cum ar fi la această nuntă de la Şcoala Iluminării a lui Ramtha.

Figura 1 – 51

Acest colaj arată cum sferele care apar la Şcoala Iluminării a lui Ramtha au luat forma de aparat foto. Mâna unui fotograf s-a supraimpus în imagine pentru a ajuta identificarea.

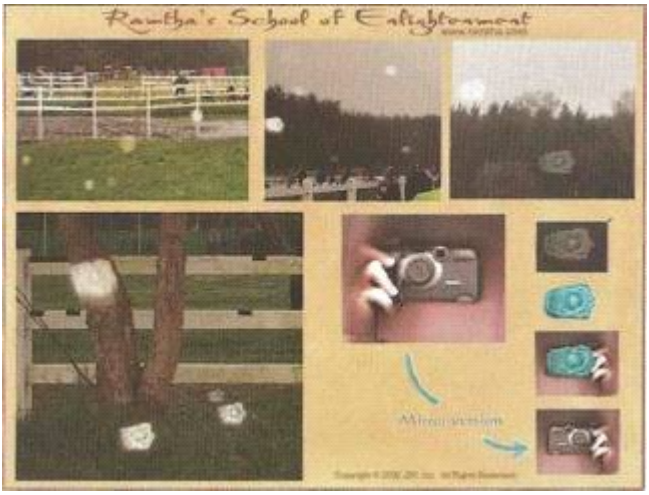

Figura 1 – 52

UmiditateaÄ din aer facilitează adesea manifestarea din abundenţă a sferelor. În aceste condiţii, trebuie să

avem grijă să nu confundăm particulele de ceaţă cu imaginile autentice ale sferelor. Această fotografie surprinde sfere în ceaţă. Trăsăturile lor interioare oferă indicii că sunt sfere autentice.

Figura 1 – 53

Exemple de sfere cu detalii interioare foarte bine definite. Aceste tipare pot ajuta la identificarea sferelor de la o şedinţă fotografică la alta.

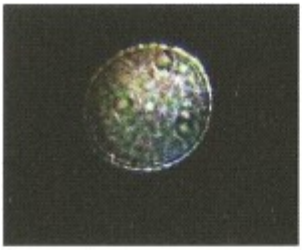

Figura I-54

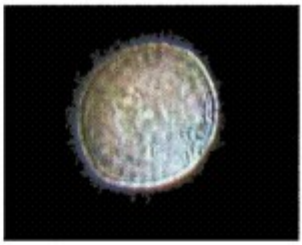

Figura I-55

Figura I-56

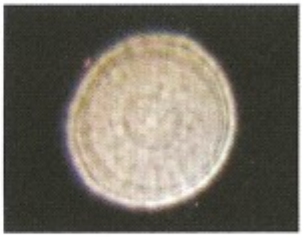

Figura I-57

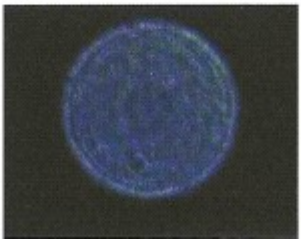

Figura 1 – 58

Aceste consideraţii ne-ar putea ajuta şi să explicăm modul în care sferele cu o frecvenţă mai înaltă pot fi înregistrate de o cameră incapabilă să detecteze lumina dincolo de razele infraroşii inferioare: lumina eliberată în procesul de fluorescentă are o lungime de undă mai mare. Totuşi, celelalte implicaţii ale acestui fapt sunt mult mai importante.

După ce oamenii de ştiinţă au dobândit o mai bună cunoaştere a naturii atomului, fizica fluorescentei a fost aplicată realităţilor substanţiale şi fizice, cum ar fi mineralele. Totuşi, la minerale, fluorescenta are loc lent, probabil datorită densităţii materialului. Dacă ceea ce apare în fotografiile sferelor este fluorescentă, procesul ar trebui să aibă loc aproape instantaneu, altfel imaginile sferelor nu ar putea fi captate în fracţiunea de secundă în care diafragma camerei este deschisă. Se presupune că acest fenomen apare datorită densităţii mult mai mici a sferelor.

Aşadar, în aparenţă, sferele nu *reflectă*, *absorb* sau *dispersează* lumina, cele trei moduri convenţionale prin care obiectele devin vizibile atunci când sunt luminate. Mai degrabă, se pare că fotonii bliţului stimulează sferele să absoarbă fotonii, să-i convertească în electroni şi să-i elibereze ca electroni, la o frecvenţă mai joasă, atunci când încetează stimulul bliţului. Apoi sfera revine la dimensiunile sale originale. Frecvenţa mai joasă la care fotonii sunt emişi va fi determinată de diferenţa dintre starea „excitată” şi starea de „repaus” a sferei.

De exemplu, atunci când facem fotografii pe timp de noapte, în care sunt prezente sfere, majoritatea elementelor imaginii – clădiri, plante, oameni, animale etc. – sunt înregistrate de cameră prin reflectarea luminii bliţului de către obiectele din cadru în obiectivul camerei. Spre deosebire de acest mod, eu sugerez că sferele nu sunt înregistrate de cameră prin reflectare, ci prin fluorescentă.

Asta înseamnă că atât camera, cât şi, în cazuri mai rare, ochiul liber, înregistrează emisiile fotonice de frecvenţă mai joasă chiar dincolo de spectrul luminii vizibile. Dacă sferele reuşesc să adune un surplus semnificativ de electroni prin diferitele mecanisme

descrise în această carte, atunci eliberarea acelor electroni poate fi uneori suficientă pentru a genera o componentă luminoasă vizibilă care le poate face vizibile fără aparat De asemenea, acest lucru ar putea explica de ce putem vedea mai multe sfere după un anumit număr de fotografii cu bliţ decât la începutul şedinţei fotografice.

Indicii suplimentare furnizate de fluorescentă

Dacă această sugestie este adevărată, atunci este o descoperire fericită. Dacă sferele emit lumină fluorescentă, calitatea luminii provenite de la acestea poate prelua informaţiile de la nivelul realităţii în care locuiesc şi nu mai putem să le considerăm fantome sau spirite ale morţilor.

Dacă sferele emit lumină fluorescentă înseamnă că, într-un anumit sens, se manifestă fizic, chiar dacă în mod evident dincolo de nivelurile lumii fizice cu care suntem obişnuiţi. Asta nu înseamnă că sferele nu sunt entităţi „spirituale”, ci că înţelegerea „lumii spirituale” ar trebui redefinită.

Întrebarea pusă mai devreme rămâne. Ce semnificaţie are faptul că o cameră înregistrează culori ce pot avea frecvenţe dincolo de spectrul luminii vizibile? Acum, după ce am văzut că fenomenul fluorescentei este cel mai probabil mecanism prin care sferele devin vizibile, singurul răspuns aparent în acest stadiu al investigaţiei este că sferele ar putea emite lumină fluorescentă din interiorul lor. Lumina reprezintă palid sau „amortizat” frecvenţele cărora le aparţin sferele ca obiecte. Analizând lungimile de undă ale culorilor fluorescente, putem afla mai multe despre obiectele care emit lumină fluorescentă. Dacă o sferă reflectă lumină infraroşie, înseamnă că sferele aparţin domeniului infraroşu sau chiar puţin malt Dacă aşa stau lucrurile, ele indică existenţa unor niveluri ale universului fizic, altele decât cele pe care le

recunoaştem în mod obişnuit sau pe care le recunoaştem doar ca benzi de frecvenţă.

A fost o descoperire extrem de emoţionantă pentru mine, fiindcă pare să concorde cu dovezile fizice ale învăţăturilor lui Ramtha privind natura realităţii.13 Ramtha a explicat modul în care creaţia a avut loc, atunci când Vidul primordial „s-a contemplat pe sine".14 Acest lucru a produs ceea ce Ramtha a numit „Punctul Zero".15 Când Punctul Zero, la rândul său, s-a contemplat pe sine, el a produs o altă realitate: timp, distanţă şi spaţiu cosmic16 Iată cum a apărut al şaptelea plan al realităţii, în care timpul este foarte rapid. Acum „Punctul Zero" trebuie să primească acest mesaj (conştiinţa – oglindă) pentru a face acelaşi lucru. Deci timpul dintre Punctul Zero şi conştiinţa sa oglindă în al şaptelea plan „s-a năruit" şi următoarea contemplare este într-un plan al realităţii cu o frecvenţă mai mică şi cu un timp mai redus, al şaselea plan al realităţii.17 Noi avem acum „o scară în construcţie".18 Acest proces continuă până când vor fi create al cincilea, al patrulea, al treilea, al doilea şi primul nivel al realităţii, fiecare nivel având o frecvenţă din ce în ce mai mică. Ultimul nivel constituie cel mai jos şi cel mai lent dintre planuri, planul fizic în care trăim.

Ramtha, Iluminatul (Spirit), mesaje preluate de *A Knight, A Beginner's Guide to Creating Reality: An Introduction to Ramtha and His teadungs (Ghidul începătorului pentru crearea realităţiv Ramtha şi învăţăturile sale – introducere) (Washington, Yelm, 2000, édifie revăzută şi adăugită), III-25.*

14 Ibid., 113.

15 Ibid., 116.

— Ibid., 116.

17 Ibid., 117.

M Ibid., 118.

Să comparăm culoarea, lungimea de undă, voltajul electronic şi frecvenţa

Următorul tabel, care arată relaţiile dintre culoare, lungime de undă, voltaj şi frecvenţă, ne va ajuta să înţelegem mai bine natura şi semnificaţia diferitelor sfere colorate pe care le înregistrăm cu camera digitală.

Energia fotonilor de lumină este măsurată în electron-volţi. O energie mai slabă de 1, 65 electron-volţi va radia fotoni de culoare infraroşie. O energie mai puternică de 3, 26 electron-volţi va radia în partea ultravioletă a spectrului, o lungime de undă mült prea joasă (sau mult prea scurtă) pentru a fi percepută de creierul uman.

Culoare	Lungime de undă	Voltaj electronic	Frecvenţă
Unde ultraviolete Lumina vizibilă *Violet* *Albastru* *Verde* *Galben* *Roşu*	200 – 300 µm 420 – 700 µm	3, 33 – 5,00 2, 95 – 1, 77	6, 20-4, 15 6, 38 – 4, 28
Unde infraroşii	1.000 µm	1, 24	3,00

În mod normal, suntem dependenţi de un aparat cum ar fi camera digitală pentru a detecta orice fenomen sau obiect cu o lungime de undă mai mare de 780 µm (în

termeni echivalenţi, cu un voltaj electronic mai mic de 1, 65 şi cu o frecvenţă mai mică de 3,00 terahertz). Existenţa frecvenţelor luminii fluorescente pe care o emit sferele pare să indice un domeniu de existenţă care corespunde acelor voltaje electronice, frecvenţe şi lungimi de undă pe care le-a descris Ramtha. Pe scurt, culorile obţinute cu ajutorul camerei prin banda infraroşie inferioară sugerează existenţa unor lumi care pot fi deosebite una de alta prin lungimi de undă din ce în ce mai mici şi prin frecvenţe din ce în ce mai mari. Prin urmare, gama de culori pe care sferele le au în fotografiile digitale ar putea fi o dovadă a existenţei unor lumi cu frecvenţe energetice diferite, din care fac parte diferitele categorii de sfere. Aceste lumi sunt văzute de noi ca frecvenţe, în timp ce, în această ipoteză, ele nu ar fi doar frecvenţe, ci lumi cu existenţă reală, aşa cum lumea noastră ar putea fi percepută „doar" ca frecvenţă de către cei „mai presus" de noi.

Care sunt implicaţiile acestei descoperiri?

Dacă gama culorilor pe care o manifestă sferele indică planurile de existenţă din care provin, este clar că domeniile de existenţă pe care ne-am obişnuit să le numim „dincolo" nu sunt mai puţin minunate decât credem (şi sunt mult mai minunate decât credem), dar sunt acum mai puţin misterioase. Este la fel de clar că, dacă acestea simt lumi în care locuiesc entităţi numite de noi „spirite", ele sunt foarte diferite de ceea şi-au imaginat majoritatea structurilor care au propovăduit şi au discutat aceste aspecte în trecut, inclusiv tradiţiile religioase.

Acum am putea începe să vedem că misterul ar trebui probabil să nu fie înţeles ca absurditate, ceva care zăpăceşte complet mintea (aşa înţelegem în mod normal cuvântul), ci mai degrabă ca ceva prea mare pentru a putea fi cuprins cu mintea mai mult decât parţial, cel puţin

deocamdată.

Ideea că nu există stabilitate aşa cum ştim în lume, ci că această realitate este doar o serie nesfârşită de deveniri, a fost bine cunoscută în filosofia greacă, în principal în opera lui

Heraclit, cel mai important filosof grec dinainte de Platon şi de Aristotel, la sfârşitul secolului al VI-lea î.Hr. Ideea a fost în mare parte ignorată de acele tendinţe ulterioare ale gândirii greceşti care au influenţat gândirea Europei Occidentale.

Într-un mod oarecum similar, pentru omul de ştiinţă David Böhm 19 (1917 – 1994), lumea materiei şi experienţa conştiinţei ar fi pur şi simplu două aspecte ale unui proces mai profund, fundamental, pe care l-a numit „ordinea implicată”. După opinia lui Böhm, atât teoria relativităţii, cât şi teoria cuantică, duse la extrem, „violează” orice noţiune actuală pe care se bazează ideea noastră de realitate.

Dar perspectiva mai largă, sugerată de aceste cadre de gândire, care ar putea oferi un nou cadru privind sferele şi lumile din care ele provin, nu este uşor de înţeles pentru noi, nu în ultimul rând ca o consecinţă a etichetelor tradiţionale nepotrivite pe care ne-am obişnuit să le folosim, cum ar fi „cei morţi” sau „spirite”.

Noi toţi avem prejudecăţi şi limitări inconştiente, provenite atât din cultura seculară, cât şi din cea religioasă, şi acestea pot zădărnici şansele oricărei înţelegeri echilibrate şi obiective a ceea ce fenomenul Sfera ar putea să însemne pentru noi. Oamenii cu o cultură religioasă solidă vor tinde în mod instinctiv să vadă entităţile sferice ca fiinţe spirituale pure sau ca spirite ale morţilor, într-o anumită formă, fantome sau demoni, şi abordează chestiunea cu tot bagajul pe care superstiţia îl preia şi îl aduce din aceste tradiţii. Aceste concepţii simt

eclipsate de elementele modului limitat şi bizar în care lumea occidentală secularizată vede orice dimensiune presupusă a fi dincolo de lumea materială

19 David Böhm, Quantum Theory (Teoria cuantică) (New York, Prentice-Hall, 1951); Wholeness and the Implicate Order (Totalitatea şi ordinea implicată) (London, Boston, Routledge and Kegan Paul, 1980); Thought as a System (Gândirea ca sistem) (London, New York, Routledge, 1994).

— De obicei ca bântuiri de Halloween, vampiri, strigoi, vârcolaci, creaturi care se topesc şi se scurg sau extratereştri înspăimântători. Lentilele prejudecăţii, ale superstiţiei, ale fricii şi – cele mai rele dintre toate – ale fanatismului, prin care sunt de obicei văzute astfel de fenomene, au dat naştere multor descrieri curios şi rău definite, cum ar fi „supranaturale", „paranormale" sau „oculte", termeni care dezvăluie mai mult despre temerile şi superstiţiile noastre decât despre adevărata natură a acestor „alte" realităţi. Există mai puţine elemente oculte în fenomenele sferice decât în dumneavoastră şi în mine.

Dacă aceste persoane care şi-au pierdut trupurile prin moarte fizică locuiesc într-una sau mai multe din aceste lumi indicate de fluorescenta sferelor, atunci viaţa de după viaţă este o condiţie într-adevăr foarte diferită de ceea ce ne-am imaginat şi am gândit în mod tradiţional.

Dacă gama armonicelor coloristice ale sferelor fluorescente este un indiciu privind nivelurile frecvenţei energetice cărora le aparţin, pare foarte probabil ca majoritatea sferelor pe care le fotografiem să nu fi fost niciodată întrupate într-un corp fizic pe aceasta planetă sau în oricare altă dimensiune materială. Din experienţa mea, majoritatea sferelor „morţilor" tind să fie în domeniul infraroşu sau al luminii vizibile, şi nu în frecvenţe ultraviolete, gamma sau raze X. Astfel sferele cu culori mai

deschise (în special auriu, roz şi argintiu) provin cel mai probabil de la fiinţe care nu s-au întrupat niciodată în acest plan fizic, material. Se pare că studiul sferelor sau al formelor lor plasmoide s-ar putea să aibă prea puţin de-a face cu fantomele, dar ne poate ajuta să învăţăm mai mult despre natura lumilor complexe care se învecinează cu propriile noastre domenii de existenţă. Aceste „alte" realităţi au implicaţii profunde asupra modului în care ne înţelegem pe noi înşine şi locul nostru în cosmos.

CAPITOLUL 3

Enorma diversitate a manifestărilor sferice

Înainte de a aborda marea diversitate a sferelor care apar în fotografiile mele, aş vrea să prezint pe scurt piesele de puzzle care m-au dus la concluziile preliminare despre natura sferelor şi a altor fenomene înrudite.

Dacă sferele, prin fluorescentă, produc dinlăuntrul lor o lumină care ţine cel puţin parţial de spectrul apropiat de infraroşu, acest lucru poate indica două lucruri.

În primul rând, sferele nu simt compuse dintr-o anumită substanţă eterică asemănătoare ectopasmei, care era un element esenţial al şedinţelor spiritiste atât de populare în secolul 19 şi la începutul secolului 20. Dacă un proces de fluorescentă, ajutat de atracţia electronilor liberi prin ionizare, este cel care permite sferelor să fie fotografiate, atunci sferele trebuie să fie de natură *electromagnetică* şi *cel mai probabil sunt câmpuri energetice de un anumit fel*.

În al doilea rând, dacă produc o radiaţie care este cel puţin parţial infraroşie, atunci ele trebuie să aparţină unei lumi

20 Ekto şi plasma sunt cuvinte greceşti care înseamnă „substanţă exteriorizată".

care este cel puţin la frecvenţa / lungimea de undă a razelor infraroşii sau dincolo de acestea. Acest lucru indică faptul că sferelor vin din dimensiuni cu niveluri de frecvenţă superioare lumii noastre materiale. Γη mod normal deci, se vor manifesta în această dimensiune doar atunci când apare un proces care le face să emită un nivel de radiaţie ce poate fi înregistrat de cameră, în special dacă este sensibilă la infraroşu.

Dacă o sferă poate fi fotografiată doar atunci când radiaţia sa luminoasă este coborâtă la nivelul cel mai de jos al spectrului infraroşu, acest lucru ar explica de ce este necesară o coborâre şi mai mare a frecvenţei sale pentru a fi fotografiată cu film normal şi de ce mult mai puţine sfere port fi înregistrate pe film decât pe placa CCD a unei camere digitale. Dacă există sfere la niveluri de frecvenţă mai sus de infraroşu, atunci ele pot fi captate de o cameră digitală normală, dacă frecvenţa este coborâtă până la nivelul inferior al razelor infraroşii. Această coborâre ar slăbi intensitatea culorilor, dar ar păstra probabil culorile care ne-ar dezvălui frecvenţele lor de origine.

Cu aceste concluzii în minte, să ne îndreptăm atenţia asupra diferitelor tipuri de sfere pe care le-am observat. Voi încerca să clasific sferele şi să dau exemple din fiecare categorie, pentru ca dumneavoastră să le puteţi recunoaşte şi identifica singuri.

Clasificarea sferelor

Sfântul Thomas More, Lordul cancelar al Angliei în timpul domniei regelui Henric VIII, a spus odată despre o problemă la care lucra: „Este ca şi cum ai încerca să mulgi un ţap într-o sită”. Putem spune la fel despre încercările de a trece în revistă sau de a clasifica tipurile şi diversitatea de forme care alcătuiesc fenomenul sferelor. Cu fiecare săptămână care trece, apar noi categorii şi noi fenomene.

Sferele asociate cu alte niveluri ale realităţii, dincolo

de realitatea noastră, par să se angajeze în diferite funcţii şi par să manifeste diferite niveluri energetice, care explică probabil culorile cu care sunt înregistrate fotografic. În afara variaţiilor de culoare şi de dimensiune, întâlnim şi multe alte forme; cele pe care le-am întâlnit simt prezentate mai jos.

Sfere cafenii, roşii, albe şi roz

Figurile de la 1 – 3 până la I-16A arată exemple de sfere din această gamă de culori. Sferele care pot fi asociate cu domeniul infraroşu (situat imediat deasupra nivelului fizic) au o nuanţă cafenie roşiatică. Sferele care se presupune că ţin de alte niveluri au diverse nuanţe de alb, albastru ultraviolet şi roz. Sferele care apar translucide sau aproape complet transparente ar putea fi la limita domeniului detectabil. Sferele care sunt la frecvenţe mai înalte sau care se pot apropia chiar de câmpul cuantic (al şaselea plan), vor fi mult mai mici ca dimensiuni aparente, dar au în mod evident o frecvenţă mai înaltă şi prin urmare o putere mai mare.

Câmpuri plasmoide de diferite culori

Ocazional, sferele par capabile să se manifeste în afara formei sferice, în nori asemănători plasmei (a se vedea figurile de la 1 – 17 la 1 – 26). Plasma a fost numită în jargonul popular „a patra stare a materiei”, după stările solidă, lichidă şi gazoasă. S-ar putea să fie forma de manifestare a acestor sfere, astfel încât le-am numit câmpuri plasmatice sau „plasmoide”. Plasma constă dintr-un şir de electroni şi de ioni care se mişcă liber, provenind din atomi care au pierdut electroni. Este nevoie de energie pentru ca plasma să se formeze şi să se menţină, iar această energie poate fi eliberată de căldură, de electricitate sau de o lumină laser intensă. În manifestarea sferelor, aceşti nori pot lua frecvent forme familiare, uneori cu trăsături care amintesc incontestabil de faţa

umană. Se pare că este foarte greu de realizat sau de menţinut mai mult timp o asemenea imagine; cerinţele energetice pe care tocmai le-am menţionat ar putea explica acest fenomen. Aceşti nori plasmoizi au în mod normal aceeaşi culoare şi frecvenţă ca sferele din care emană.

Figurile 1 – 25 şi 1 – 26 ilustrează plasmoizi care se formează din sfere într-un interval de zece secunde, adică exact timpul dintre cele două fotografieri. Captarea acestei transmutări este un fenomen rareori fotografiat.

Voaluri

Ocazional, apar în formaţiuni atractive obiecte care seamănă cu nişte perdele din ţesături fine, cum vedem în figura 1 – 27. Nu ştiu ce anume provoacă acest fenomen, dar nu e vorba de o defecţiune a camerei sau de o tehnică greşită care poate fi atribuită fotografului.

Sfere de energie

Priviţi figura 1 – 28. Aceste sfere de energie simt mult mai mari decât sferele obişnuite şi nu au forma caracteristică circular crestată. Conturul sferelor este scămos mai degrabă decât clar definit. Trebuie să avem grijă să nu le confundăm cu distorsiunile provocate de picăturile de apă pe obiectivul camerei.

Gigantice roşii

Giganticele roşii au uneori două puncte intense de lumină roşie lângă circumferinţa lor. La o examinare mai atentă a unui mare număr de imagini, în anumite nopţi, acest tip de sfere era tipul dominant care apărea. Estimarea dimensiunii unei sfere este întotdeauna dificilă, fiindcă o sferă mică, apropiată de cameră, va părea mult mai mare decât o sferă foarte mare, aflată la o anumită distanţă de cameră. În figura 1 – 29, o maşină a fost parcată lângă un şir de copaci şi sferele care apar în imagine sunt aproximativ la fel de late ca maşina.

Giganticele roşii sunt în general mult mai mari decât formele mai obişnuite de sfere; am reuşit să calculez la ele un diametru mediu de 1, 5 – 1, 8 m şi, într-o singură ocazie, un diametru mai mare de 3 m, aşa cum se vede în figura 1 – 30.

Una din descoperirile centrale ale fizicii cuantice este că efectul observatorului asupra câmpului cuantic va determina realitatea să se reorganizeze conform observaţiei şi că realitatea observată trebuie să coboare prin nivelurile de frecvenţă inferioare câmpului cuantic, înainte de a ajunge la densitatea realităţii materiale.

Dacă sferele nu au cercurile caracteristice din interiorul circumferinţei exterioare, mă întreb dacă nu cumva sunt forme-gând „observaţionale”, care au coborât din câmpul cuantic şi sunt gata să apară pe neaşteptate în planul fizic Acest fapt ar demonstra descoperirile de bază ale fizicii cuantice şi cum asemenea realităţi presupunem că ar trebui să fie detectabile într-un anumit stadiu înainte de a ajunge la nivelul fizic, merită cel puţin să ne gândim ce formă ar putea să aibă sfera şi dacă se încadrează în acea categorie, fiindcă vibraţia apropiată de infraroşu a acestor obiecte ar fi caracteristică unui obiect în stadiul cel mai apropiat de manifestarea fizică. Aşa cum am menţionat, sferele de culoare roşu închis din această categorie, pe care le-am fotografiat, simt extrem de mari, ceea ce ar putea indica faptul că sunt într-un stadiu apropiat de manifestarea fizică vizibilă.

Sfere în formă de rachetă

Figura 1 – 31 redă ceea ce eu am numit o „sferă în formă de rachetă”. Acest tip de sferă este foarte rar şi am întâlnit-o doar de două ori în anii de când fac astfel de fotografii. Prima dată, a fost ultima imagine pe care am obţinut-o cu acel tip de cameră digitală, dar nu sunt sigur dacă acel lucru poate fi atribuit sau nu acestei forme

sferice intense.

Scheletice

Figurile de la 1 – 32 la 1 – 35 simt exemple de sfere scheletice – care par să aibă găuri sau cărora le lipsesc anumite segmente. Au fost avansate diverse explicaţii; un medium a susţinut că fusese un război între sfere şi că acele găuri sau părţi „lipsă” erau rezultatele „pierderilor” suferite în acele conflicte! Eu cred că teoria poate fi abandonată fără riscuri prea mari. Chiar dacă ar fi avut loc un astfel de conflict, „pierderile” acestor corpuri energetice ar fi luat mult mai probabil forma unei încetiniri a frecvenţei sau a unei schimbări de culoare sau de intensitate decât a unor goluri sau găuri în structura lor fizică. Acest tip de sferă aparent „afectată” sau incompletă s-ar putea datora faptului că sfera nu s-a manifestat încă pe deplin la un nivel de frecvenţă pe care să-l poată înregistra camera sau că este pe cale să „dispară” din acea gamă de frecvenţă, astfel încât golurile pe care le vedem în sfere să nu fie de fapt în ele, ci numai în percepţia noastră despre ele.

Vârtejuri (vortexuri) şi câmpuri de torsiune cu condiţiile care le preced

În multe ocazii, am observat cum se conturează formaţiuni stranii, în care forma scheletică a sferelor pare că se roteşte în jurul unui miez central şi în care sferele erau atrase treptat. Ele îşi pierdeau complet forma în acest proces, apărând aproape ca nişte bucăţi de pânză albă (a se vedea figurile 1 – 36 şi 1 – 37).

Acest proces s-a accelerat treptat până când s-a format un vârtej (vortex) clar definit (a se vedea figurile de la 1 – 38 la 1 – 41). Din locul în care stăteam până în mijlocul vârtejului erau în jur de 3, 5 m. Nu ştiu ca astfel de imagini ale sferelor să mai fi fost înregistrate în altă parte.

În figura 1 – 41, puteţi vedea că s-a format un dublu vârtej (vortex), cu benzi luminoase arcuite pe diametrul formei de con. Două simboluri sunt importante aici. Mai întâi, sferele par să ia forma şi mişcarea unui vârtej. Apoi, cineva mi-a sugerat că simbolul scheletului ar putea fi o referire la moarte şi că vârtejul asemănător unui tunel ar putea fi spirala descrisă de cei care au trăit experienţe în apropierea morţii.

Lumini de carnaval

Atunci când am început să fac fotografii direct spre cer, am obţinut în mod frecvent imagini de felul celei din figura 1 – 42, pe care le-am numit „lumini de carnaval”. Iar când am văzut imaginile înregistrate de Telescopul Spaţial Hubble, am observat cât de asemănătoare erau aceste imagini ale sferelor de imaginile corpurilor cereşti aflate la foarte mari distanţe, înregistrate cu ajutorul telescopului.

Sfere observaţionale în anumite ocazii, o sferă începea să aibă tipare de comportament foarte diferite. În aceste exemple, apărea o formă complet diferită atunci când sferele luau forma hexagonală, în figura 1 – 43, sfera are forma pe care a luat-o, vizibilă în prima fotografie în care sferele au formă hexagonală. Figurile I-44A, 1 – 45 şi 1 – 46 redau forma luată atunci când celelalte au forme sferice.

Sfere tricolore

Priviţi figurile 1 – 47 şi 1 – 48. Multe sfere au diferite nuanţe de culoare în jurul conturului, indicând direcţia în care se deplasează. În general, o nuanţă albastră apare în direcţia de deplasare şi o nuanţă maronie sau roşie în direcţia din care vine.

Imagini în interiorul sferelor în multe ocazii, formele sferice ajung să aibă în interiorul lor imagini ale unor feţe (a se vedea imaginile 1 – 49 şi 1 – 50).

Fotografia din figura 1 – 51 a fost făcută la Şcoala de

Iluminare a lui Ramtha, în timpul unei ceremonii de nuntă. În spatele cuplului, apare o sferă ce redă faţa unui copil. (Merita să amintim că sferele frecventează rareori locuri cu atmosferă posomorâtă şi par deosebit de atrase de locurile în care copiii se joacă sau unde atmosfera este veselă şi lipsită de griji).

Odată, la Şcoala de Iluminare a lui Ramtha, când sferele au fost fotografiate pentru prima dată acolo, o serie de fotografii arată că sferele au luat forma aparatului de fotografiat, probabil ca o invitaţie de a le face mai multe fotografii! În interpretarea din figura 1 – 52, camera folosită este redată în colţul din stânga sus. O mână a fotografului a fost supraimpusă pe imaginea sferei în formă de cameră, pentru a identifica şi mai clar trăsăturile sferelor.

Sfere în ceaţă

Umiditatea, frigul şi aburii sau ceaţa facilitează manifestarea din abundenţă a sferelor. Trebuie să fim foarte atenţi să nu confundăm particulele de ceaţă, de ploaie sau de praf cu adevăratele imagini ale sferelor. Figura 1 – 53 este un exemplu de sfere în ceaţă.

Majoritatea sferelor par să aibă o linie sau mai multe linii vizibile la mică distanţă în interiorul circumferinţelor, ceea ce ar putea arăta că simt mai degrabă plate decât sferice, iar acest lucru ne ajută să deosebim imaginile adevărate ale sferelor de cele false. Totuşi, chiar după o experienţă relativ redusă în acest domeniu, veţi vedea că este mai uşor să ştiţi ce este într-adevăr o sferă şi ce se datorează unuia sau mai multora dintre efectele menţionate mai sus.

De obicei, sferele prezintă formaţiuni circulare concentrice în interiorul circumferinţelor, precum şi sisteme ciudate de umflături şi protuberante pe suprafaţa lor, A se vedea figurile de la 1 – 54 la 1 – 58, ca exemple de

sfere cu imagini foarte detaliate. Aceste tipare, care par să fie la fel de individuale ca amprentele digitale umane, pot servi la identificarea sferelor de la o şedinţă fotografică la alta. Observaţi cu atenţie diferitele trăsături ale sferelor pe care le fotografiaţi şi vă veţi bucura mai mult de enorma diversitate a manifestărilor sferelor.

CAPITOLUL 4

Vârtejuri şi câmpuri de torsiune: sfere care ar putea să nu fie electromagnetice

V.

În a doua jumătate a secolului XX, oamenii de ştiinţă credeau că toate fenomenele observabile din natură ar putea fi explicate prin cele patru interacţiuni cunoscute: electromagnetismul, gravitaţia şi forţele nucleare puternice şi slabe. Apariţia unor rezultate experimentale care nu puteau fi explicate în termenii acestor patru interacţiuni a indicat existenţa unor efecte de torsiune, ceea ce a schimbat ideile noastre privind felul în care este organizată lumea.

Mulţi oameni de ştiinţă cred acum că toate substanţele au propriul lor câmp de torsiune. Undele de torsiune se pot propaga cu viteze mai mari decât viteza luminii şi nu există o pierdere de viteză în propagarea undelor. Acest fenomen ar putea face posibilă comunicarea la mare distanţă în galaxie, fără slăbirea sau deteriorarea semnalului. În câmpurile de torsiune, sarcinile identice se atrag una pe alta, exact opus faţă de electromagnetism, în care sarcinile identice se resping, iar cele opuse se atrag. Această nouă paradigmă deschide posibilitatea de a obţine rezultate complet noi în toate domeniile ştiinţifice şi tehnice, astfel încât tehnologiile caracteristice ale secolului XXI s-ar putea să fie tehnologiile de torsiune.

Impactul câmpului de torsiune asupra gravitaţiei şi luminii

Câmpurile gravitaţionale şi câmpurile de torsiune au câteva proprietăţi în comun. Niciunul din ele nu poate fi ecranat cu materiale naturale. Un câmp gravitaţional este identic cu polarizarea de rotire *longitudinală* a vidului fizic, în timp ce un câmp de torsiune este identic cu polarizarea de rotire *transversală* a vidului fizic21 Este posibil să blochezi câmpurile de torsiune cu ajutorul unor materiale artificiale, de exemplu, două bucăţi încrucişate de film obişnuit din polietilenă. Acest plastic este făcut astfel încât polimerii formează o structură aliniată nedirecţional, obţinându-se o ordonare moleculară rotitoare. Rezultatul este generarea unui câmp de torsiune colectiv. Două filme de polietilenă încrucişate permit trecerea celei mai mari părţi din spectrul de frecvenţe al undelor radio, dar pot bloca radiaţia de torsiune.

Radiaţia de torsiune a unui material fizic va duce doar la alterarea stării sale „spin" (de rotire). Totuşi, alterarea stării spin a vidului fizic va determina schimbări ale unghiului de polarizare a unui fascicul luminos. Cred că acest lucru este extrem de relevant în explicarea unor efecte de distorsionare

21 Y.*V. Nachaho and E.A. Parkhomov „Experimental Dété*ction *of ine Torsion Field*" (*Detectarea experimentală a câmpului de torsiune*), *httpillunow. amasci. cont/freenrg/tors/doc15.html*.

a realităţilor fizice pe care le-am observat în timpul studiului şi care simt înregistrate în mai multe fotografii din această carte. (Merită să menţionăm că schimbările stării spin a unei substanţe provoacă schimbări şi în capacitatea acesteia de a fi magnetizată).

Toate acestea sunt relevante pentru studiul sferelor prin faptul că un câmp de torsiune poate schimba ritmul

de desfăşurare a oricărui proces fizic, ceea ce se poate observa cel mai bine în efectul asupra cristalelor de cuarţ: frecvenţa lor oscilatorie este schimbată semnificativ atunci când sunt supuse unui câmp de torsiune. Experimentele cu cristale de cuarţ par să stabilească o relaţie între câmpul de torsiune şi distorsiunea timpului. Dacă cele două câmpuri, cel de torsiune şi cel gravitaţional, operează în direcţii diferite unul faţă de celălalt şi dacă acceptăm că timpul este un vector al câmpului magnetic, atunci acest lucru ridică întrebări chinuitoare privind efectul unui câmp de torsiune asupra timpului.

Dacă un câmp de torsiune este supraimpus peste un câmp gravitaţional într-o anumită zonă, poate rezulta o reducere a forţei gravitaţionale în acea zonă. Ceea ce înseamnă că influenţa radiaţiei de torsiune asupra unui obiect fizic poate determina reducerea greutăţii acelui obiect. Această proprietate a câmpurilor de torsiune a fost descoperită în anii 1950 de N.A. Kozyrev şi confirmată mai târziu prin experimente realizate de alţi cercetători.22 Un prim exemplu este atunci când o persoană intră în levitaţie.

22 Nikolai Alexandrovich Kozyrev Izbrannyye truây (*Opere alese*) (*Leningrad State University, 1991*) (*ht limba rusă*); *A. L Veinik Termodinamtka realnykh prostessov* (*Termodinamica proceselor reale*) (*Minsk, Nauka*i *Tekhnika, 1991*) (*în limba rusă*) *şi* M.M. *Lavrentiev şi alţii o registratsii reaktsii veshestra na uneshii neobratimyi prostess* (*Despre înregistrarea reacţiei unei substanţe faţă de un proces ireversibil extern*) (*Analele Academiei de Ştiinţe a URSS, vol 317, nr. 3, 1991*) (*în limba rusă*); *citate în Nachalov şi Parkhomov, h*ttp://*unow. amascicomf freenrg*/*tors*/*doc15 Jitml*.

Acest lucru se întâmplă deoarece câmpul de torsiune, care acţionează în direcţia opusă câmpului gravitaţional,

anulează efectul atracţiei gravitaţionale asupra corpului, astfel încât persoana devine fără greutate.

Dacă o substanţă – indiferent dacă este vidul fizic; corpul uman sau chiar o locaţie fizică – este supusă influenţei unui câmp de torsiune extern, acest lucru va provoca o polarizare transversală de rotire (spin) a acelei substanţe. Câmpul de torsiune poate fi „înregistrat" în obiectul fizic supus radiaţiei de torsiune externă. Acest efect poate dura timp de mai multe luni, dacă efectul torsiunii înregistrat este ecranat printr-un dispozitiv cum ar fi cele două bucăţi de plastic încrucişate, menţionate mai devreme. Dacă obiectul „încărcat" este supus unor şocuri fizice, „sarcina" de torsiune va dispărea deoarece câmpurile de torsiune sunt strâns cuplate cu forţele inerţiale.

Un vârtej (vortex) de torsiune produs de sfere?

Aşa cum puteţi vedea în figurile de la 1 – 36 la 1 – 41, am fotografiat ceea ce cred a fi condiţiile care duc la formarea unui vârtej de tensiune perfect Am făcut vreo douăzeci de fotografii ale vârtejurilor care au apărut în acea primă noapte şi, în mai multe ocazii ulterioare, am fotografiat stadiile iniţiale ale acestor procese, care se repetau. Fiindcă nu înţeleg exact cum a fost generat fenomenul de ceea ce am făcut, cea mai bună cale de acţiune este să descriu în detaliu ce circumstanţe am observat că duceau la această manifestare. Pe măsură ce cunoaşterea acestui fenomen va evolua, vom fi capabili să judecăm care circumstanţă a avut mai multă sau mai puţină importanţă – şi care nu a avut niciun fel de importanţă.

Cu câteva zile înaintea primei manifestări a vârtejului, încercam să fac o fotografie a unei zone înconjurate de copaci, la vreo 45 de metri pe aleea spre casă. Era după-amiaza, iar lumina zilei era puternică. Când

am apăsat pe butonul camerei, în loc să fac imediat fotografia, aşa cum se întâmpla în mod normal, dispozitivul de căutare a undelor infraroşii al camerei a pornit să regleze lungimea obiectivului. Era ca şi cum în faţa mea se afla un obiect pe care eu nu puteam să-l văd, dar dispozitivul de căutare a razelor infraroşii al camerei l-a detectat şi a focalizat obiectivul asupra lui. Cu toate acestea, în fotografie nu a apărut imaginea niciunui obiect mai apropiat decât copacii.

Continuându-mi drumul şi apropiindu-mă de copaci, am făcut alte câteva fotografii. De această dată, am putut vedea cu ochiul liber un obiect mare, asemănător cu o sferă, în faţa copacilor sau chiar între ei. Părea să aibă vreo 6 – 9 metri, atât ca înălţime, cât şi ca lăţime.

Eram un fotograf amator pasionat de peste patruzeci de ani şi învăţasem de mult toate micile greşeli care puteau strica o fotografie: să evit mişcarea camerei în timp ce fotografiez, să mă asigur că obiectul este bine focalizat şi aşa mai departe. Totuşi, camera mea era un model cu focalizare automată şi nu făcusem nicio fotografie neclară cu el în cei trei ani de când îl foloseam. Însă imediat după detectarea acelui obiect de mari dimensiuni, am făcut patru sau cinci fotografii la rând, care erau nefocalizate sau distorsionate într-un anumit fel. Unul din gardurile de pe marginea aleii avea scândurile verticale albe dublate la înălţimea de circa 30 – 60 cm deasupra gardului propriu-zis. Atunci, am „respins” acea fotografie, considerând că se datora vreunei greşeli rudimentare pe care o făcusem, cum ar fi mişcarea camerei în jos, chiar în timp ce fotografiam, şi nu m-am mai gândit la ea câteva zile. Din fericire, nu am şters fotografiile „greşite”.

Ducându-mă în altă parte a curţii mele, am putut vedea zone din apropierea copacilor care păreau înnegurate sau neclare. Le-am fotografiat şi am înregistrat

„petele”, dar m-am gândit mai întâi că acestea se puteau datora picăturilor de ploaie de pe obiectiv. Dar, deşi picura, obiectivul era perfect uscat atunci când l-am verificat. Totul se desfăşura la lumina zilei.

În noaptea următoare, când mi-am început şedinţa fotografică, au început să apară unele fenomene destul de *f* ciudate. Dacă nu aş fi avut informaţii corecte despre felul (cum erau sferele, aş fi putut să simt că atrăsesem atenţia unor personaje tenebroase ale iadului şi mi-aş fi strâns lucrurile, retrăgându-mă în casă, pentru a mă simţi în siguranţă. Aşa cum am menţionat mai devreme, făcusem numeroase fotografii ale sferelor care păreau să aibă găuri în ele sau segmente „lipsă”. Acele efecte nu se datorau unor deficienţe ale sferelor înseşi – şi cu siguranţă nu erau urmările „pierderilor” din „războiul sferelor”! Nu, ceea ce apărea acum era mult mai bizar. Apăreau sfere care aveau diformităţi izbitoare; erau fragmentate, cu „găuri” mari, întinderi şi distorsiuni de toate felurile. După o perioadă de vreo jumătate de oră, ceea ce mai rămăsese din formele sferice a început să se rotească în jurul unui centru format dintr-o sferă energetică cenuşie, care nu avea contururi definite, aşa cum au sferele. În acea vreme, sferele apăreau ca nişte bucăţi zdrenţuite de pânză albă, aşa cum puteţi vedea în figura 1 – 37. Într-un interval foarte scurt de timp s-a conturat clar un vârtej (vortex), având o sferă energetică în centru. Datorită caracteristicilor fenomenului este perfect posibil ca ceea ce am fotografiat de zeci de ori să fi fost dezvoltarea unui câmp de torsiune, care putea să manifeste asupra obiectelor înconjurătoare proprietăţile şi efectele câmpurilor de tensiune pe care tocmai le-am descris.

În timpul şedinţei mele fotografice din noaptea următoare, a apărut din nou acelaşi fenomen, de această dată după o mult mai scurtă perioadă de timp. Acest lucru

s-ar fi putut datora „efectului de imp Γimare „al câmpului de torsiune, la care m-am referit mai sus, ceea ce ar face mai uşoară generarea câmpului în continuare. Foarte curând a apărut un vârtej (vortex) complet dezvoltat. Am măsurat cu mâinile mărimea sferei energetice în centrul ei şi era în jur de 75 până la 90 cm în diametru.

În următoarele câteva zile, am desfăşurat şedinţa fotografică în aceeaşi zonă, dar la lumina zilei. Am observat unele distorsionări ale realităţi fizice din faţa camerei, care nu ar fi putut fi explicate prin mişcarea bruscă a camerei sau prin mişcarea persoanei sau obiectului din câmpul vizual al camerei. Aceste forme sferice erau însoţite de alte fenomene care semănau cu nişte „văluri" cu spiţe sau aveau formă de piramidă, ce apăreau în multe fotografii făcute atât în timpul nopţii, cât şi la lumina zilei.

Investigaţii suplimentare

Sferele pe care le-am studiat simt de natură electromagnetică (fapt dovedit prin fenomenul de fluorescentă, atunci când asupra lor este aplicată o stimulare fotonică) şi ne aşteptăm ca ele să poată influenţa şi controla sarcinile electromagnetice care înregistrează imaginile în fotografia digitală. Ca urmare a diferitelor experimente pe care le-am desfăşurat, am acum suficiente date pentru a demonstra că ele pot manipula sarcinile electromagnetice în curs de înregistrare.

Experimentele viitoare ar putea include un număr de aparate de ionizare a aerului (fără umiditate) şi observarea posibilităţii de a obţine un efect similar celor obţinute în condiţii de umiditate. Un aparat pentru măsurarea ionilor din aer este de fapt unul dintre cele mai utile dispozitive de coroborare pentru prezenţa sferelor, deoarece apariţia acestora pare să fie însoţită de o modificare a ionizării aerului. Un aparat obişnuit de măsurare a undelor gauss,

care indică forţa câmpurilor gravitaţionale, este de asemenea un instrument util de detectare. Folosirea extensivă a luminilor stroboscopice în timpul şedinţei fotografice contribuie şi ea la mărirea numărului de sfere din imagine, probabil datorită capacităţii crescute de emisie fluorescentă pe care fotonii generaţi de lampa stroboscopică o generează în cadrul sferelor.

Descoperirea faptului că sferele pot să formeze un vârtej (vortex) de torsiune, deschide posibilităţi foarte interesante pentru felul cum înţelegem noi natura realităţii. Efectul pe care un câmp de tensiune îl poate avea asupra structurii timp-spaţiu este de un interes deosebit şi constituie un domeniu care merită cercetat în continuare. În capitolul următor ne vom îndrepta atenţia asupra elementelor fundamentale ale fotografierii sferelor.

CAPITOLUL 5

Sugestii pentru fotografierea sferelor

Fotografierea sferelor nu este o ştiinţă secretă sau esoterică şi nici nu este rezervată unor mistici, guru sau celor care se consideră ei înşişi favorizaţi de Dumnezeu. Este un lucru practic şi cât se poate de pământesc. Oricine are suficientă răbdare şi perseverenţă poate face fotografii ale sferelor sau ale plasmoidelor şi poate obţine astfel dovezi de primă mână ale existenţei lor. Ofer câteva sugestii din experienţa dobândită în cursul studiului, pentru a vă ajuta să folosiţi cât mai bine propria dumneavoastră experienţă.

Camere digitale sau cu film?

Structura de baza a camerelor digitale şi acelor cu film este aceeaşi. În ambele cazuri, lumina trece prin obiectiv, fiind focalizată pe suprafaţa receptoare care înregistrează imaginea. Ambele tipuri de camere au

diafragme care pot opera la viteze diferite ale deschiderii şi închiderii obiectivului. La camerele moderne, proiectate pentru marele public, camera selectează automat viteza de deschidere a diafragmei. Această viteză este determinată de sensibilitatea suprafeţei receptoare şi de cantitatea de lumină disponibilă în acel moment, care este măsurată de exponometrul camerei. Dacă un obiect în curs de fotografiere se mişcă rapid, atunci este necesară o viteză mai mare pentru a „îngheţa" mişcarea şi a evita obţinerea unei imagini neclare.

Camerele digitale folosite pentru fotografierea sferelor din această carte erau complet automate, deci nu am avut controlul asupra vitezei diafragmei sau a expunerii. Din această cauză puteţi vedea unele dâre neclare în spatele sferelor, în mai multe fotografii: viteza diafragmei era prea mică pentru a „îngheţa" imaginea sferei acolo unde se afla.

Dacă ştim cât durează lumina bliţului – să zicem în jur de o miime de secundă – putem calcula uşor viteza sferelor, cu oarecare aproximaţie, dacă este cunoscută distanţa faţă de cameră. De exemplu, dacă ştim că o sferă este la circa 1, 5 m şi parcurge o distanţă de circa 6 în timpul cât luminează bliţul, putem înţelege deja vitezele enorme cu care se deplasează sferele.

Unii oameni au sugerat că aceste sfere fugitive ar putea fi descărcări energetice. Cu ajutorul unui aparat de fotografiat digital, vom putea obţine rezultate şi mai bune. O filmare a sferelor s-ar putea realiza cu succes, folosind un aparat de filmat digital, care permite dezactivarea „oglinzilor fierbinţi" (care filtrează lumina infraroşie), însă acest lucru are dezavantajul că imaginile au o nuanţă verzuie. Probabil cel mai bine ar fi să folosim un aparat de filmat digital împreună cu o lampă stroboscopică puternică, ce ar înlocui bliţul camerei obişnuite şi ar face

ca sferele să genereze lumină fluorescentă.

Suprafaţa receptoare şi de înregistrare a camerelor este cea care face diferenţa dintre camerele cu film şi camerele digitale. Camerele cu film înregistrează imaginea pe un film acoperit cu o emulsie, care conţine cristale de azotat de argint sensibile la lumină. Când un fascicol de lumină atinge emulsia, cristalele suferă o schimbare chimică, ce înregistrează acea porţiune de imagini. Imaginea este încă ascunsă, dar este revelată mai târziu, când filmul este scufundat într-o baie chimică, în timpul procesării. La fotografia alb-negru, procesarea transformă aceste cristale de azotat de argint, atinse de fascicolul de lumină, în cristale de argint metalic, producând o imagine vizibilă. Un proces mai complex, dar asemănător, este folosit la procesarea filmelor color.

La camerele digitale, imaginea formată de obiectiv nu atinge un film, ci o reţea chip, numită dispozitiv cu sarcină cuplată sau CCD. Un CCD este format dintr-un număr enorm de diode şi de puncte de silicon, numite „foto-site-uri”. Atunci când un fascicul de lumină atinge granulele de silicon (pixeli) de pe CCD, acestea reacţionează la lumină, la fel cum fac cristalele de azotat de argint la fotografia pe film alb-negru. Totuşi, atunci când lumina atinge granulele de silicon de pe CCD, nu provoacă o schimbare chimică, aşa cum se întâmpla pe film. În schimb, fotonii simt convertiţi în electroni, iar sarcina electrică este stocată în granulele de silicon. Cu cât sunt mai multe granule sau pixeli pe reţeaua CCD, cu atât va fi mai bună calitatea imaginii. Intensitatea sarcinilor electrice înregistrate şi stocate pe foto-site-uri este proporţională cu intensitatea fasciculului de fotoni. În mod obişnuit, un sistem poate suporta 65.535 de nuanţe de culoare şi va exista o sarcină electrică identificabilă corespunzătoare fiecărei nuanţe de culoare înregistrată.

În trecut, alte camere foloseau o tehnologie cunoscută sub numele de CMOS (semiconductor complementar cu oxid metalic) şi nu un dispozitiv CCD. Se obţineau imagini de o calitate mai slabă decât cele realizate cu ajutorul CCD, iar acele camere mai vechi nu erau potrivite pentru înregistrarea imaginilor cu sfere. Ca urmare a deficienţelor inerente tehnologiei CMOS, dispozitivele CCD au „devenit normă" la camerele digitale şi la aparatele de filmat digitale, la telescoapele astronomice şi la multe alte aparate care au nevoie de imagini de cea mai bună calitate. Dar acea situaţie este în curs de schimbare. Calitatea imaginilor obţinute cu tehnologia CMOS rivalizează acum cu majoritatea celor realizate cu CCD şi deoarece costul de fabricaţie a capsulelor CMOS este doar o treime din costul similar al unei capsule CCD, aparatele cu tehnologie CMOS ar putea să câştige în popularitate.

Tehnologia camerelor digitale evoluează cu viteză enormă şi rezultatul nu este încă previzibil. Este evident că, în timp ce un număr mai mare de pixeli are ca rezultat imagini cu o definiţie mai bună, este nevoie de o capacitate mult mai mare de stocare a imaginilor pe disc.

Atunci când o imagine este înregistrată pe o reţea CCD a unei camere digitale, ea trebuie apoi transferată în altă parte, pentru a fi stocată şi pentru ca aparatul să poată face o altă fotografie. Această stocare se face de obicei pe discuri de mici dimensiuni, de înaltă tehnologie (high-tech), care pot fi înlocuite şi au capacităţi cu care ne-am obişnuit deja de la computere.

Timpul necesar camerei pentru a transfera imaginea de pe CCD în dispozitivul de stocare, pentru a putea face o nouă fotografie, este numit „timp de reciclare". Acest timp depinde de viteza procesorului camerei şi de alţi factori, iar aşteptarea trecerii timpului de reciclare este una din

cele mai frustrante experienţe în fotografierea sferelor. Când vedem un rezultat remarcabil la o fotografie deja făcută, timpul de aşteptare până când putem face o nouă fotografie ne poate părea o eternitate. În acest domeniu, ca în oricare altul, obţinem doar cât plătim, acesta fiind unul dintre motivele pentru care ar trebui să cumpărăm cel mai bun aparat pe care ni-l permitem – cu condiţia, firește, de a-i testa mai întâi sensibilitatea la o lumină în afara spectrului luminii vizibile. (Această procedură va fi descrisă pe scurt).

Un avantaj enorm pe care camerele digitale îl au faţă de camerele cu film este că dispozitivul CCD al camerelor digitale este la fel de sensibil la acea parte a spectrului cunoscută ca „apropiată de infraroşu" cum este la lumina vizibilă. Radiaţiile apropiate de infraroşu, după cum am explicat mai devreme, au frecvenţe puţin mai joase decât lumina roşie, care începe în apropierea lungimii de undă de 700 ma. Se pare că acestea se află aproape de limita inferioară a frecvenţelor în care sferele devin vizibile. Filmul din camerele normale nu este sensibil la aceste frecvenţe. Aceasta este una din explicaţiile pentru care cei ce folosesc camerele digitale tind să obţină mai multe imagini cu sfere decât cei care folosesc camere cu film – deoarece lumina emisă de sfere, care este în frecvenţa infraroşie inferioară, poate fi captată doar de un dispozitiv CCD digital.

Dificultatea în obţinerea imaginilor cu sfere folosind camere digitale sofisticate şi scumpe a fost evidenţiată de alţii, dar aceştia aveau intenţia să tragă o concluzie diferită de a mea. Este adevărat că unele camere mai scumpe au obiectivele acoperite cu un strat anti-reflexie, pentru a reduce reflexiile „fantomatice" şi pentru a împiedica înregistrarea razelor reflectate în interiorul lentilelor obiectivului, dar nu este corect să spunem:

„Acesta este motivul principal pentru care aceste fenomene (adică, fotografiile sferelor) sunt văzute mai mult la camerele „low-end” (cele mai ieftine, n.trad.) şi pentru care circulă un număr enorm de fotografii cu sfere şi cu anomalii”.23 Explicaţia mult mai plauzibilă

23 Schwartz and Creath, ht Journal of Scientific Exploration, 19, nr. 3 (2005), 355.

ar fi: camerele mai scumpe au cel mai probabil instalat un sistem sofisticat de „oglinzi fierbinţi”, pentru îmbunătăţirea calităţii imaginilor normale, prin filtrarea luminii apropiate de infraroşu (deci „fierbinte”).

Din nefericire, camerele care au filtre cu oglinzi fierbinţi devin mai puţin sensibile sau complet insensibile la imaginile din spectrul apropiat de infraroşu, astfel că o cameră scumpă, care nu a fost special modificată, este probabil incapabilă să surprindă acele fenomene sferice cu frecvenţe apropiate de infraroşu. Nu avem nicio obiecţie faţă de o cameră scumpă, cu dispozitive sofisticate pentru reducerea licăririlor sau reflexelor produse de lentilele obiectivului. Aceste dispozitive nu ar face altceva decât să excludă imaginile false cu sfere.

Oglinzile fierbinţi: „distrugerea” fotografiilor cu sfere

Sensibilitatea faţă de radiaţiile apropiate de infraroşu a dispozitivului CCD, care este atât de favorabilă fotografierii sferelor, pune probleme fotografiei digitale normale şi, dacă nu este corectată, pot apărea fotografii în care culorile simt granulate, distorsionate sau „spălate”. Producătorii de camere instalează în mod normal un filtru, pentru a reduce cantitatea de lumină infraroşie admisă către dispozitivul CCD. Acest filtru, de obicei o piesă de sticlă optică, de culoare albastru deschis, este numită în mai multe feluri: „oglindă fierbinte”, filtru pentru blocarea razelor infraroşii sau, pur şi simplu, filtru IR (infraroşu).

În funcţie de puterea acestor filtre, foarte puţină

lumină infraroşie, sau chiar deloc, mai poate trece. Cum capacitatea măsurată în megapixeli a camerelor a crescut, majoritatea producătorilor de camere par să fi instalat oglinzi fierbinţi din ce în ce mai puternice. Dacă dorim să cumpărăm o cameră capabilă să obţină imagini bune cu sfere, este esenţial să nu uităm că lumina apropiată de infraroşu şi frecvenţele foarte apropiate din afara spectrului luminii vizibile simt cele care permit captarea sferelor de către cameră. Aşadar este foarte important să cumpărăm o cameră ale cărei oglinzi fierbinţi să nu blocheze pătrunderea prin obiectiv a luminii din afara spectrului vizibil.

Chiar dacă sunt instalate oglinzi fierbinţi, din fericire am un test care ne poate ajuta să ştim dacă o cameră mai este capabilă să înregistreze lumina apropiată de infraroşu. Această metodă nu vă poate mări popularitatea printre vânzătorii locali de camere, dar vă determină să nu cumpăraţi o cameră scumpă care ar fi inutilă pentru fotografierea sferelor.

Majoritatea telecomenzilor TV obişnuite funcţionează emiţând un fascicul de raze infraroşii sau apropiate de infraroşu. Luaţi telecomanda cu dumneavoastră la magazinul de unde vreţi să cumpăraţi camera. Porniţi camera pe care doriţi să o cumpăraţi, dar aveţi grijă că adeseori trebuie să cereţi vânzătorului să instaleze bateria camerei, care nu este întotdeauna imediat disponibilă. Ţineţi camera într-o mână, îndreptaţi telecomanda spre obiectivul camerei şi apăsaţi câteva butoane, aşa cum aţi face atunci când folosiţi telecomanda la televizor. Priviţi ecranul din spatele camerei. Ar trebui să vedeţi o lumină „înflorată”, constantă sau fulgerătoare, venind de la telecomandă, atunci când apăsaţi butoanele. Dacă vedeţi acea „floare” luminoasă, atunci oglinda fierbinte a camerei dumneavoastră încă permite trecerea unei cantităţi

acceptabile de lumină apropiată de infraroşu pentru a face posibilă fotografierea sferelor şi obţinerea unor rezultate satisfăcătoare. Cu cât este mai puternică strălucirea luminii pe care o vedeţi pe ecranul camerei, cu atât va fi mai sensibilă camera faţă de lumina apropiată de infraroşu şi prin urmare va fi mai bună pentru detectarea şi înregistrarea imaginilor cu sfere.

Unii oameni au încercat să înlăture oglinda fierbinte. Nu este nici recomandabil, nici necesar, şi în mod sigur nu trebuie să o facem mânaţi de teamă, în primul rând, nu este necesar, atunci când fotografiem sfere, să avem lumină infraroşie pură, fapt care ar avea dezavantajele sale. Un amestec de lumină infraroşie şi vizibilă va da rezultate mult mai bune. Simt disponibile câteva camere la care oglinda fierbinte poate fi deconectată manual, dar acest reglaj poate fi folosit numai pentru fotografiile pe timp de noapte. Încercarea de a scoate oglinda fierbinte este un proces tehnic foarte dificil şi este în mod categoric nerecomandată.

Dacă doriţi să experimentaţi cu o cameră la care puteţi deconecta manual filtrele infraroşu, firma Sony produce asemenea camere. Când selectaţi modul „Nightăhot” (Fotografiere pe timp de noapte, n.trad.), la aceste camere, oglinda fierbinte este deconectată mecanic, iar compensarea necesară pentru focalizare este realizată automat Atenţie: obiectivul se deschide complet în acest mod şi sunt disponibile doar vitezele de 1/30 şi 1/60 de secundă ale obturatorului. Dacă selectaţi acest mod la lumina zilei, veţi obţine imagini foarte supraexpuse – inutile pentru scopurile noastre. Sony a făcut această modificare deoarece atrăsese multă publicitate nedorită, atunci când s-a – susţinut (în mod fals) că modul Nightăhot ar permite „să se vadă prin hainele oamenilor” în timpul zilei. Se pare că, într-adevăr, camerele care foloseau modul

Nightăhot puteau înregistra profilul corpului unei persoane care purta un costum de baie ud. Rezultatul a fost o pierdere a capacităţii de receptare a razelor infraroşu în timpul zilei a acestor excelente camere.

Pe scurt, fotografierea infraroşie pură şi fotografierea sferelor nu înseamnă acelaşi lucru, deci nu este necesar să avem o cameră care să fie sensibilă doar la lumina infraroşie pentru a obţine imagini excelente ale sferelor. Am testat majoritatea modelelor de camere în gama de la 3 la 10 megapixeli (MP) şi cele mai multe dintre ele simt destul de bune pentru fotografierea sferelor. Totuşi, deocamdată, singura recomandare sigură este să folosiţi testul cu telecomanda televizorului la orice nouă cameră pe care intenţionaţi să o cumpăraţi, fiindcă nu e prea aproape ziua în care producătorii de camere vor începe să introducă în prospectele lor tehnice informaţii despre cât de potrivită este camera respectivă pentru fotografierea sferelor.

Diferitele forme de entităţi sferice, în mod normal, par să radieze, toate, cel puţin în zonele hertziene înalte şi al zonelor apropiate de infraroşu. Aşa cum am explicat, se pare că sferele înseşi sunt de natură electromagnetică. Faptul că dispozitivele CCD ale camerelor digitale sunt sensibile la razele apropiate de infraroşu, combinat cu faptul că tehnologia de înregistrare este tot electromagnetică, face ca aceste camere digitale să fie mult superioare camerelor cu film la fotografierea sferelor. Sunt desigur şi alţi factori importanţi care favorizează camerele digitale faţă de cele cu film: cu camerele digitale puteţi vedea rezultatele imediat. Imaginile pe film au nevoie de procesare, cu excepţia cazului în care folosiţi aparatele Polaroid. Plus faptul că fotografierea cu succes a sferelor implică în mod normal realizarea unui număr foarte mare de fotografii, care nu costă aproape nimic la

camerele digitale, după ce aţi cumpărat echipamentul de bază, în timp ce cheltuielile ar fi mult mai mari dacă am folosi camere cu film.

Aşa cum am spus mai devreme, se pot obţine efecte tehnice uimitoare prin procesarea imaginilor digitale, dacă aveţi îndemânarea necesară. Ceea ce nu este la fel de bine cunoscut este faptul că nu este greu să urmărim şi să dezvăluim încercările de falsificare. Atunci când facem o fotografie digitală, camera creează un fişier EXIF, care este înregistrat alături de codul imaginii respective şi cuprinde ziua şi ora, viteza obturatorului şi datele privind reglarea deschiderii, precum şi tipul şi modelul camerei. Acest fişier va înregistra şi va păstra şi orice alte modificări ulterioare întreprinse asupra imaginii – deci alterarea imaginilor digitale este însoţită de consemnarea tuturor acestor schimbări, pe care un expert le poate accesa cu uşurinţă.

Am inclus aici aceste informaţii cu riscul de a fi cumva prea tehnic, deoarece oamenii care sunt sceptici în privinţa autenticităţii fenomenului Sfera vor accepta doar dovezile înregistrate pe film. În timp ce este adevărat că imaginile digitale simt mult mai uşor de manipulat decât imaginile pe film, este la fel de adevărat că doar camerele digitale înregistrează orice modificare adusă imaginii după realizarea fotografiei.

CAPITOLUL 6

Să deosebim imaginile false cu sfere de cele reale

Dacă imaginile cu sfere ar fi realizate doar de câţiva oameni din întreaga lume, atunci această parte a cărţii ar fi cea mai importantă. Cu toate acestea, aşa cum am consemnat anterior, nu trebuie să fim mediumi ori înzestraţi sau favorizaţi în mod special de Dumnezeu pentru a face fotografii cu sfere excepţionale. Tot ce ne

trebuie este multă răbdare şi o cameră digitală ieftină.

Acestea fiind spuse, trebuie să fim conştienţi că sunt câţiva factori care pot duce la obţinerea unor fotografii spectaculoase a ceea ce ar părea să fie sfere sau fenomene înrudite, dar nu sunt.

Aceşti factori pot fi împărţiţi în trei mari categorii. În prima categorie intră obiectele întâmplătoare care pătrund accidental în câmpul vizual al obiectivului camerei, cum ar fi o şuviţă din părul fotografului sau cureaua aparatului, care au ajuns întâmplător în faţa dispozitivului de vizare.

A doua categorie cuprinde elementele atmosferice care pot produce sfere sau imagini asemănătoare plasmei, atunci când sunt fotografiate (de exemplu, fumul de la un coş, de la o pipă sau de la o ţigaretă; respiraţia condensată a fotografului într-o zi sau o noapte geroasă; ceaţa; burniţa; insectele minuscule care zboară şi sunt surprinse de bliţ). Remediul pentru această categorie de factori nu este altceva decât grija deosebită ca ele să nu apară.

A treia categorie cuprinde problemele tehnice ale obiectivului sau ale dispozitivului CCD al camerei, care pot duce la apariţia unor sfere „false”. Cea mai obişnuită problemă este „strălucirea obiectivului”, care apare atunci când lu’/ mina pătrunde în lentilele obiectivului şi se reflectă de mai multe ori pe suprafeţele interne ale lentilelor, înainte de a atinge senzorul digital. Aceste reflectări pot produce forme foarte impresionate, circulare sau sferice, pe suprafaţa de receptare a imaginii. Aceste forme simt de obicei ordonate de-a lungul unei linii care străbate imaginea. De asemenea, merită menţionat faptul că forma elementelor asemănătoare sferelor corespunde cu forma deschiderii obiectivului. De exemplu, dacă obturatorul camerei este format din cinci sau şase elemente, imaginea sferei false va avea formă pentagonală sau hexagonală, foarte asemănătoare cu tiparul

produs de înregistrarea emisiei fluorescente.

Al patrulea factor care poate produce imagini sferice false este *bokeh*, un cuvânt japonez care înseamnă „pată, umbră, neclaritate”. Fotografii apreciază efectul adăugat prin care zonele marginale ale imaginii pot contribui, punând accentul pe componentele centrale şi lăsând deoparte fundalul. Totuşi, în zonele marginale, orice punct luminos poate fi convertit într-o formă de disc, care ar putea fi uşor confundată cu imaginea unei sfere.

Remediul pentru problemele generate de strălucirea obiectivului sau de fenomenul *bokeh* este să fim atenţi la poziţia camerei faţă de sursele potenţiale de lumină puternică ce ar putea să creeze neplăceri. Urmăriţi elementele circulare concentrice care caracterizează cea mai mare parte a sferelor autentice. Aceste cercuri concentrice s-ar putea datora fotonilor bliţului sau celor din zonele înconjurătoare, în care electronii „excedentari” se „înghesuie” pe diferite niveluri ale sferelor. Electronii le-ar putea face să emită separat lumină fluorescentă, creând impresia unor cercuri şi dând sferelor o imagine plată, în loc de sferică. Acest lucru poate explica şi faptul că sferele par să fie întotdeauna „cu faţa” spre cameră.

Mulţi oameni susţin că aceste imagini sferice sau plasmoide apar deoarece lumina bliţului este reflectată de particulele de umiditate, de polen sau de praf din aer; sau datorită obiectivului camerei; sau din cauza strălucirii obiectivului, când lumina este reflectată de suprafeţele interne ale lentilelor şi aşa mai departe. Dacă acesta ar fi unicul motiv pentru care sferele apar, atunci ar trebui să putem demonstra efecte identice, repetate în imagini succesive. Nu avem nicio îndoială că greşeli de acest fel pot apărea cu uşurinţă, dar ele pot fi evitate cu grijă şi oricine are o experienţă rezonabilă în fotografierea sferelor poate învăţa uşor să deosebească efectele ce ar

putea să fie datorate umidităţii sau precipitaţiilor, particulelor de praf sau de polen, de imaginile sferice autentice. Însă ar fi absurd, chiar în acest stadiu al dovezilor de care dispunem, să sugerăm că astfel de greşeli ar putea să ducă la respingerea fenomenului sferelor.

De asemenea, dacă punem o picătură de apă direct de obiectivul camerei, este foarte uşor să vedem cum creează zone de neclaritate pe imagine. Acest experiment se poate face cel mai bine în timpul zilei. Picăturile de apă de pe obiectiv nu ar putea în mod normal să producă o reflectare a luminii bliţului în lentilele obiectivului, cu excepţia cazului în care poziţia obiectivului şi a bliţului, unul faţă de altul, ar fi complet neobişnuită, iar eu nu ştiu nicio cameră care să aibă un asemenea aranjament Probabil că producătorii de camere evită astfel de poziţionări ale obiectivului şi bliţului, pentru că ar face imposibilă obţinerea unor imagini de calitate acceptabilă.

Dacă, aşa cum s-a sugerat, sferele simt produse de un obiect din afara camerei, care reflectă lumina bliţului în obiectivul camerei, lumina fiind apoi reflectată pe suprafaţa din spate a obiectivului de către obturator, producând deci o imagine a obiectivului, atunci ar trebui să putem repeta experimentul şi să obţinem rezultate identice. Dacă obturatorul ar produce o astfel de reflectare, ar trebui să fie cel puţin parţial închis, ceea ce ar însemna că gradul de expunere al aşa-zisei „sfere” ar fi mai mic decât în restul imaginii. Totuşi imaginile sferelor sunt în mod normal la fel de clare ca celelalte zone ale fotografiei. Dacă aceste amănunte „mecanice” ar putea explica fenomenul sferelor, atunci ar fi posibil să obţinem rezultate similare făcând fotografii succesive în condiţii aproape identice. Din câte ştiu eu, acest lucru nu a fost făcut până acum.

Când facem o serie de fotografii la intervale foarte scurte, cu aceeaşi cameră, în aceleaşi condiţii atmosferice, adeseori fenomenele sferice nu apar în toate fotografiile din serie. Această situaţie apare în cazul imaginilor luate la intervale de circa zece secunde, timpul necesar camerei să „recicleze” imaginea anterioară: în prima imagine apar sfere, în a doua niciuna sau foarte puţine, iar în a treia fotografie vedem din nou un mare număr de sfere. Schimbarea condiţiilor atmosferice într-un interval de treizeci de secunde nu poate fi susţinută, deci putem spune că imaginile autentice cu sfere nu se datorează poluării atmosferice. Am un număr foarte mare de imagini înregistrate succesiv, care pot demonstra acest lucru.

Dacă mai mulţi oameni fac fotografii în acelaşi timp şi în acelaşi loc, unii vor obţine fotografii cu sfere în anumite momente, dar nu în altele, indiferent dacă folosesc camere digitale sau cu film. Greşelile datorate procesării filmului ar putea cu greu să explice aceste fenomene, mai ales dacă filmul este procesat în locuri diferite şi aşa-numitele „greşeli” continuă să apară.

În camerele digitale nu pot apărea greşeli de procesare, în orice caz, atunci când greşelile de procesare apar din cauza unei defecţiuni a camerei, imaginile suprapuse au de obicei forme pătrate, nu sferice, şi nu ar putea produce efectele semitransparente pe care le-am văzut, fiindcă altfel ar trebui să fie „corupţi” pixelii înşişi.

Am făcut mii de fotografii ale picăturilor de ploaie fără să apară nicio sferă în imagine şi multe altele în care apar. E nevoie de foarte puţină îndemânare sau de experienţă practică pentru a putea face diferenţa dintre ele. Mişcarea sferelor poate fi contrară mişcării picăturilor de ploaie sau în aceeaşi direcţie cu acestea, cu mii de variaţii între cele două. Am făcut aceleaşi experimente cu particule de praf şi am ajuns la aceleaşi concluzii.

CAPITOLUL 7

Sferele şi locul nostru în Cosmos

Studiul fenomenului Sfera este încă în faza copilăriei, prin urmare suntem foarte departe de momentul în care vom putea ajunge la concluzii definitive. Imaginile din această carte au fost selectate dintr-o colecţie de peste o sută de mii de imagini, din care cele mai multe simt la fel de interesante ca cele incluse aici. Fotografiile au fost făcute în tot felul de condiţii, datele şi orele fiind înregistrate. Imaginile nu au fost retuşate. Unele au fost echilibrate automat ori au porţiuni mărite pentru o vizibilitate mai bună, dar celelalte au rămas neprelucrate. Acest lucru poate fi verificat din fişierele EXIF ale imaginilor. Am speranţa că oricine are o cameră digitală şi suficientă răbdare pentru a se dedica acestei activităţi va fi în cele din urmă capabil să obţină aceleaşi tipuri de imagini. Astfel fiecare om îşi poate forma propria opinie asupra dovezilor.

Vă prezint pe scurt investigaţiile mele de până acum:

O analiză atentă a datelor adunate în acest studiu arată dar că fenomenul Sfera este real şi nu poate fi respins ori expediat de miile de sugestii care au încercat să le explice prin picăturile de ploaie, prin ceaţă sau prin particulele de praf sau de polen din aer, prin strălucirea obiectivului, prin fenomenul *bokeh* sau prin greşeli în prelucrarea digitală.

Formele hexagonale pe care sferele le iau uneori mi-au sugerat că imaginile nu se datorează faptului că lumina bliţului este reflectată înapoi spre cameră, ca în cazul fotografiilor obişnuite. Cel mai probabil, lumina provine din procesul de emisie fluorescentă declanşat de fotonii din lumina bliţului şi care poate fi favorizată de abundenţa

de electroni liberi din atmosferă, fenomen care apare în timpul ploii sau atunci când folosim un aparat pentru ionizarea aerului sau o lampă stroboscopică.

Asta înseamnă că tipurile de sfere care apar în aceste condiţii trebuie să fie de natură electromagnetică. Culoarea radiaţiei ionizante pe care o emit este cel mai probabil o indicaţie a existenţei frecvenţelor cărora le aparţin.

Această investigaţie aduce, la nivel fizic, dovada că nu e vorba de simple „frecvenţe”, cd de domenii de existenţă la fel de solide în sine cum este pentru noi realitatea noastră „fizică”.

Dacă acest lucru este corect, atunci trebuie să ne întrebăm dacă avem dovezi fizice că aceste entităţi sferice, dacă nu sunt fiinţe din universul fizic în care trăim, aparţin de fapt altor lumi, superioare nouă.

Doar o mică parte dintre sfere ar putea fi echivalată cu ceea ce vânătorii de fantome sau unii credincioşi religioşi identifică drept spiritele morţilor, deci un studiu al sferelor din acea perspectivă ar fi foarte limitat

Fundalul nostru religios şi cultural ne pregăteşte prea puţin pentru o estimare obiectivă a implicaţiilor acestor fenomene asupra locului nostru în aceste lumi din toate câte există şi asupra destinului nostru atât înainte de naştere, cât şi după moarte.

Dezvoltarea a ceea ce părea să fie un vârtej (vortex) de torsiune (şi ceea ce poate fi legat de rotirea electromagnetică) în multe din fotografiile mele cu sfere poate indica faptul că există cel mai probabil forme sferice care nu sunt aşadar de natură electromagnetică, di aparţin unui câmp de torsiune. Efectele cunoscute ale vârtejului de torsiune privind ecranarea forţei de gravitaţie şi curbarea structurii timp-spaţiu vor fi importante pentru o înţelegere mai profundă a acestei noi realităţi.

Am oferit câteva sugestii practice referitoare la aspectele tehnice ale fotografierii sferelor pentru a ajuta la deosebirea imaginilor autentice de cele false. Evitarea folosirii camerelor digitale moderne care simt înzestrate cu oglinzi fierbinţi pentru filtrarea radiaţiei infraroşii va facilita investigaţiile privind fotografierea sferelor. Fotografiile din această carte au fost totuşi făcute cu diferite camere, toate fără oglinzi fierbinţi. Camerele digitale sunt de departe preferabile camerelor cu film pentru fotografierea sferelor, deoarece dispozitivul CCD al camerei digitale este sensibil într-un anumit grad faţă de radiaţiile din afara spectrului vizibil, în timp ce filmul obişnuit nu este de obicei sensibil într-o măsură semnificativă.

Doar atunci când sferele colectează suficienţi electroni liberi, ele devin vizibile pentru cameră; când acumularea electronilor liberi atinge o densitate suficientă, ele pot deveni temporar vizibile cu ochiul liber. De asemenea, ele pot gravita către câmpuri electromagnetice înalte, iar când au o sarcină suficientă, pot fi detectate cu un simplu aparat de măsurare a inducţiei magnetice (gaussmetru).

Sferele pot influenţa mişcarea electronilor în jurul lor şi acest lucru ar putea să explice modul în care sunt capabile să se deplaseze. În unele imagini ale sferelor în mişcare, pe conturul din direcţia de deplasare putem vedea o nuanţă albăstrie, în timp ce zona din spatele sferei radiază o nuanţă maronie-portocalie. Dacă vom reveni la materialul privind semnificaţia culorilor din spectrul luminii, vom putea formula multe ipoteze interesante.

Este rezonabil să presupunem că apariţia diferitelor tipuri de sfere şi a diferitelor fenomene sferice va continua. Este la fel de probabil că se va dezvolta cu timpul o anumită formă de comunicare.

Să spunem că, pe baza acestor investigaţii, putem cunoaşte toate tipurile de entităţi sferice care există, ar fi la fel de absurd cum ar fi să credem că ştim toate tipurile de oameni din lume, doar pentru că suntem familiarizaţi cu tipurile de oameni din oraşul nostru.

Chiar dacă cei cu mintea închisă au renunţat la ideea că acest pământ se află pe un loc privilegiat în această galaxie, ei rămân totuşi la părerea că rămâne totuşi în centrul tuturor lucrurilor „într-un alt fel”. Problema noastră nu o constituie convingerile pe care le expunem, ci aroganţa care susţine că trebuie să fim întotdeauna în miezul lucrurilor importante, chiar dacă faptele ne contrazic în mod evident. Această atitudine poate da naştere unui număr de convingeri care nu au niciun temei aparent.

Ce se află la baza acestui presupus „alt fel”? Se *bazează* oare pe superioritatea înnăscută a fiinţelor care alcătuiesc rasa umană faţă de orice altă fiinţă? Dacă este aşa, atunci este uşor să vedem de ce sugestia că ar putea să existe viaţă inteligentă în altă parte – fie în acest univers fizic, fie în lumile cu o frecvenţă superioară – este profund tulburătoare pentru oamenii cu această mentalitate. Primele consecinţe ale acestui fapt nu sunt resimţite în primul rând în domeniul religiei, ci în tehnologie şi politică. Poate că nu stăm chiar în fruntea unei mulţimi formate dintr-un „soi cam rău” din această dimensiune a lumii fizice. Domeniul invizibilului a încetat de mult timp să mai fie rezervat misticilor şi vizionarilor. Din invizibil vin programele de televiziune şi de radio, microundele, telefoanele celulare, radiaţiile nucleare devastatoare şi sistemele de arme teleghidate. Nu mai suntem atât de orbi şi de sura, încât să ne imaginăm că ceea ce nu putem vedea şi auzi este irelevant pentru noi. Am ajuns să înţelegem că ceea ce vedem şi nu vedem

depinde de capacităţile limitate ale simţurilor noastre, care au evoluat asigurându-ne un sistem de percepţie echilibrat, pentru a putea funcţiona în această lume. Aceste realităţi etichetate cu ignoranţă ca „paranormale” şi „mistice” par să fie diferite pur şi simplu pentru că nu le putem vedea şi auzi. Simţurile noastre sunt organe de percepţie şi nu arbitri care stabilesc ceea ce este sau nu real.

Dar acum ne dăm seama că domeniile paranormalului şi al misticului nu simt realităţi într-adevăr diferite, aşa cum faptul că un cal nu vede culorile nu înseamnă că roşul şi verdele ar fi categorii dintr-o altă lume. Fenomenul Sfera este o ameninţare pentru convingerile înrădăcinate pe baza cărora ne-am întemeiat 6 estimare foarte falsă şi limitată a locului nostru în creaţia lui Dumnezeu. Este timpul să-i desluşim implicaţiile, nu să ne limităm şi să ne sărăcim singuri, ci să ne deschidem către posibilităţile imense pe care noile realităţi încep să le dezvăluie despre locul şi importanţa noastră în cosmos.

Ceea ce pare să ne înspăimânte cel mai mult nu este gândul că am putea fi singuri, di că s-ar putea să nu fim. Iar teama însoţitoare este că ceea ce ne îngrozeşte nu ar fi slăbiciunea, limitele şi incapacitatea noastră de a face faţă, ci măreţia care bănuim că se află imediat sub aparenţa a ceea ce suntem. Majoritatea marilor gânditori din istoria omenirii au ştiut cât de mult ne temem de responsabilitatea pe care o avem atunci când ne dăm seama că ne creăm propriul destin. Uciderea mesagerilor care ne-au adus mesajul este o dovadă suficientă că au avut dreptate. Ar trebui să nu ne facem iluzii că fenomenul sfera ar putea să agite din nou aceste două temeri atavice.

În studierea sferelor, în timp ce vorbim evident despre realităţile din această lume, acestea nu simt realităţi fizice în sensul obişnuit al expresiei. Prin turnare,

principala noastră dificultate, în acest studiu, nu pare să fie efortul de a le privi cel puţin la acelaşi nivel cu noi, oamenii, ci de a ne abţine să le considerăm supranaturale.

Partea a doua

Sferele – dovada prezenţei divine?

de Klaus Heinemann, doctor în fizică

Mulţumiri

Soţia mea, Gundi, merită sincere mulţumiri pentru colaborarea ei permanentă şi pentru multe din imaginile prezentate în această secţiune. Simt îndatorat reverendului Ron Roth, pentru că m-a invitat să fac fotografii în cursul seminarelor sale intensive. De asemenea, am apreciat mult nenumăratele discuţii stimulatoare cu Dana Duryea, care a contribuit cu mai multe imagini (figurile П-18 şi П-37) şi cu sugestii valoroase, în special la secţiunea „Energii întunecate: spirite mai puţin evoluate”, din Capitolul 10. Pentru fotografiile cu care au contribuit sunt recunoscător lui Art şi Carol Schreur (figura П-17) şi fiicei mele Connie (figurile П-8, П-9 şi П-27). Mulţumesc tuturor celor care mi-au sprijinit munca, trimiţându-mi imagini ale acestor fenomene, dar care, din diverse motive, nu au intrat în această carte.

Dar mai presus de toate, sunt recunoscător pentru călăuzirea divină care m-a îndreptat către aceste fotografii ce prezintă emanaţii ale fiinţelor spirituale şi către explicaţiile şi concluziile pe care le-am tras din ele.

Introducere

Suntem înconjuraţi de un nor de martori

Soţia mea şi eu tocmai sosiserăm în locul nostru favorit pentru petrecerea vacanţei de pe coasta de nord a Californiei. Vremea era frumoasă, aerul proaspăt şi răcoros. Îmi instalasem laptopul şi eram gata să adaug ultimele retuşuri acestui manuscris. Dar nu avea să fie aşa

cum voiam, cel puţin timp de mai multe zile.

Cu câteva zile înainte de a pleca în această vacanţă de zece zile, am primit un telefon de la renumitul mistic, vindecător şi avatar al timpurilor moderne, Ron Roth, care mi-a spus că ar trebui să urmăresc la televizor serialul *Ghost Hunters* (Vânătorii de fantome). Emisiunea „trata anumite aspecte privind spiritele, care ar trebui să fie incluse în manuscrisul" pe care ştia că-l scriam. „Fără asta, cartea ar fi incompletă", a spus el.

Auzisem deja despre acest serial şi chiar văzusem un episod sau două. Nu-mi captaseră deloc interesul. Am putut să urmăresc un nou episod chiar în acea seară şi mi s-a părut la fel de neinspirat. Dar apoi, în acea noapte, mi-am amintit de nişte imagini pe care prietenul meu Dana Duryea mi le trimisese cu câteva săptămâni în urmă.

Dana şi grupul său făcuseră exact acelaşi fel de „vânătoare de fantome" ca oamenii din serial, cu singura diferenţă că lipsea aspectul senzaţional. Pentru el, era muncă reală, „normală", exact cum ar fi să predai la clasa a şasea ori să lucrezi o zi la birou. Fusese angajat de administratorii unei clădiri istorice din sudul Californiei, care era bântuită de spirite „ostile". El spunea că imaginile surprindeau câteva spirite evoluate, care bântuiau clădirea. Mi-a cerut să realizez pe calculator o întărire a contrastelor la fotografiile pe care urma să le folosească în materialul prezentat clienţilor săi. Am făcut cum mi-a cerut şi era destul de clar că probele fotografice ale acestor spirite întunecate le arătau sub forma unor mici discuri întunecate mai degrabă decât ca nişte imagini luminoase, aşa cum arătau toate celelalte imagini ale emanaţiilor spirituale ale spiritelor evoluate, „bune", pe care le obţinusem. (A se vedea secţiunea „Energii întunecate: spirite mai puţin evoluate" din capitolul 10, pentru informaţii suplimentare despre energiile întunecate).

Când terminasem întărirea digitală a contrastelor, rezultatele nu mi s-au părut prea interesante şi renunţasem complet să le folosesc în această carte. Însă după ce am urmărit episodul din acea seară al serialului *Vânătorii de fantome*, importanţa fotografiilor a devenit evidentă. Spiritele întunecate par să folosească un mecanism diferit pentru a se face vizibile – sau invizibile, după caz – în fotografii. Ele nu emit lumină, ci absorb energia luminoasă.

Apoi, în ziua în care am plecat în vacanţă, au sosit două cărţi de la Ron Roth. Erau pline de însemnări şi, într-o scurtă notă, el îmi sugera că s-ar putea să vreau să le studiez. Am pus cărţile în bagaje şi am plecat.

Când am despachetat computerul şi eram pregătit să lucrez la manuscris, cele două cărţi şi alte imateriale de lectură pe care mi le sugerase Ron mi-au atras atenţia şi am lăsat deoparte finisarea cărţii. Am început cu cartea voluminoasă a lui José Lacerda de Azevedo, *Spirit and Matter*: *New Horizons for Mediane* (Spirit şi materie: noi orizonturi pentru medicină). Autorul, doctor în medicină, care se formase şi lucra în Brazilia, îşi prezenta experienţele de mai multe decenii în eliberarea ataşamentelor spirituale şi în vindecarea pacienţilor posedaţi de spirite.

Am citit cartea „din scoarţă-n scoarţă”, nu fiindcă fusesem fascinat de conţinutul ei, di fiindcă focalizarea asupra spiritelor funeste m-a tulburat şi căutam sugestii care să-mi reducă anxietatea crescândă. M-am trezit mai dezorientat în legătură cu emanaţiile spiritelor decât înainte de citirea cărţii. Cartea îmi amintea de opera celebrului Spiritist francez din secolul al XIX-lea Allan Kardec, ale cărui rugăciuni sunt folosite şi astăzi, mai ales în Brazilia şi Filipine, pentru invocarea spiritelor ancestrale, dar şi de cartea lui Luiz Xavier *The Astral City*

(Cetatea astrală), care descrie, cu detalii incredibile, structura în mai multe straturi a vieţii non-fizice din jurul nostru. „Cealaltă" realitate descrisă în această carte nu era nici pe departe la fel de încurajatoare ca experienţa mea cu sferele, despre care ajunsesem să ştiu că erau fiinţe pozitive, de esenţă divină, şi aveau cele mai bune intenţii faţă de noi, oamenii, în realitatea noastră fizică.

Mă simţeam „pe linie moartă". Manuscrisul pe care eram gata să-l închei părea atât de deosebit de ceea ce citisem, încât eram incapabil să mă concentrez asupra lui. În timp ce eu scrisesem punând accentul pe *privilegiul* pe care îl implica faptul că spirite foarte evoluate îşi făceau simţită prezenţa în jurul nostru, Lacerda consemna pe larg cât de *devastatoare* puteau fi spiritele pentru noi Am terminat cartea cu o îndoială profundă că lectura ei mi-ar fi fost de folos.

Pentru a-mi calma neliniştea, am meditat la înţelepciunea că noi, ca fiinţe umane „normale", nu avem de obicei conştienta *directă* a *existenţei* lumii spiritelor, care se află peste tot în jurul nostru. Ce incredibil de ingenios este că am fost concepuţi să ne trăim viaţa şi să dobândim conştiinţă devenind fiinţe umane iubitoare, *fără să ştim vreodată exact de unde venim şi unde ne clucerul* Ce superbă este înţelepciunea Creatorului! Fără să ne dea revelaţia directă, *reprvductibilă ştiinţific* a realităţii divine, El / Ea ne dă posibilitatea să decidem liber în favoarea binelui şi să devenim astfel într-adevăr *conştienţi*.

În a şasea zi a vacanţei noastre, am primit un e-mail neobişnuit. Era de la fiica mea, care locuieşte în sudul Californiei şi lucrează ca învăţătoare la o şcoală primară. Cu toate că era sceptică în legătură cu subiectul fotografierii emanaţiilor spirituale de care eu fusese atât de fascinat în ultimii ani, mi-a trimis câteva fotografii pe care tocmai le făcuse la un spectacol de teatru desfăşurat

în şcoală. Fotografiile prezentau mai multe fiinţe de lumină, cu contrast puternic, în jurul copiilor. „Cercetează atent – *foarte surprinzător*!”, era comentariul ei.

Acest mesaj simplu a repus toate lucrurile la locul lor: da, chiar dacă există câteva spirite întunecate, răuvoitoare, care încearcă adesea să ne capteze atenţia, suntem într-adevăr înconjuraţi de un nor de fiinţe spirituale foarte evoluate, venite alături de noi să ne ajute, să ne inspire, să ne conducă pe calea noastră, printre miile de provocări din vieţile noastre de zi cu zi, în această realitate fizică. Ele nu au alt scop decât să ne asiste în mod constructiv în orice situaţie din viaţă, de la luarea deciziilor la păstrarea sănătăţii, şi să ne ferească de orice ne-ar putea face rău. *Foarte surprinzător*, într-adevăr! Emanaţiile spirituale ne dau o minunată asigurare că nu suntem singuri, că suntem aici pentru împlinirea unui scop, că potecile noastre au importanţa lor în Marele Plan şi că lumea spiritelor este extrem de interesată de noi, iar spiritele vor să realizăm în vieţile noastre tot ce este mai bun din ceea ce am fost concepuţi să facem.

Aşa cum binele şi răul coexistă în lumea noastră fizică, spiritele foarte evoluate (bune) şi mai puţin evoluate (întunecate sau rele) coexistă în lumea spiritelor. Studierea spiritelor inferioare nu ne-ar permite să avansăm. În schimb, provocarea noastră este să întărim forţele pozitive în ambele realităţi.

Introducere la emanaţiile spiritelor

Chiar acum câţiva ani, dacă cineva ar fi susţinut că *fotografiase Spirite*, aş fi reacţionat cu ceva între exprimarea politicoasă a neîncrederii mele şi respingerea categorică a unei astfel de posibilităţi. Scepticismul meu ar fi fost şi mai puternic dacă persoana mi-ar fi spus că *identificase* aceste imagini şi că erau emanaţii ale anumitor sfinţi sau ale altor entităţi spirituale foarte

evoluate.

Mulţi oameni nu au absolut niciun fel de problemă să creadă asemenea „poveşti”. Alţii au o reacţie de blocare instantanee atunci când au de-a face cu anecdote care nu corespund paradigmei lor obişnuite. În fruntea acestora se pot situa cei asemenea mie, a căror paradigmă a fost întărită de educaţia formală în domeniul ştiinţelor inginereşti. Ca să ne schimbăm radical modul de gândire, avem nevoie de *dovezi puternice*.

Urmând studii universitare de fizică experimentală şi având mulţi ani de cercetare şi de predare în domeniul general al fizicii şi chimiei suprafeţelor, folosind tehnici sofisticate, cum ar fi spectroscopia electronică şi microscopia electronică în vid avansat, pentru a observa detalii până la nivelul atomic al rezoluţiei optice, făcusem şi publicasem anterior descoperiri privind lumea de dincolo de realitatea fizică. Mă alăturasem acelor oameni de ştiinţă care susţin că existenţa înseamnă mai mult decât ceea ce vedem, atingem, mirosim, auzim, măsurăm şi calculăm cu mijloacele ştiinţifice de care dispunem acum.

Totuşi, este greu „să te lepezi de propria ta umbră” şi preocuparea mea, timp de mai mulţi ani, a fost să reconciliez sistemul meu dobândit de convingeri, care ajunsese mult dincolo de limitele realităţii fizice, cu ceea ce legile universului fizic îmi spuneau că *poate* şi *nu poate* exista. Cărţile mele

Consciousness or Entropy? (Conştiinţă sau entropie?) şi mai ales *Expanding Perception* (Extinderea percepţiei) au fost încercări de „a arunca un pod peste această prăpastie”, de a umple acest gol.

Prima mea experienţă cu fotografierea sferelor a avut loc pe 26 septembrie 2004. Pentru mine a fost un pas uriaş în stabilirea *unei dovezi fizice clare privind existenţa lumii non-fizice*.

Ofer această carte celor care, în străfundul inimii lor, îşi cunosc locul în creaţia evolutivă, însă doresc dovezi mai concrete că inimile lor simt pe calea cea bună.

Demonstrarea efectivă a emanaţiilor spiritelor, *dovada* că ele există – dincolo de ceea ce scepticii ar numi o dovadă anecdotică – nu a fost făcută, cel puţin nu cu certitudinea care l-ar convinge pe savantul tipic în domeniul ştiinţelor naturii (fizician, chimist, inginer).24 Doresc să prezint câteva fapte care mi-au satisfăcut setea personală de „dovezi" că ceea ce crezusem de mult timp este într-adevăr o dovadă ştiinţifică incontestabilă.

Următoarele capitole conţin, cu câteva excepţii care sunt dar evidenţiate, doar imagini pe care le-am surprins singur sau la care am fost martor, folosind mai multe camere digitale de înaltă calitate, în condiţii experimentale pe care le pot dovedi ca fiind corecte din punct de vedere tehnic şi ştiinţific Aceste imagini nu sunt rezultatul unor fenomene de difracţie produse de particule de praf sau de picături de apă, de ceaţă ori de alte turbulenţe atmosferice de orice fel. Ele nu se datorează unor anomalii ale lentilelor care formează obiectivele camerelor de luat vederi sau unor perturbări electronice. Sunt reprezentări reale, fizice, ale obiectelor fotografiate.

Paginile care urmează pătrund în lumea fiinţelor spirituale foarte evoluate. Să le ascultăm mesajul!

— Klaus Heinemann

CAPITOLUL 8

Dovada

Sfere versus emanaţii spirituale

Elementele care au devenit subiectul acestei cărţi simt numite de obicei „sfere". Cu toate acestea, eu mă refer adesea la ele folosind expresia mai lungă *imagini de*

emanaţiilor spiritelor. Motivul pentru care folosesc această descriere neconvenţională se bazează pe concluziile pe care le-am tras din cercetările mele. Ştiind ceea ce ştiu acum, cuvântul *sferă* mi se pare pur şi simplu prea generic şi prea lipsit de respect. Este ca şi cum aş vorbi despre unii membri ai familiei regale folosind apelativele „John" sau „Jack" sau despre învăţăturile pline de înţelepciune, numindu-le anecdote.

Cuvântul emanaţie are rădăcina latină *ex mano*, având iniţial sensul „din mână". Sensul a evoluat, ajungând să însemne „ceva provenit dintr-o sursă, o emisie, o emanaţie, ceva care iese, care apare". Oricare din aceste definiţii descrie destul de punctual sensul pe care intenţionez să-l folosesc.

Aşadar, ce este o emanaţie a unui spirit? Ce emană, din ce anume emană şi în ce măsură ceea ce emană este o reflectare autentică a fiinţei, obiectului sau fenomenului din care emană? Voi detalia răspunsurile mele la aceste întrebări în Capitolul 10. Acum, vreau totuşi să descriu o simplă situaţie metaforică ce ne-ar putea ajuta să înţelegem diferenţa dintre imaginile *Spiritelor* şi imaginile *emanaţiilor spirituale*.

Închipuiţi-vă că sunteţi într-un avion, târziu în noapte, vremea este foarte frumoasă şi priviţi pe fereastră, sub dumneavoastră, un peisaj complet în întuneric. Se întâmplă să zăriţi câteva lumini care se mişcă lent. Par să se mişte de-a lungul unei linii pe care nu o puteţi vedea. Unele merg într-o direcţie, altele în direcţia opusă. Imediat faceţi asociaţia că ar fi maşini care se deplasează pe o autostradă. Şi vă gândiţi că acele maşini sunt conduse de oameni ca dumneavoastră. Vă întrebaţi probabil cine simt şi ce gândesc.

Însă cum ar fi dacă nu aţi fi văzut niciodată un automobil? Să spunem că aţi fost crescut în junglă şi v-aţi

trăit toată viaţa acolo. Şi apoi cineva a venit în satul dumneavoastră, v-a legat la ochi, v-a luat într-un avion şi v-a desfăcut legătura după căderea nopţii, în timp ce zburaţi. La ce concluzie aţi fi ajuns, privind pe fereastră şi văzând acele grupuri de luminiţe în mişcare? Ţinând seama de întunericul deplin, aţi fi tras probabil concluzia că simt fiinţe complet diferite de dumneavoastră, care, de fapt, par perechi de lumini în mişcare.

Evident, o mare parte a concluziei dumneavoastră ar fi fost corectă: da, într-adevăr, sunt alte fiinţe acolo jos. Dar a doua parte a concluziei ar fi complet greşită. Corpul fizic al fiinţelor de jos este destul de diferit de cercurile albe ale luminilor care *emană* din ele – sau, fireşte, din vehiculele lor. Luminile nu sunt fiinţe, dar provin – *emană* – din fiinţe. Sunt călăuzite de ele, controlate de ele, se mişcă după tipare care îşi au originea în voinţa fiinţelor, dar în niciun caz cercurile de lumină nu descriu în întregime aceste fiinţe!

Concluzia pe care o putem trage din această metaforă pentru situaţia noastră privind fotografierea fenomenelor *Sfera* este că numirea acelor seturi de lumini drept „fiinţe” ar fi complet greşită. Ar fi o descriere mult mai potrivită dacă le-am numi „emanaţii ale fiinţelor”. De asemenea, dacă numim o sferă „o fiinţă spirituală” ar fi greşit, dar ar fi mult mai exact să o numim „emanaţia unei fiinţe spirituale”.

Este totuşi important să ne dăm seama că nu orice element dintr-o fotografie care seamănă cu o sferă este o emanaţie a unei fiinţe spirituale. Imaginile picăturilor de apă sau a microparticulelor suspendate în aer aproape de obiectivul camerei (la mai puţin de câţiva centimetri) pot, de fapt să pară foarte asemănătoare cu acele emanaţii ale spiritelor. Trebuie să facem deosebirea dintre ele atunci când interpretăm astfel de imagini. În secţiunea „Către

sceptici" din Capitolul 9, expun diferenţele dintre emanaţiile spiritelor şi astfel de imagini simple, obişnuite, generate de difracţie / reflexie. Voi evidenţia circumstanţele care dovedesc că vedem imagini *autentice* ale emanaţiilor spiritelor şi nu efecte optice fără semnificaţie. Aşa cum vom vedea, aceste circumstanţe includ:

Eclipsarea imaginii de către un obiect situat între sferă şi cameră

Dovada mişcării foarte rapide a unei sfere în timpul expunerii

Elemente interioare asimetrice ale imaginii sferei

Fotografii succesive reprezentând aceeaşi sferă de diferite mărimi, în diferite locuri şi / sau rotindu-se

Imagini ale aceleiaşi sfere luate cu camere diferite, din acelaşi loc şi unghi şi din locuri şi unghiuri diferite

Imagini simultane („stereo") luate cu două camere

Aceste capitole se concentrează asupra imaginilor emanaţiilor spirituale şi asupra semnificaţiilor din spatele acestor imagini. Nu prezint o compilaţie de argumente din care să rezulte că o anumită imagine este, de fapt, o imagine a unei fiinţe spirituale sau a unei emanaţii a acesteia. O asemenea dovadă nu constituie intenţia mea *primară*, ά mai degrabă o preocupare *secundară*. Prin urmare, am selectat pentru această secţiune doar imagini luate în condiţii şi circumstanţe fotografice cunoscute, controlate, în care am încredere că au fost eliminate de la început elementele neautentice *asemănătoare* sferelor. Din acest motiv, am ales în cea mai mare parte fotografii făcute de mine, de soţia mea sau de prieteni apropiaţi, în situaţii în care eram şi eu prezent. Pentru a sublinia autenticitatea fenomenelor prezentate, voi prezenta explicit circumstanţele experimentale în care au fost făcute toate fotografiile.

Cum a început totul

Primele fotografii cu sfere pe care le-am făcut (figura Π-l) au fost cele de la „Seminarul intensiv de vindecare prin rugăciune”, ţinut de reverendul Ron Roth, pe 24 septembrie 2004, într-o sală de bal a unui hotel de lângă Chicago, Illinois.25 Scena este în partea din faţă a unei săli de bal de mari dimensiuni.26 Fundalul era un perete de culoare închisă. Un triunghi echilateral din lemn, cu lungimea laturii Je aproximativ 46 cm, era suspendat la vreo 60 cm distanţă de perete, deasupra unei mese cu însemne religioase; persoana din fotografie stătea în picioare, aproape de masă.

Observaţi elementul circular din colţul de sus al triunghiului din figura la şi elementul circular extrem de luminos de deasupra capului persoanei din figura lb. Nu e vorba de un bec sau de vreo altă sursă luminoasă. Într-o serie de peste zece fotografii făcute la acest eveniment deosebit, într-un interval de circa zece minute, acest element particular a apărut doar o singură dată. Nimeni din public nu-l observase, nici eu, atunci când am făcut fotografia.

Când am descărcat fotografiile în computer, în seara aceea, am descoperit discul luminos şi am rămas uimit. Datorită luminozităţii uimitoare, ar fi trebui să-l observ imediat. Era prima imagine de acest fel pe care o văzusem vreodată. Este şi cea mai luminoasă sferă pe care am fotografiat-o vreodată, chiar dacă am mai fotografiat multe sfere luminoase în lunile următoare.

Prima mea reacţie a fost de neîncredere şi de scepticism. Am încercat toate căile de „respingere”, cu argumente. M-am întors la sala de bal să văd ce fusese acolo în realitate. Nu am găsit dovada niciunei surse de lumină în acel loc. Putea fi eliminată varianta oricărei reflexii de la vreo altă sursă de lumină. Camera mea de

luat vederi era în stare foarte bună. Din mulţimea de fotografii pe care le făcusem cu puţin timp înainte şi după aceasta, din exact acelaşi loc, niciuna nu surprinsese acest element extrem de luminos, care nu putea fi explicat prin vreo defecţiune a camerei sau prin alte anomalii optice.

După ce am examinat mai multe fotografii pe care le făcusem în acea zi şi am găsit în multe *ditv* ele elemente similare, la fel de inexplicabile, am început să-mi dau seama că era vorba de ceva *real*. Aceste fotografii prezentau elemente de o asemenea natură fizică încât puteau fi captate cu o cameră digitală, deşi nu le observasem cu ochiul liber şi nu exista pentru ele nicio explicaţie plauzibilă care m-ar fi putut satisface din punct de vedere ştiinţific

Această descoperire m-a determinat să încep studierea intensivă a acestor fenomene, contribuind la realizarea acestei părţi din carte. Am făcut ceea ce sugera procesul ştiinţific: am căutat ceea ce se scrisese / publicase deja despre aceste fenomene, am conceput un program pentru a demonstra reproductibilitatea observaţiilor, am stabilit parametrii experimentali în care putea fi observat efectul, am încercat găsirea unor explicaţii plauzibile şi am tras concluzii din ceea ce învăţasem.

De asemenea, am revăzut peste o mie de fotografii digitale pe care le făcusem la evenimente spirituale anterioare şi acum, pentru că ştiam ce să caut, am reuşit să identific un număr de elemente similare, care îmi scăpaseră pur şi simplu din atenţie până atunci. Câteva din ele sunt prezentate în capitolele următoare. De la această primă experienţă cu sferele, frecvenţa elementelor sferice în fotografiile mele a crescut vertiginos, de la o medie de un element la circa cincizeci de fotografii, în 2002, la mai multe elemente *în fiecare fotografie* făcută acum, la ocazii

asemănătoare – o creştere de o sută de ori!

Fiind acum convins că elementele pe care le-am fotografiat simt emanaţii ale unor spirite de înaltă conştiinţă, m-am întrebat care putea fi motivul real pentru care primul element văzut a fost cel mai luminos din câte fotografiasem vreodată. Nu cred că a fost o simplă întâmplare. În lumea spiritelor, cred că nu există accidente şi nici coincidenţe fără rost. Cred că s-a întâmplat fiindcă spiritele *voiau* să-mi atragă atenţia. Ştiau că eram pregătit să mă ocup de ceea ce aveam să văd. Ajunsesem la un moment al vieţii mele în care nu aş mai fi respins acest tip de fenomene, considerându-le fleacuri, ci mai degrabă le-aş fi tratat cu seriozitate şi aş fi făcut o încercare onestă de a găsi o explicaţie care să nu fie denaturată de scepticismul meu ştiinţific. Un prieten bun, un clarvăzător de profundă spiritualitate (este chiar persoana din figura Π-l) mi-a oferit această explicaţie: „Au dorit să fie fotografiate, ştiau că a venit vremea ca oamenii să vadă că sunt reale!” în cartea sa *Prophecy* (Profeţie), Sylvia Browne, medium şi învăţător spiritual, confirmă această sugestie, afirmând deschis că frecvenţa vizualizării sferelor „a crescut mult în ultima vreme”.

De la prima mea experienţă cu sferele, am mai fotografiat alte mii şi am învăţat o mulţime de lucruri despre cele mai favorabile condiţii şi cele mai potrivite reglări ale camerei pentru a putea să le surprind. Să vedem aceşti factori acum.

Cerinţe de bază pentru a putea fotografia emanaţiile spiritelor

Blitz şi mobilitate

Am observat că imaginile cu emanaţii ale spiritelor apăreau doar în fotografiile făcute cu bliţul. Chiar şi atunci când fotografiam la lumina zilei, fiinţele spirituale aveau să apară doar în anumite circumstanţe. În toate aceste cazuri,

am observat că folosisem bliţul pentru a lumina feţele oamenilor pe care îi fotografiasem. (Cu toate acestea, inteligenţa fiinţelor spirituale s-ar putea să fie atât de mare, încât oamenii să poată începe să le vadă şi fără ajutorul bliţului).

Cum bliţul electronic are o durată reală de doar circa o miime de secundă, este clar că spiritele sunt capabile să se mişte cu viteză foarte mare *şi acesta este modul lor normal de a-şi manifesta prezenţa*. „Condiţia lor standard" sau „poziţia de odihnă" nu ar fi caracterizată prin absenţa mişcării, cum ne-am aştepta, comparându-le cu fiinţele din planul fizic, ci ar fi mai degrabă o stare de mişcare la viteze extrem de mari. Timpii obişnuiţi de expunere fotografică de circa 1/60 dintr-o secundă nu ar permite în mod normal obţinerea unei imagini dare a lor, fiindcă la viteza lor, s-ar fi deplasat mult prea departe în timpul expunerii şi, în cel mai bun caz, am fi văzut o dungă nedară în fotografie. Astfel de dungi, chiar dacă apar în imagini, sunt atât de discrete, încât ar fi greu să le distingem de elementele „normale" ale imaginii. (Vom discuta despre rolul bliţului într-un alt capitol).

Mobilitate

Viteza sau mobilitatea foarte mare a acestor elemente ar explica şi de ce nu pot fi văzute în mod normal cu ochiul liber. Ochiul uman este capabil să perceapă imagini separate doar atunci când cadrele imaginilor simt despărţite de aproximativ 1/20 dintr-o secundă sau mai mult Dacă intervalul dintre imaginile consecutive devine mai scurt, tindem să nu vedem imaginile ca fiind separate, d le percepem ca imagini în „mişcare" continuă.27 Putem deduce că obiectele care se mişcă foarte repede pot scăpa atenţiei unui om cu capacitate vizuală normală.28

Sfera fotografiată în figura П-2 se odihnea la începutul expunerii, apoi s-a deplasat drca 8 cm şi a

revenit în stare de odihnă la sfârşitul expunerii. Ţinând seama că totul s-a petrecut într-un interval de expunere de o miime de secundă, se poate calcula că trebuie să se fi deplasat cu o viteză de cel puţin 300 km pe oră, probabil chiar mai repede!

O viteză de deplasare şi mai mare se evidenţiază la fiinţa spirituală luminoasă din figura П-10. În acest caz, fiinţa spirituală apare deplasându-se în trei paşi, în timpul perioadei de expunere. S-a odihnit o clipă, apoi s-a deplasat într-o altă poziţie, la câţiva centimetri distanţă, unde s-a odihnit din nou o clipă, apoi s-a deplasat din nou, într-o a treia poziţie, şi a rămas acolo până la sfârşitul expunerii – şi toate acestea în mai puţin de o miime de secundă. Dacă cineva ar face un simplu calcul matematic, viteza sferei ar trebui să fie de peste 750 km pe oră.

Aşa cum voi explica mai pe larg într-un alt capitol, chiar timpii de expunere de o miime de secundă simt prea mari pentru a capta emanaţiile spiritelor, atunci când se deplasează cu viteza lor *normală*. Pentru a fi fotografiate, spiritele trebuie de fapt să stea nemişcate *intenţionat*, cel puţin pe durata foarte scurtă a expunerii fotografice. Mai târziu, voi demonstra că este posibil să cerem acestor spirite să *stea nemişcate* pe durata expunerii imaginii şi ele pot răspunde pozitiv la astfel de cereri.

Fireşte, când vorbim de viteză, facem presupuneri foarte simpliste despre fenomene extrem de complexe. Am dedus că deplasarea dintr-un loc în altul are loc în mod lin, linear. S-ar putea să nu fie deloc aşa. Ceea ce vedem noi, s-ar putea foarte bine să fie poziţiile dinainte şi de după *repoziţionările instantanee* („salturi cuantice”). Ar putea fi manifestări spontane succesive ale concentrărilor energetice non-liniare, care au loc în mod uimitor în locuri fizice foarte apropiate unele de altele, dând astfel privitorului – care este supus limitelor fizice şi nu ar fi

altfel capabil să le detecteze *impresia* că mişcarea are loc în mod rapid, linear.

Totuşi, în ciuda incertitudinii, putem trage concluzia că indiciul simplu al mişcării distincte, aşa cum se vede în figurile П-2 şi П-10, este dovada că aceste sfere nu sunt defecte sau anomalii fotografice ori fenomene de difracţie de orice fel. Vom relua subiectul în Capitolul 9, în secţiunea „Indicatori generali ai autenticităţii”.

Tipul camerei

Am făcut majoritatea fotografiilor fie cu o cameră digitală Pentax Optio 330 (cu rezoluţie de 3, 34 megapixeli; a se vedea nota 25 de subsol), fie cu o cameră digitală Nikon Coolpix 8800 (2005), cu rezoluţie de 8 megapixeli. În ambele cazuri, am folosit rezoluţia cea mai mare, care mi-a permis realizarea unor imagini de circa 1 până la 1, 5 megabytes, cu aparatul Pentax, şi 4 până la 6 megabytes, cu camera Nikon. Am redus dimensiunea imaginilor numai după procesarea şi pregătirea lor pentru publicare şi tipărire, asigurându-mă că nicio dovadă semnificativă a elementelor pe care intenţionam să le prezint nu s-a pierdut în procesul de reducere a dimensiunilor şi nu a apărut nicio eroare, de niciun fel, ca urmare a calităţii reduse a imaginii.

Nu am observat nicio diferenţă între rezultatele obţinute cu cele două camere, în afară de faptul că, aşa cum ne-am fi aşteptat, capacitatea de rezoluţie mai mare a camerei Nikon a dezvăluit mai multe detalii ale elementelor *interioare* ale imaginilor cu emanaţii ale spiritelor şi a permis mărirea mai puternică a unor detalii, care au fost deosebit de utile atunci când imaginile cu emanaţiile spiritelor erau mici (adică atunci când erau mai contractate).

De asemenea, am evaluat numeroase imagini trimise mie de alţi oameni care ştiau că sunt interesat de

fotografiile cu sfere. Aœste imagini au fost realizate cu o gamă largă de camere şi în condiţii experimentale necunoscute. Chiar dacă multe din ele aveau o rezoluţie mai slabă sau fuseseră făcute cu o reglare mai slabă a rezoluţiei, părea să nu existe nicio dovadă care să facă o legătură între frecvenţa captării emanaţiilor spirituale şi tipul sau modelul camerei folosite.

Întărirea contrastului fotografic întărirea contrastului

Figura Π-la ne dezvăluie o imagine cu contrast slab a unui spirit, în faţa colţului superior al unui triunghi. Figura Π-3 redă un segment mărit al acestei imagini. Am aplicat imediat o metodă electronică de întărire a contrastului imaginii, aşa cum este disponibilă cu un software comercial standard.29 *Mărind* radiaţia gama şi *reducând* contrastul, am obţinut rezultatele din figura Π-3. O asemenea mărire a contrastului este justificată ştiinţific deoarece nu compromite interpretarea ca imagine autentică, fiind aplicată *uniform* întregii fotografii şi nu introduce informaţii noi – doar întăreşte fără discriminare anumite informaţii deja existente în imagine. Procedeul este comparabil cu ceea ce fotografii convenţionali ar obţine cu ajutorul filtrelor.30

Întărirea culorilor în funcţie de tipul emanaţiei spirituale fotografiate, precum şi de alte condiţii fotografice, cum ar fi culoarea fundalului, cea mai productivă metodă de întărire electronică a imaginii poate fi întărirea culorilor mai degrabă, decât întărirea contrastelor. Un exemplu apare în figura Π-5, scena fiind fotografiată la 26 septembrie 2004, la acelaşi seminar. Scena acestei fotografii este la câţiva metri mai spre stânga podiumului sălii de dans din figura Π-l. (A se vedea nota 3, pentru mai multe detalii privind condiţiile în care a fost făcută).

Reverendul Roth efectuează o şedinţă de vindecare

asupra unui copilaş cu probleme grave de sănătate. Imaginea originală (deasupra) indică doar dovada cu contrast slab a sferelor prezente. Cele mai multe apar în apropierea capului persoanei care stă în picioare. O schimbare relativ mică a echilibrării culorilor introduce o schimbare dramatică a imaginii, o sferă mare verde devenind aparentă în interiorul zonei cu fundal întunecat din partea dreaptă.

Observaţi că cele două fiinţe spirituale din apropierea capului femeii care stă în picioare şi-au schimbat doar foarte puţin contrastul şi culoarea în timpul procesului de întărire a culorilor. Putem trage concluzia că pot apărea diverse culori ale emanaţiilor fiinţelor spirituale, atunci când simt fotografiate. Asta înseamnă, desigur, că *lungimea de undă I spectrul frecvenţei* se schimbă. Trebuie să specificăm faptul că, dacă observăm o sensibilitate la o anumită culoare, înseamnă că lipsesc anumite lungimi de undă sau frecvenţe din spectru. Totuşi majoritatea imaginilor cu emanaţii spirituale pe care le-am observat apăreau în contrast alb / negru şi nu se schimbau prin întărirea culorilor.

Nu toate imaginile sferelor pot fi prelucrate cu metode de întărire a contrastului sau a culorii. De exemplu, imaginea spiritului de sub „coşul cu rugăciuni” (din figura П-12) şi imaginile luate la lumina zilei (figura П-l 1) nu au îmbunătăţiri vizibile după întărirea contrastului sau a culorii.

Schimbări de dimensiune şi de loc

Cele două imagini din figura П-4 au fost luate la 4 februarie 2003, într-o sală de dans a unui hotel. Puteţi vedea o parte din tavan şi peretele sălii de conferinţe. Expunerile au fost efectuate cu cea mai mică viteză posibilă la fotografierea digitală cu bliţ (adică la aproximativ 5 secunde distanţă). Observăm două elemente

remarcabile. În primul rând, este evident că a fost fotografiată *aceeaşi* fiinţă spirituală. Deducem acest lucru din trăsăturile interioare ale sferei, care sunt aceleaşi în ambele imagini, deşi puţin rotite (de exemplu „ochiul, localizat pe conturul exterior în poziţia de „ora nouă", în imaginea de sus, s-a rotit la poziţia de „ora 11" şi mai în interior, în imaginea de jos). A doua trăsătură remarcabilă este că, între cele două expuneri, sfera şi-a schimbat dimensiunile şi locul, rotindu-se. Săgeata albă indică un punct comun de referinţă din ambele fotografii, care atestă schimbarea locului fiinţei spirituale. În timp ce scara dimensiunilor în ambele fotografii este aproape aceeaşi, diametrul sferei din imaginea de jos este mai mic decât cel din imaginea de sus, indicând faptul că a avut loc o schimbare a dimensiunilor.

Am observat acest comportament de nenumărate ori cu sfere diferite, în mod clar. De exemplu, figura П-6 prezintă un număr de emanaţii spirituale la o conferinţă ţinută de scriitorul şi mediumul Harvey Martin în faţa unui public de circa patru sute de participanţi la o activitate de reculegere spirituală, în ziua de 5 martie 2005, la Sedona, Arizona.31 Fotografiile au fost făcute la distanţă de câteva secunde în succesiunea arătată. Se vede că emanaţiile spirituale se deplasează încolo şi încoace, schimbându-şi constant poziţia şi dimensiunile, însă de fiecare dată oprindu-se doar cât era nevoie pentru a fi fotografiate fără să apară neclarităţi în imagine.32

Putem vedea că emanaţiile spirituale sunt capabile să-şi schimbe dimensiunile şi locul după cum doresc. Acestea simt caracteristici remarcabile, pe care le vom discuta mai târziu, când vom vorbi de vindecarea călăuzită de spirite.

Spiritele îşi manifestă prezenţa în diferite ocazii

Spiritele nu „participă" doar la evenimente de înaltă

spiritualitate, aşa cum ar putea sugera imaginile din capitolele precedente. Ele au fost observate într-o gamă largă de ocazii.

Imaginile din Figura Π-7 au fost luate la sărbătorirea unei zile de naştere, la 6 martie 2005, în Sedona, Arizona, când un grup de muzicieni cânta pe o scenă pentru o mulţime de peste trei mii de oameni.33 O emanaţie spirituală pare să se fi poziţionat – doar pentru o clipă – direct pe una din pălăriile muzicienilor, în timp ce alta se „ascunde" în spatele unei plante. Emanaţii spirituale asemănătoare se găsesc în fiecare din multele fotografii făcute la acest eveniment

Fotografia din Figura Π-8 a fost făcută la serbarea unei clase a cincea, la 24 martie 2005, la o şcoală din sudul Californiei. Fotografia face parte dintr-o serie de imagini cu emanaţii ale spiritelor prezente la eveniment. Numărul neobişnuit de mare de emanaţii spirituale fotografiate ar putea sublinia validitatea zicalei „îngerii păzitori nu simt departe – mai ales faţă de copii". Aceste imagini au fost luate chiar din spatele sălii de spectacole (la circa 18 metri de scenă).34 Nu aveam nici intenţia şi nici nu mă aşteptam să surprind emanaţii spirituale; intenţia mea era doar să fotografiez scene din spectacol.

Fiica mea a făcut fotografiile din Figura Π-9 la o serbare şcolară, în acelaşi loc, peste un an. Elementele interioare ale sferelor sunt substanţial diferite de cele fotografiate în anul anterior, indicând faptul că fiinţa spirituală care şi-a făcut simţită prezenţa în acest an nu era aceeaşi de anul trecut. Imaginile sferelor din cele două fotografii din Figura Π-9 par să fie aceleaşi, arătând că aceeaşi fiinţă spirituală poate fi fotografiată ocazional în imagini succesive, în locuri diferite, cu dimensiuni diferite şi în poziţii rotite.35

Figura Π-10 prezintă dovezi suplimentare că

anumitor spirite le place să fie în apropierea copiilor. În această imagine deosebită, luată la serbarea unei zile de naştere, în care se văd nepoata şi fiul meu, apar nu mai puţin de zece sfere. Una dintre ele este deosebit de strălucitoare. La o examinare mai atentă (a se vedea imaginea mărită), putem vedea că sfera apare în trei locuri, însemnând că, în timpul scurt în care a luminat bliţul, s-a mutat dintr-o poziţie în care a stat puţin timp, într-o altă poziţie, unde a rămas încă un timp, apoi în alta, unde s-a oprit din nou. Acest lucru indică o viteză şi o mobilitate extrem de mari.

Fotografiile din Figura П-ll au fost făcute la lumina zilei, la centrul de vindecare al vindecătorului brazilian João Teixeira de Faria (cunoscut sub numele de „João de Deus" – „Ioan al Domnului" sau „John of God"), în sala principală (sus) şi în curtea alăturată centrului de vindecare din Abadiânia, Brazilia.36 Sferele fotografiate aici arată substanţial diferit de cele pe care le observasem cu alte ocazii. Ele sunt dovada posibilă a existenţei unei clase diferite de spirite, aşa cum Voi explica într-un alt capitol.

Poziţionare strategică

Fotografiile cu sfere arată frecvent fiinţe spirituale care se poziţionează între oameni sau obiecte astfel încât să putem deduce o semnificaţie.

La un seminar intensiv de vindecare condus de Ron Roth, din septembrie 2004, am făcut mai multe fotografii cu un scaun, aflat în prim plan, pe care era aşezat un coş cu sute de rugăciuni scrise, formulate la audienţă. Într-una din numeroasele imagini ale acelei scene, o sferă apare poziţionată sub coş (Figura П-12). Am putea interpreta, într-o notă mai amuzantă, că umorul nu este doar o calitate umană, sau într-o notă mai serioasă, că rugăciunile noastre sunt într-adevăr tratate cu respect în lumea spiritelor.

Poziţionarea fiinţei spirituale sub coşul cu rugăciuni ar putea foarte bine să fi fost făcută cu *intenţia* de a ne comunica acest mesaj.

Figura Π-13 conţine o fotografie făcută la o slujbă religioasă ţinută de reverendul Roth, la 8 aprilie 2006. Contribuţia cântăreţei fusese remarcabilă. Vocea ei era magnifică – iar o fiinţă spirituală pare să fie de acord! 37

În Figura Π-14 apare o sferă, în mişcare rapidă, sub icoana cu „Iisus râzând", de pe altarul aceluiaşi aşezământ în partea stângă a altarului, o icoană mare 75 χ 75 cm) reprezentându-l pe usus este „vizitată" de o sferă (Figura Π-15).

Figura Π-16 este un exemplu în care fiinţele spirituale „decid" să se alăture şi să se facă vizibile în număr mare. Fotografiile au fost făcute la începutul şi la sfârşitul unei cuvântări de cincisprezece minute, ţinute de un conducător de rang înalt al Universităţii Oneness din sudul Indiei, venit la invitaţia lui Ron Roth la aşezământul spiritual din Oak Brook, Illinois, în noiembrie 2005. La început (în stânga), apare un număr „obişnuit" (mic) de fiinţe spirituale; la sfârşit (în dreapta), sunt prezente „mulţimi" de fiinţe spirituale.

Mulţimi enorme de sfere simt prezente nu doar la evenimente „spirituale". În Figura Π-17, putem vedea ce s-a întâmplat la o degustare / licitaţie mondenă de vinuri (totuşi, cu invitaţi aleşi): mulţimi de spirite se înghesuiau sub tavanul marii săli de dans. Multe fotografii făcute la acest eveniment surprind mulţimi de sfere poziţionate la întâmplare.

Fireşte că numărul de imagini ale emanaţiilor spirituale care apar într-o fotografie nu ar trebui să fie considerat altceva decât un indiciu că aceste spirite au ales să-şi facă simţită / văzută prezenţa într-o anumită fotografie. Mi se pare că ar fi nepotrivit să tragem

concluzia „cu cât mai multe, cu atât mai bine”, conform mentalităţii noastre omeneşti. Voi detalia acest subiect în capitolul 10.

În timp ce pare evident că emanaţia spirituală din Figura П-18, cu ocazia efectuării unei operaţii chirurgicale „vizibile” de către Ioan al Domnului, la Casa de Dom Inăcio din Abadiânia, Brazilia, trebuie să fi avut un motiv precis pentru a se poziţiona la gâtul unuia din numeroşii martori, am putea doar să speculăm care ar putea fi motivul.38

Cele două spirite din Figura П-19 (unul mare şi unul mic) s-au poziţionat foarte aproape de Ron Roth la Abadiânia, Brazilia, cu ocazia unei şedinţe de vindecare spirituală în curtea *posadei*. Sferele simt poziţionate strategic atât în faţă, cât şi în spatele reverendului Roth, ca şi cum ar fi căutat să evidenţieze protecţia lui deplină.

Par să fie puţine îndoieli despre cine realizează vindecarea spirituală în Figura П-20. Sfera fotografiată este poziţionată pe capul reverendului Roth.39

O altă dovadă de poziţionare strategică a unei fiinţe spirituale apare în Figura П-24, în care vedem o fiinţă spirituală care dirijează braţul vindecătorului. Să observăm că numeroase sfere „urmăresc” scena. Este interesant să arătăm că acea imagine surprinde o emanaţie spirituală care s-a oprit în mod ciudat la capătul draperiei şi nu depăşeşte fundalul întunecat, ceea ce este exact opusul a ceea ce ne-am aştepta; contrastul este de obicei întărit, nu suprimat, dacă fiinţa este în faţa unui fundal întunecat (vom discuta acest subiect mai detaliat în capitolul 9).

Figura П-22 redă o emanaţie spirituală în apropiere de Ron Roth, în timp ce-şi prezintă învăţăturile în faţa unui public numeros, la 7 martie 2006. Lângă ecranul video apare o altă emanaţie spirituală.40

Imagini ale spiritelor pe cerul nopţii

Imagini ale sferelor luate pe cerul nopţii pot mai uşor să fie false (reflexii ale unor particule de praf sau a unor picături de apă din aer) şi / sau să fie identificate cu ceea ce numim „spirite ale naturii”. Dacă putem presupune că majoritatea emanaţiilor spirituale pe care le-am văzut până acum au o natură foarte evoluată (corespunzătoare naturii spirituale a evenimentului la care au fost fotografiate), putem să presupunem şi că există un număr mare de spirite care corespund probabil animalelor, insectelor, plantelor şi altor forme de viaţă din realitatea fizică.41 Ne putem aştepta ca aceste „spirite ale naturii” să apară mai degrabă în aer liber decât în interior.42 Pe fundalul unui cer întunecat, pot fi detectate chiar şi emanaţiile spirituale de intensitate foarte mică – probabil mai puţin conştiente. Din nenumăratele fotografii făcute afară, în timpul nopţii, prezint doar două în acest context, pentru că dr. Ledwith s-a concentrat în mod special asupra imaginilor cu sfere luate în aceste condiţii, în prima parte a acestei cărţi.

În timp ce scena surprinsă în Figura П-19, luată afară, în timpul nopţii, sugerează prezenţa unor spirite foarte evoluate, corespunzătoare naturii elevate a activităţii de vindecare spirituală la care iau parte, Figura П-23 ar putea cuprinde un număr de spirite ale naturii. Totuşi, eu sugerez că cel puţi cele trei sfere mărite din partea de jos a Figurii П-23 simt spirite foarte evoluate. Această sugestie este confirmată de consultantul meu clarvăzător, care a identificat aceste trei sfere ca spirite evoluate specializate. De asemenea, el a indicat faptul că trăsăturile tip mandala din partea stângă sus conţin *şase* emanaţii spirituale *individuale.43*

Figura П-21 este una din multele fotografii pe care le-am făcut, în succesiune rapidă, în faţa casei unei prietene din Abadiânia, Brazilia, care este clarvăzătoare şi a identificat sfera ca emanaţie a unui spirit a cărei

prezenţă a „simţit-o puternic” în acea seară. Apare doar într-una din fotografiile făcute. Pata luminoasă din centrul imaginii era Luna care se ridica.

Comunicarea cu spirite

De când mi-am dat pentru prima dată seama că emanaţiile spirituale apăreau în fotografiile mele, m-am întrebat dacă era posibil să ispitesc anumite spirite să-şi manifeste prezenţa în anumite locuri în fotografia mea. Odată ce noi fotografiem emanaţii ale unor fiinţe *conştiente*, logic ar fi, deşi este ciudat şi neobişnuit, să presupunem că ar trebui să existe o cale de comunicare cu acele fiinţe în condiţii simple.

Prima mea încercare a fost pur şi simplu să exprim non-verbal solicitarea ca, indiferent ce fiinţe spirituale ar fi în jurul meu, să se poziţioneze într-un loc potrivit din punct de vedere fotografic şi să rămână nemişcate suficient de mult timp pentru a fi fotografiate fără neclarităţi. În timp ce este imposibil să dovedim *în mod obiectiv* ori să cuantificăm rezultatul unui asemenea experiment, eu pot să afirm în *mod subiectiv* că, din momentul în care am început să practic această intenţie, succesul meu în captarea sferelor în fotografii a crescut într-un ritm semnificativ din punct de vedere statistic. Aşa cum am menţionat mai devreme, de când am început să fac fotografii cu sfere, cu cinci ani în urmă, am văzut o creştere de o sută de ori a numărului de sfere autentice care apăreau în fotografiile mele – în aceleaşi condiţii (inclusiv folosind aceeaşi cameră, la acelaşi tip de seminar spiritual).

În ziua de 11 iunie 2005, am avut ocazia să fac un pas în plus. Soţia mea şi eu participam la ceremonia de încheiere la un centru de reculegere, unde participasem la mai multe seminare spirituale timp de peste trei decenii, sub conducerea fondatorilor centrului, dr. Harry şi Emilia

Rathbun, un cuplu remarcabil, conducători spirituali şi modele ale noastre de atâţia ani. Ei decedaseră amândoi, iar centrul de reculegere fusese vândut.

Când am trecut pe lângă una din căsuţele în care stătusem de mai multe ori, am făcut fotografia din Figura П-25, prima dintr-o serie de cincizeci, pe care le-am făcut cu ocazia acelei sărbători de adio. Totuşi, era ceva special în legătură cu ea. Era singura pentru care cerusem chiar spiritelor celor doi foşti conducători spirituali să fie prezenţi, *să se poziţioneze strategic şi să „rămână nemişcaţi" în timpul expunerii* pentru a fi clar vizibile în fotografie. Nu numai că fotografia cuprindea două sfere cu contrast dar, dar s-a dovedit a fi *singura* dintre toate fotografiile pe care le-am făcut la acel eveniment în care apăreau dar două sfere mari.

Nu am, fireşte, dovada *incontestabilă* că cele două sfere din imagine sunt spiritele celor doi mari învăţători. Totuşi, observaţia se coroborează bine cu observaţia pe care o discut în secţiunea „Clasificarea elementelor interioare" din Capitolul 9. Examinarea arată că, destul de frecvent, aceeaşi fiinţă spirituală (sau grup de fiinţe) poate fi prezentă în jurul unei anumite persoane, la diferite ocazii, în special dacă persoana are înclinaţii spirituale. Interioarele acestor două imagini din Figura П-25 sunt diferite de ale oricăror alte emanaţii spirituale pe care le-am fotografiat vreodată.

Mai există încă un aspect al acestei deja extraordinare întâmplări. După ce Harry a decedat în 1989, Emilia a continuat să predea până cu o săptămână înainte de a deceda, în anul 2004 (la vârsta de nouăzeci şi opt de ani). În ultimii ei doi ani, soţia mea şi eu am avut mai multe întâlniri cu ea, în cursul cărora am fost fericiţi să discutăm şi să învăţăm despre înţelegerea ei plină de înţelepciune şi despre aşteptările ei privind *Viaţa* de după

viaţă. La ultima noastră întâlnire, Emilia a fost de acord să ne trimită de dincolo un semn care să ne ajute în propria noastră înţelegere privind lumea spiritelor. Fotografia ocupă un loc de cinste printre răspunsurile pe care le-am primit până acum!

Acum, după ce am prezentat câteva din observaţiile mele din interacţiunile cu emanaţiile spiritelor, în capitolul următor, ne vom îndrepta atenţia spre analizarea descoperirilor apărute în anii de când le fotografiez.

CAPITOLUL 9

Să privim mai de aproape

În acest capitol, vom privi mai de aproape sferele, procesul fotografic şi câteva din lucrurile substanţiale pe care le-am descoperit. În prima parte a acestei discuţii, prezint condiţiile experimentale în care am făcut fotografiile şi care cred că trebuie să predomine pentru a ne asigura că fotografiile cuprind într-adevăr emanaţii spirituale şi nu anomalii fotografice. Apoi vom cerceta categoriile şi clasificările posibile ale emanaţiilor spirituale, aşa cum sunt sugerate de fotografiile sferelor.

Procesul fotografic

Ce se întâmplă în realitate atunci când vedem sfere în fotografiile digitale? Care sunt condiţiile în care le putem vedea şi ce concluzii putem trage din identificarea acestor condiţii?

Ştim că o condiţie principală, cel puţin pentru marea majoritate a unor astfel de imagini, pare să fie folosirea unui bliţ electronic. De asemenea, ştim că folosirea unei camere digitale, comparativ cu o cameră convenţională cu film, este *aproape* o cerinţă obligatorie. Există lucrări publicate care cuprind fotografii cu sfere luate cu camere convenţionale, 44 însă camerele digitale simt mult mai

eficiente în privinţa culorilor şi a contrastelor, a costului şi a utilizării practice.

Camerele digitale răspund la informaţiile din spectrul luminii vizibile (cu lungimi de undă între aproximativ 300 şi 800 μm). Este deci logic să tragem concluzia că, atunci când folosim o cameră digitală, înregistrăm imagini ale emanaţiilor spirituale predominant din acest spectru. Ba mai mult, aşa cum am arătat în multe din fotografiile prezentate până acum, imensa majoritate a imaginilor emanaţiilor spirituale au culoarea albă şi nu răspund la întărirea culorilor. Lumina albă este compusă dintr-o multitudine de culori ale spectrului, în proporţie corectă. Din aceste observaţii, putem ajunge la concluzia că „obiectul" acelor imagini trimite lumină în spectrul *vizibil* complet al culorilor şi nu doar o anumită lungime de undă, ceea ce contrazice sugestiile că sferele sunt imagini ale fenomenelor din regiunea spectrului infraroşu. Totuşi, s-ar putea ca lumea fiinţelor spirituale să fie foarte diversă şi există atât de multe căi de a fotografia sferele încât, aşa cum este adesea răspunsul potrivit în domeniul spiritual, o înţelegere de tip „fie / său" ar trebui înlocuită cu o atitudine „amândouă / şi".

Bliţul emite lumină cu o temperatură „colorată" înaltă, care simulează lumina albă din timpul zilei.45

Rolul bliţului ar putea fi dublu:

1. Ca sursă de lumină care creează o reflexie a obiectului fotografiat, astfel încât intensitatea luminii venite de la obiect să fie suficientă pentru ca acesta să fie detectat de cameră.

2. Este un mijloc drastic de reducere a timpului de expunere (de la 1/30 – 1/60 dintr-o secundă la aproximativ 1/1.000 de secundă, la fotografiile cu bliţ), făcând posibilă înregistrarea obiectelor în mişcare rapidă, cu mult mai puţine neclarităţi decât ar fi rezultat la fotografierea

normală.

Putem exclude faptul că emanaţiile spirituale ar avea o *masă* fizică, faţă de care să poată apărea reflexia luminoasă „normală” (adică undele electromagnetice din spectrul vizibil) sau emisia luminoasă indusă. Mecanismul *reflexiei* sau al emisiei luminoase induse nu se manifestă deci. Putem totuşi să excludem şi faptul că sferele constituie lumină (adică energie) auto-emisă în spectrul vizibil. Asta înseamnă că dumneavoastră şi eu ar trebui să le putem vedea şi fără bliţ, dar nu ştiu să se fi obţinut vreodată o imagine a unei sfere autentice, fără să fi fost folosit bliţul.46 Deci este o dilemă „clară”: nu avem obiecte fizice faţă de care să aibă loc reflexia „normală” şi nu avem obiecte emiţătoare de lumină, dar trebuie totuşi să ne bazăm pe rolul-cheie al bliţului în realizarea imaginii.

Mai sunt două observaţii care ne-ar putea ajuta să înţelegem rolul bliţului:

1. Întărirea culorilor nu permite de obicei obţinerea unor imagini cu contrast mai mare (cu excepţia unor ocazii relativ rare, în care vedem un răspuns coloristic clar; aceste ocazii vor fi discutate mai târziu în acest capitol). În majoritatea cazurilor pe care le-am observat, sferele simt captate pur şi simplu ca obiecte albe, indiferent de întărirea culorilor, iar în acele cazuri, noi presupunem că spectrul culorilor emise ori reflectate de acele obiecte conţine o suprapunere a întregului spectru vizibil, în esenţă, şi nu favorizează frecvenţele infraroşii.47

2. Interiorul imaginilor emanaţiilor spirituale (pe care le vom discuta în detaliu, mai târziu în acest capitol) este deosebit de „clar”, dar seamănă cu interiorul imaginilor holografice şi / sau conţine caracteristici ale unor imagini de tip difracţie / interferenţă.

Combinaţia acestor observaţii nu poate fi explicată printr-o analiză raţională. Ea ne sugerează existenţa unui

mecanism *indus* de blitz care să *emită* lumină în spectru vizibil.

Dar ce induce această emisie de fotoni? Ar trebui să ne aşteptăm să fie un fel de „glob energetic de plasmă”, ceea ce ar explica şi de ce sferele au de obicei imagini circulare. Este adevărat că spiritele sunt capabile să-şi concentreze „energia” în formă fizică, în locuri fizice, după cum le place, 48

apoi este rezonabil să presupunem că este posibil ca acest „glob” de energie să poată fi stimulat de energia luminii vizibile a bliţului să emită energie electromagnetică, inclusiv în spectrul luminii vizibile (adică fotoni sau „lumină”).

Apariţia acestor imagini ale emanaţiilor spirituale într-o formă care este cumva ca o reminiscenţă a unei imagini de-focalizate, cu contururi care seamănă cu franjurile Fresnel, 49 ar putea fi explicată ca fiind datorată formei sferice a „globurilor” plasmatice. Câmpul puternic din interiorul globurilor ar putea să influenţeze schimbările de traiectorie ale luminii emise şi să explice acele franjuri. Cu alte cuvinte, lumina emisă în partea mai depărtată a globului ar trebui să treacă prin interiorul globului, având de parcurs o distanţă mai mare decât lumina emisă de partea mai apropiată a globului. Dacă globul însuşi este alcătuit dintr-o substanţă supranaturală, cum ar fi un anumit tip de plasmă magneto-electrică, este de conceput că ar devia traiectoria sau ar produce difracţia luminii fizice emise, fapt care ar explica, la rândul său, imaginea def ocalizată.

O astfel de explicaţie este, de fapt, destul de plauzibilă. Dată fiind circumstanţa incredibil de neobişnuită că noi fotografiem emanaţii ale spiritelor, se poate presupune că aceste fiinţe există într-o realitate care este superioară realităţii noastre, încât simt capabile să-şi

concentreze energia existenţei (care este echivalentă „masei” din realitatea noastră fizică) într-un asemenea mod încât undele electromagnetice ale bliţului să poată induce emisii energetice cuantice în spectrul luminii vizibile.

Totuşi, sunt multe „găuri” în acest tip de explicaţie, care par să corespundă faptului că aveam de-a face, în ultimă instanţă, cu fenomene non-fizice, deşi reale.

Extrăgând din această pseudoexplicaţie punctele însemnate şi incontestabile, trebuie să observăm că este vorba de o formă de *energie* – o energie care poate fi detectată cu mijloace fizice şi poate avea o influenţă asupra fenomenelor fizice.

Cum să ne adresăm scepticilor

Am atins deja subiectul autenticităţii emanaţiilor spirituale. Nu toate imaginile „fenomenelor” arată, de fapt, fenomene pe care cineva le caută ori la care se gândeşte la prima vedere. Este important să avem discernământ şi să deosebim lucrurile adevărate de cele false.

Figura П-26 este un exemplu de fotografie cu elemente care seamănă cu sferele, dar nu sunt emanaţii autentice ale unor fiinţe spirituale. Mi-am stabilit în mod *deliberat* scopul de a demonstra cât este de uşor să //creezi” ceea ce seamănă cu o imagine uimitoare a unei mulţimi de spirite ale naturii. Fotografia a fost făcută cu acelaşi aparat Nikon Coolpix 8800, cu rezoluţie înaltă, pe care l-am folosit pentru multe alte fotografii prezentate aici. Singura diferenţă este că am produs o pâclă fină de vapori de apă dintr-un simplu tub de spray, la 1 – 1, 5 în distanţă de obiectivul camerei, chiar înainte de expunere. Cum camera era reglată pentru focalizare asupra obiectelor aflate la distanţă, reflexia luminii bliţului în aceste picături de apă a creat imagini def ocalizate ale picăturilor, care s-au dovedit că au multe trăsături ale

imaginilor adevărate ale emanaţiilor spirituale.

Efecte similare pot fi obţinute dacă în apropierea camerei sunt particule fine de praf, aşa cum se vede în Figura П-27. Această fotografie a fost făcută imediat după terminarea unei lucrări de demolare într-o încăpere pregătită pentru reamenajare. Era mult praf în aer. Aceste condiţii pot apărea în situaţii naturale de secetă, mai ales în mediul rural, deşi probabil nu de această amploare.

Sunt multe situaţii în care este rezonabil să presupunem că ceea ce seamănă cu sferele a fost „creat" de fapt prin reflectarea particulelor de praf împrăştiate în aer. Efectul este cel mai răspândit în imaginile înregistrate afară, în timpul nopţii, deoarece fundalul întunecat întăreşte contrastul acestor efecte false – împreună cu contrastul imaginilor adevăratelor emanaţii spirituale, care sunt şi ele mult mai uşor fotografiate pe un fundal întunecat Este deci foarte important să procedăm cu discernământ atunci când interpretăm imaginile sferelor luate afară, în timpul nopţii.

Am ales imaginea din Figura П-27 dintr-un număr de fotografii făcute la acea ocazie, pentru că şi ea conţine un exemplu de imagine a unei (foarte probabil) emanaţii spirituale autentice, care „rătăcea" printre sute de „sfere / particule de praf". Pentru a ajunge la această concluzie, am mărit secţiunea marcată în Figura П-27 (redată într-un cadru înserat mai jos), iar apoi i-am mărit contrastul culorilor (în dreapta jos). Zona mărită conţine o sferă ce pare să fie în mişcare, ceea ce este de obicei un indicator al autenticităţii ca imagine a unei emanaţii spirituale. După cum puteţi vedea, acest element este mult mai strălucitor decât toate celelalte elemente, care par să nu fie altceva decât reflexii în lumina bliţului ale particulelor de praf suspendate în aerul din apropierea obiectivului camerei. Mai mult acest element răspunde în mod diferit la

întărirea culorilor, culoarea ei rămânând în esenţă albă, în timp ce toate celelalte trăsături asemănătoare sferelor (false) şi-au schimbat culorile. Atunci când procedăm la întărirea culorilor în fotografii făcute unor sfere artificiale generate de picături de apă (Figura П-26), se poate obţine mai uşor o schimbare de culoare, iar schimbarea culorii este aceeaşi în fiecare picătură de apă.

În timp ce trăsăturile asemănătoare sferelor care au culori diferite după întărirea culorilor nu pot fi *categoric* considerate imagini autentice ale emanaţiilor spirituale doar pe baza comportamentului lor „coloristic”, *diferenţa* de comportament la întărirea culorilor doar al acelui element dintre milite altele, în exact acelaşi mediu, sugerează că este probabil de natură diferită. Deşi nu putem fi complet siguri – în parte şi fiindcă apariţia elementului ca fiind în mişcare nu este la fel de clară cum ar fi trebuit să apară în imaginile „normale”, cu trăsături ale emanaţiilor spirituale în mişcare (de exemplu, Figura П-10) – comportamentul diferenţelor de culoare arată că este autentică.

Figura П-28 redă o scenă de stradă în timpul nopţii, tipică pentru condiţiile unei ţări din lumea a treia. Am făcut fotografia dintr-un automobil care se deplasa încet cu ferestrele larg deschise, cu camera în afara maşinii, în aer fiind destul de mult praf, datorită multelor vehicule care se deplasau pe un drum extrem de plin de praf. De fapt mă aşteptam să văd multe efecte de reflectare de tip sferă (adică sfere „false”) şi am făcut fotografia chiar cu scopul de a demonstra acest lucru. În realitate, erau sute de imagini sferice în imagine, atât de multe încât întreaga imagine părea plină de praf. În partea de jos a imaginii, redau o secţiune mărită şi cu contrastul uşor mărit, dintr-o zonă din jurul bicicletei.

Este ceva tipic multor asemenea fotografii făcute în

zone din mediul rural, în timpul nopţii, şi ea subliniază faptul că ar trebui să analizăm cu multă precauţie trăsăturile sferice din fotografiile făcute în astfel de condiţii, pentru a ne asigura că imaginile particulelor de praf nu sunt interpretate ca imagini ale emanaţiilor spirituale. Această situaţie apare mult mai frecvent decât ne-am putea gândi. Eu am primit numeroase fotografii de această natură discutabilă, de la oameni care ştiau că sunt interesat de sfere. Multe dintre ele erau imagini de noapte, luate în medii rurale pline de praf şi ceea ce păreau să fie o multitudine de imagini ale emanaţiilor spirituale nu erau, cel mai probabil, nimic altceva decât reflexii ale unor particule de praf.

Pentru deosebirea sferelor adevărate de acele false e nevoie de timp, de practică şi de precauţie. Cu cât fotografiaţi mai multe sfere, cu atât veţi fi mai capabili să faceţi distincţia între elementele asemănătoare sferelor şi sferele reale. Vă sugerez un experiment cu întărirea culorilor şi a contrastului, pentru a vedea dacă anumite imagini care seamănă sferelor acţionează diferit de altele în aceste condiţii Mai exact, sferele false răspund mai bine la întărirea culorilor decât sferele autentice. În secţiunea următoare, descriu unii indicatori suplimentari de autenticitate.

Scepticii susţin adesea că, deoarece nu se poate face *întotdeauna* deosebirea între sferele autentice şi fenomenele simple de reflexie, putem ajunge doar la concluzia că nicio imagine a sferelor nu poate fi o fotografie autentică a unei emanaţii spirituale. Aşa cum observa Leonore Sweet, un asemenea raţionament ar fi la fel de greşit ca sugestia că, deoarece avem în circulaţie un anumit număr de bancnote false de douăzeci de dolari, bancnota de douăzeci de dolari din portmoneul nostru nu are nicio valoare. Falsul şi realul coexistă.

Indicatori generali de autenticitate

Efectele false pot fi în esenţă eliminate dacă simt întâlnite una sau mai multe dintre următoarele condiţii:

Un obiect este poziţionat între cameră şi sfera observată. Este cea mai puternică dovadă de autenticitate, fiindcă în sine şi prin sine – înlătură virtual toate argumentele care pot fi invocate de sceptici. Particulele de praf sau picăturile de apă trebuie să fie la câţiva centimetri de obiectivul camerei pentru a crea imagini „false" asemănătoare sferelor; dacă imaginea sferei este demonstrabil la o distanţă mai mare (mai mare de 30 cm) de cameră, putem considera că imaginea este autentică. Am nenumărate imagini ale emanaţiilor spirituale care intră în această categorie de autenticitate şi puteţi vedea exemple clare în figurile П-7, П-20 şin-29.50

O sferă este fotografiată în mişcare rapidă (cum se vede în figurile П-2, П-10, П-27 şi П-30), în care viteza calculată este de cel puţin câteva sute de km pe oră. Este mult mai rapid decât ne-am putea închipui că se mişcă orice particulă fizică de praf sau picătură de apă, chiar dacă luăm în calcul viteza unghiului crescut, aplicabilă dacă particula sau picătura ar fi aproape de obiectivul camerei. Picătura de apă din figura П-26 pare să aibă cea mai mare viteză pe care o astfel de picătură ar putea să o atingă în mediul atmosferic şi totuşi nicio particulă nu prezintă neclarităţi într-o singură direcţie, aşa cum ne-am aştepta dacă fotografiem un obiect în mişcare rapidă.

Aceeaşi sferă apare în imagini succesive, adică s-a mutat între expuneri dintr-un loc în altul, schimbându-şi dimensiunile şi orientarea. Şi aceasta este o dovadă sigură de autenticitate. Putem vedea exemple de acest fel în figurile П-4 şi П-9.

Mai multe fotografii ale aceleiaşi scene sunt făcute într-un interval scurt de timp, iar una din fotografii

cuprinde sfere, în timp ce altele nu, sau cuprind sfere în diferite locuri, la întâmplare. Virtual, toate fotografiile pe care le prezint au fost făcute în aceste condiţii şi am arătat în mod repetat asemenea perechi de imagini pentru a evidenţia acest lucru.51 Dacă acest amănunt nu înlătură complet influenţa particulelor de praf sau a picăturilor de apă din imediata apropiere a obiectivului camerei, în mod sigur elimină alte argumente ale scepticilor, legate de defecţiuni ale camerei, de reflexii la deschiderea obturatorului şi altele asemănătoare.

Apar sfere la o intensitate foarte mare a imaginii. Sferele de intensitate slabă sunt de obicei mai suspecte decât cele care pot fi văzute clar, fără întărire digitală a contrastului sau a culorilor. Exemple ale unor sfere cu intensităţi extraordinar de mari sunt figurile П-1, П-7, П-15, П-30, precum şi în figura П-31, unde vedem două scene fotografiate la distanţă de un minut de la stânga la dreapta, în partea din faţă a sălii de dans. Din nou, nu am mărit niciuna din aceste fotografii. Sferele sunt atât de strălucitoare, încât chiar acest fapt este o dovadă de autenticitate.

Imagini stereo perechi redau aceeaşi sferă. Ne putem aştepta ca imaginile aceleiaşi scene, în exact acelaşi timp, cu două camere distanţate lateral la câţiva cm, să surprindă poziţia unei sfere în ambele imagini. Astfel de experimente constituie subiectul secţiunii următoare. Ele ne dau noi sugestii privind natura fizică a emanaţiilor spirituale. *Localizări extraordinare ale unei sfere*. Dacă o sferă apare într-un anumit loc care poate fi identificat ca într-adevăr extraordinar, o asemenea imagine reprezintă cel mai probabil o sferă autentică. În multe ocazii, am obţinut imagini ale sferelor în locuri deosebite, cum putem vedea în figurile 11 – 12, 11 – 13 şi 11 – 24.

Fotografierea stereo a emanaţiilor spirituale

Atunci când vedem o scenă, putem determina de obicei fără dificultate dacă un obiect se află în faţa sau în spatele altui obiect. Fireşte, un motiv pentru care putem face acest lucru este că intelectul şi experienţa ne spun că, dacă un obiect pare mai mic decât altul despre care ştim că are aceleaşi dimensiuni, înseamnă că trebuie să fie ceva mai departe. Celălalt motiv pentru care putem deosebi obiectele apropiate de cele depărtate este că noi vedem *stereografic*, lucru facilitat de faptul că cei doi ochi sunt depărtaţi spaţial unul de celălalt.

Acest principiu vizual stereo poate fi folosit în fotografiere, dacă montăm două camere una lângă alta şi le îndreptăm exact asupra aceleiaşi scene. Fiecare cameră face câte o fotografie, iar cele două fotografii, dacă sunt luate în acelaşi timp, sunt identice în esenţă, cu singura excepţie că una este luată dintr-un unghi puţin diferit faţă de cealaltă. Acestea sunt imagini stereo. Dacă privim ambele fotografii astfel încât ochiul stâng să vadă imaginea din stânga şi ochiul drept imaginea din dreapta, suprapunând ambele imagini într-una singură, obţinem în esenţă acelaşi efect stereo ca atunci când am privi direct scena cu ambii ochi. De obicei, un dispozitiv denumit „stereo viewer” (în româneşte „ochelari stereo”, n.trad.) este folosit pentru a facilita suprapunerea celor două imagini.

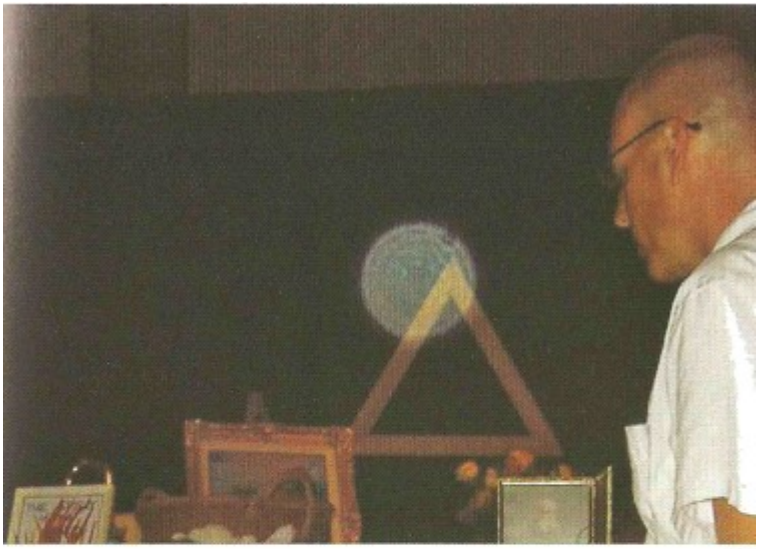

(a)

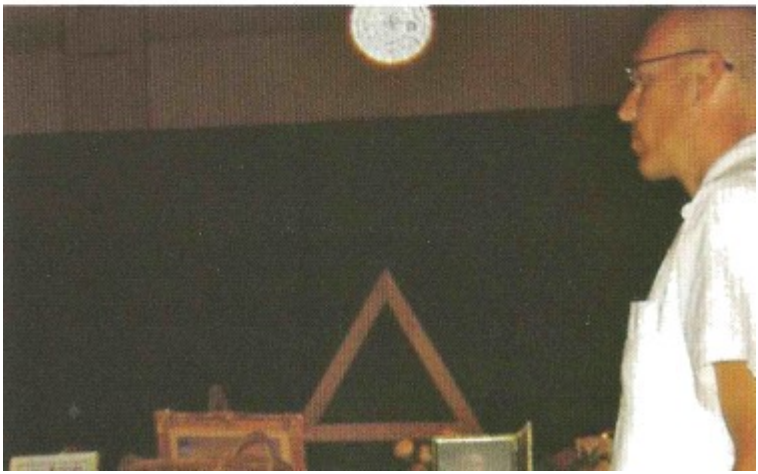

(b)

Figura 11 – 1: Fotografii digitale, cu bliţul, făcute la seminarul de vindecare dirijat de spirite, cu Ron Roth, la 26 septembrie 2004, la interval de un minut.

Unii oameni sunt capabili să-şi „forţeze” ochii astfel încât reuşesc să vadă fără ochelari stereo. Vedeţi exemplul

din figura 11 – 32, unde apar fotografii făcute la aşezământul spiritual al lui Ron Roth, la începutul lunii aprilie 2006. Dacă ne apropiem de imagine, la distanţa normală pentru citit şi ne forţăm ochii puţin pentru a cuprinde ambele imagini în centru, într-una singură (fără să acordăm atenţie imaginii unice pe care încă o observăm în fiecare parte), vom observa că persoana este aşezată la o anumită distanţă în spatele celor două plante.

Atunci, ar trebui să fie posibil să obţinem imagini stereo ale sferelor cu aceeaşi metodă. Am stabilit deja că cea mai importantă cerinţă pentru fotografierea sferelor este folosirea unui bliţ. De asemenea, am stabilit deja că sferele se deplasează extrem de rapid. Ar fi aşadar esenţial ca cele două imagini să fie luate *exact* în acelaşi timp.

Pentru a realiza acest lucru, am pregătit un experiment în care expunerile celor două camere să fie făcute cu unul şi acelaşi bliţ. Pentru a folosi bliţul camerei A, bliţul camerei B trebuie să fie dezactivat, iar obturatorul acesteia trebuie să fie deschis exact în momentul în care bliţul camerei A este în faza maximă. Atunci şi numai atunci, ambele imagini ar fi expuse cu ajutorul unui *singur* bliţ şi ar avea momente de expunere identice. Acest lucru cere o sincronizare perfectă a obturatoarelor celor două camere, ceea ce nu este uşor de realizat.

Pentru a evita dificultăţile de sincronizare, am reglat camera B la un timp de expunere relativ lung şi am eliberat manual cele două obturatoare astfel încât, prin încercare şi eroare, să realizăm sincronizarea. După unele testări, am reuşit să stabilesc o reglare a timpului de expunere a camerei B la *Vi* dintr-o secundă, obţinând o „rată de succes” de peste 50%, adică în mai mult de jumătate din toate încercările de fotografiere făcute astfel, expunerile erau într-adevăr sincronizate cu lumina bliţului.

În asemenea condiţii experimentale, totuşi, încăperea

în care se fac fotografiile trebuie să fie relativ întunecată, încât camera 6 să nu-şi supraexpună imaginea, ca urmare a timpului de expunere lung, iar sferele, dacă există vreuna, să apară cu contrast suficient în ambele camere.

În partea de sus a celor două imagini din figura П-32, sincronizarea a fost posibilă. Fotografia din dreapta a fost făcută cu camera A şi cu bliţul ei încorporat.52 Imaginea din dreapta a fost luată cu camera B, cu un timp de expunere de *va* dintr-o secundă şi cu bliţul inactivat.53 Culorile dominante în imagine arată clar că temperaturile joase ale culorilor luminii incandescente din încăpere au avut un impact major asupra imaginii şi că cerinţa unei încăperi întunecate a fost îndeplinită doar marginal.

Cu toate acestea, imaginile stereo obţinute în acest experiment au dezvăluit rezultate interesante: ambele fotografii conţineau sfere, dar nu erau în aceeaşi poziţie şi nici nu aveau aceleaşi dimensiuni! Rezultatul este demonstrat în cele două imagini de jos din figura П-32, care măresc detalii ale imaginilor de sus. Mai exact, imaginea din stânga cuprinde o sferă mică, situată direct deasupra unei ramuri a plantei, în timp ce imaginea din dreapta cuprinde două sfere situate în dreapta şi în stânga acelei ramuri – în mod clar nu e vorba de aceleaşi sfere.

De ce nu vedem aceleaşi sfere în cele două părţi ale imaginii stereo? În definitiv, am îndeplinit condiţiile ca cele două părţi ale imaginii să fie luate cu acelaşi bliţ şi au mai fost îndeplinite şi alte condiţii pentru ca sferele să poată apărea în fiecare din cele două părţi ale imaginii!

Pentru a investiga în continuare aceste rezultate neaşteptate, care au fost reproduse de nenumărate ori în fotografiile stereo făcute în acel aşezământ spiritual, am făcut fotografii stereo suplimentare, de această dată cu noi constrângeri:

Au fost făcute într-o încăpere foarte întunecată, în

aşa fel încât camera B să nu poată înregistra nimic dacă nu este sincronizată cu lumina bliţului.

Am menţinut o intenţie puternică de a invita fiinţele spirituale să-şi manifeste emanaţiile şi să coopereze la experiment.

Rezultatul se vede în figura П-33. De această dată, în partea stângă a imaginii stereo sunt vizibile clar trei sfere, iar în partea dreaptă nu este vizibilă nicio sferă! La acest experiment, camerele şi bliţul care au realizat imaginile sferelor au fost inversate. În figura П-32, am folosit o cameră Nikon, cu înaltă rezoluţie, cu care am surprins sferele, iar în figura 11 – 33, am folosit o cameră Pentax, cu rezoluţie mai slabă, care subliniază faptul că noi nu „vânăm" obţinerea unui efect cu ajutorul camerei.

Ce se petrece *în realitate*? Experimentele şi observaţiile suplimentare ne-au îndreptat către anumite sugestii captivante şi ne-au ajutat să înţelegem acest efect. Înainte de a trece la prezentarea în detaliu a acestor lucruri, este necesar să explic alte descoperiri pe care le-am folosit ca informaţii, când mi-am formulat concluziile. În secţiunea „Intenţionalitate şi direcţionare" din capitolul următor, vom relua problema fotografiei stereo – cu alte elemente-cheie.

Imagini ale concentrărilor de câmpuri energetice subtile în cursul studierii sferelor, am fotografiat unele emanaţii spirituale care simt evident diferite de majoritatea sferelor pe care le-am observat. Acestea sunt diferite prin faptul că răspund pozitiv la întărirea digitală a culorilor şi / sau au forme ori structuri interioare foarte diferite. De fapt, în numeroase ocazii, au fost văzute şi raportate de oameni din întreaga lume fenomene luminoase cu diferite forme şi caracteristici şi ar fi o mare îndrăzneală chiar şi încercarea de a aborda acest subiect general în această secţiune a cărţii. Totuşi, două fenomene

luminoase deosebite, care nu includ sfere, au fost observate în mod constant în fotografii sau în conexiune cu fotografiile care conţin sfere autentice şi ar trebui menţionate din acest motiv.

Figura П-35 redă imaginile întărite coloristic a doua fotografii prezentate în figura П-l. Mai întâi să ne îndreptăm atenţia asupra sferelor.

Amândouă fotografiile au fost supuse aceluiaşi proces de întărire a culorilor. În imaginea de sus, sfera şi-a schimbat culoarea către albastru-verde (cu alte cuvinte, a răspuns la întărirea culorilor), dar în imaginea de jos, a rămas albă. Acest lucru poate să indice o identitate diferită sau o clasă diferită a emanaţiilor spirituale fotografiate în aceste două imagini, ori poate indica abilitatea fiinţei spirituale de a-şi schimba înfăţişarea într-o fotografie, aşa cum doreşte? În timp ce niciuna din aceste sugestii nu este ştiinţifică, a doua pare mai puţin ştiinţifică decât prima, dar atunci trebuie să recunoaştem că avem de-a face cu fenomene care sunt în afara domeniului întâmplărilor naturale „normale”.

Un fenomen interesant poate fi observat în jurul corpului persoanei şi în jurul triunghiului, precum şi la periferia imaginii fiinţei spirituale din fotografia de sus. Apare ca şi cum ar fi emis un spectru energetic ce se pierde pe măsură ce creşte distanţa faţă de persoană sau faţă de obiect. De asemenea, observăm că există o schimbare de culoare de la elementele cu mai multă energie la cele cu mai puţină energie (de la albastru la verde, în acest caz) pe măsură ce creşte distanţa. Aceste două observaţii sunt caracteristice câmpurilor energetice asemănătoare celor descrise de oamenii care văd aurele. Din nou, din moment ce astfel de câmpuri nu par să emită lumină în spectrul vizibil – altfel oricine ar putea să le vadă – putem presupune că natura acestor câmpuri face ca

lumina bliţului să fie folosită pentru a induce în interiorul lor schimbări ale stării energetice cuantice, cu emisia asociată de fotoni în spectrul luminii vizibile. Singura diferenţă ar fi că, în acest caz, lipsesc anumite porţiuni din spectrul luminii emise, ceea ce ar provoca sensibilitatea coloristică.

Figura П-34 prezintă imaginea unui fenomen luminos care, la prima vedere, seamănă foarte mult cu o sferă autentică, prin aceea că este rotund, are aproximativ dimensiunile cu care ne-am obişnuit să identificăm sferele şi are strălucirea unei sfere. Cu toate acestea, la o examinare mai atentă, putem vedea că interiorul acestui element este substanţial diferit de al oricăror alte sfere discutate până acum. Există distribuţii de intensitate puternice, asimetrice, în interiorul acestei pete asemănătoare sferei. Un fenomen similar apare în fotografia din figura П-30, aproape de capul persoanei din dreapta. Ar trebui să observăm că aceleaşi fotografii (neprezentate în figura П-34) mai cuprind şi o sferă „convenţională”, într-un loc diferit

Cum a fost realizată această fotografie? Persoana din fotografie este intuitivă, clarvăzătoare şi pe deplin conştientă că este capabilă să producă o concentrare a câmpului de energie subtilă din afara corpului său, la comandă. Ca dovadă a acestei afirmaţii, bărbatul a concentrat un câmp intens de energie a gândului în jurul capului său şi atunci când a simţit că a reuşit, a cerut să fie făcută o fotografie. Rezultatul se vede în figura П-34.

Această dovadă a proiectării de către un om a energiei tangibile într-o poziţie din afara corpului ne-ar putea ajuta să înţelegem procesele fizice profunde ale experimentelor şi cercetărilor de condiţionare a spaţiului prin intenţia imprimată asupra aparatelor electrice (IIEDS), făcute de W.A. Tiller şi de colegii săi.54 Aceste

experimente dovedesc clar o influenţă măsurabilă a *intenţiei* persoanei asupra dispozitivelor ΠΕΕ>. Această influenţă trebuie, raţional, să fie de natură energetică, fizică, deoarece schimbările pe care le-a observat pot fi explicate doar pe baza unei influenţe *energetice* asupra experimentului.

Aceste condiţii care au dus la apariţia sferelor din figurile П-30 şi П-34 ne arată că acest raţionament este corect. Sunt elemente *energetice*, altfel nu ar putea fi înregistrate de cameră, şi sunt consecinţa *intenţiei* subiectului uman. Dacă un om este capabil să-şi proiecteze intenţia energetică într-un anumit punct din apropierea capului său, trebuie să presupunem că poate proiecta energia asupra oricărui alt punct din spaţiu, la alegerea sa.55

Clasificarea elementelor interioare în multe cazuri, mărirea fotografiilor cu sfere dezvăluie o structură interioară care pare a fi unică pentru un anumit spirit. Chiar dacă mai mulţi clarvăzători au identificat şi chiar au aflat numele individual al spiritelor reprezentate în aceste imagini, mă voi abţine să intru în detalii. Am două motive: în primul rând, eu personal nu am capacitatea paranormală pe care o au aceşti oameni – cu toate că îi cunosc şi îi stimez mult – şi nu doresc să mă bazez pe informaţii neverificate într-o problemă atât de importantă, deşi am multă încredere în ei. În al doilea rând şi chiar mai important, dat fiind că noi vedem *emanaţii* ale unor fiinţe spirituale mai degrabă decât fiinţele în *integralitatea* lor, aceste emanaţii pot foarte bine să aibă anumite aspecte „vibraţionale” ale fiinţelor de la care provin – şi acestea pot fi preluate de clarvăzători. Ele vor avea mai puţin probabil trăsături *optice*, *vizuale*, prin care pot fi identificate.

Totuşi, din acest studiu a devenit evident pentru mine

că trăsăturile interioare ale sferelor indică prezenţa mai multor tipuri de emanaţii spirituale în imagini. Nu voi încerca să speculez dacă aceste tipuri reprezintă clase, categorii ori niveluri ierarhice.

G asesc însă că merită observat că, în anumite ocazii sau în prezenţa anumitor persoane, tind să apară aceleaşi tipuri de emanaţii spirituale. Spiritele care au apărut la 26 septembrie 2004, în două locuri diferite (deasupra triunghiului şi în interiorul lui, în figurile П-l şi П-3) erau entităţi diferite, fiindcă aveau trăsături substanţial diferite. Le-am etichetat „Tip A" şi „Tip B".

Aşa cum am menţionat mai devreme, Tipul A de spirite, văzut în figura П-lb, se detaşează dintre toate imaginile spiritelor pe care le-am fotografiat vreodată ca fiind extrem de strălucitoare şi în esenţă nemodificate la întărirea culorilor şi / sau contrastului. Nu e vorba de o simplă lumină de bliţ. Este vorba de structura interioară a imaginii – o structură dar identificată de cei doi clarvăzători menţionaţi anterior drept o fiinţă spirituală foarte elevată. Probele fizice arată că imaginea acestei fiinţe spirituale constă probabil dintr-o gamă completă de lungimi de undă ale culorilor din spectrul vizibil; nicio culoare nu este mai accentuată decât alta – există o perfectă *armonie spectrală*.

Imaginea spirituală de Tipul B, observată în triunghiul din figura П-3, este de intensitate mai mică, deşi încă vizibilă clar, fără întărire electronică. Interiorul său pare similar celor din Tipul A, dar trăsăturile sunt mai slabe, iar segmentul mai întunecat care seamănă cu un „ochi" este rotunjit, spre deosebire de „ochiul" dreptunghiular din Tipul A. Am observat imagini ale emanaţiilor spirituale din Tipul B în numeroase ocazii. De exemplu, au fost prezente la sărbătoarea de consacrare din figura П-4.

Un număr de emanaţii spirituale au fost fotografiate în diferite ocazii, atunci când Ron Roth ţinea slujbe de vindecare / rugăciune, imaginile fiind *similare* celor din Tipul B, în aparenţă, dar suficient de diferite pentru a justifica formarea unei clase separate. Tipul C a fost observat la 30 ianuarie 2004, când Ron Roth a efectuat o şedinţă de vindecare în Abadiânia, Brazilia. În timp ce „ochiul" este similar celui observat în Tipul B, interiorul are unele trăsături lineare simetrice care nu au fost observate în alte imagini. Observaţi că există o a doua fiinţă suprapusă în colţul din stânga sus al acestei fiinţe din Tipul C, care nu a putut fi identificată.

Tipul D are forme concentrice, cu contrast relativ mare, iar „ochiul" apare mai aproape de centru, fără să aibă trăsături simetrice puternice. Acest tip de sferă a fost observat frecvent în apropierea sau chiar pe corpul lui Ron

Roth, în special atunci când face vindecări. Un exemplu tipic poate fi văzut în figura П-24.

Emanaţiile spirituale fotografiate în figura П-ll au şi ele un „ochi" aproape de centru, însă celelalte trăsături interioare sunt substanţial diferite de cele din tipurile de la A la D. Trăsăturile interioare simt definite mai puţin clar şi conţin mici puncte strălucitoare distribuite la întâmplare. Le-am clasificat în Tipul E şi le-am inclus în lista sumară a tipurilor de imagini spirituale din figura П-36. Remarcabil pentru spiritele din Tipul E este faptul că imaginile lor au o intensitate relativ mare, mult mai mare decât a celor din tipurile B, C şi D, elemente datorită cărora le putem identifica drept spirite foarte evoluate.

Am găsit şi un alt tip de fiinţe spirituale în fotografii care nu au conotaţia de a fi de natură deosebit de spirituală, cum vedem în figurile de la П-7 la П-10. Aceste fiinţe, identificate prin tipurile F şi G în figura П-36, apar de obicei la o intensitate mai joasă şi au trăsături

interioare destul de uniforme, nedistinctive, şi nu par să aibă un „ochi”. Tipul F are o formă plăcută, cu tipar interior asemănător unei mandate. A apărut la un spectacol şcolar de teatru (figura П-8), în mai multe din cele câteva fotografii pe care le-am făcut. Tipul G apare într-un număr de fotografii pe care le-am făcut la o sărbătoare de seară, din timpul unui seminar al lui Ron Roth (figura П-7). Au contraste puternice la periferie, dar virtual fără trăsături interioare distinctive, deşi condiţiile de fotografiere erau astfel concepute încât asemenea trăsături să fie înregistrate, dacă existau. Fără prejudecăţi şi, fireşte, fără să mă pot baza pe fapte incontestabile, eu interpretez absenţa trăsăturilor interioare distinctive ca un indiciu al unui anumit tip de fiinţă spirituală, probabil mai puţin evoluată.

În câteva ocazii, am fotografiat sfere care au un contur exterior slab definit. Putem vedea un exemplu în cea mai strălucitoare dintre cele două imagini spirituale din figura П-25. Este posibil ca un asemenea „efect” să poată apărea atunci când o fiinţă spirituală este fotografiată în timp ce îşi schimbă dimensiunile. Acest lucru ar explica de ce această imagine de intensitate destul de mare, care ar indica o natură evoluată a fiinţei spirituale fotografiate, nu are trăsături interioare; trăsăturile sunt neclare din cauza mişcării concentrice. Totuşi, nu pot fi sigur în legătură cu această interpretare şi am indus-o deci în Tipul H din figura П-36. Ar trebui să observăm că cealaltă fiinţă care apare în figura П-25, „la comandă”, aşa cum am explicat în acel paragraf, nu are trăsături interioare dare ce ar putea să semene cu cele din Tipul C.

CAPITOLUL 10

Să înţelegem ce am descoperit

Anii de când fotografiez emanaţii spirituale mi-au ridicat multe întrebări: Ce este ceea ce vedem? Cum se compară ceea ce vedem cu ceea ce au trăit vizionarii spirituali, cum ar fi cei care au văzut apariţiile Fecioarei Maria la Medjugorje? De ce chiar în acest moment?

În acest capitol, încerc să răspund la unele din aceste întrebări şi ofer o anumită înţelegere a descoperirilor mele. De asemenea, discut ce am învăţat din fotografierea spiritelor întunecate.

Comparaţie cu apariţiile de la Medjugorje

La începutul anilor 1980 (mai ales din 1981 până în 1984), apariţiile Fecioarei Maria în satul Medjugorje (aflat pe atunci în Iugoslavia) s-au bucurat de atenţie în întreaga lume. Vreo patruzeci de copii şi de tineri, cu vârste cuprinse între zece şi douăzeci de ani, au văzut aceste apariţii în decursul mai multor ani, de obicei o dată pe zi, cu o durată medie de circa un minut Peste o mie de apariţii au fost numărate până în anul 1984.

Aceste apariţii, „se spune" că au fost văzute de vizionari sub forma înfăţişării „reale" a Fecioarei Maria şi prin implicarea senzorială „reală" într-o formă aproape similară *conversaţiilor*, opusă *imaginilor* care ar fi putut fi imprimate în minţile lor de o altă dimensiune.56 Oamenii care au văzut apariţiile au pus întrebări şi au primit răspunsuri; ei declarau în mod credibil că „au văzut-o" şi „au auzit-o" pe Fecioara Maria. Dar în timp ce valorile undelor cerebrale confirmau existenţa unei activităţi cerebrale aşteptate şi normale în cursul conversaţiilor, s-a stabilit ştiinţific faptul că organele senzoriale fizice, auditive şi vizuale, ale vizionarilor, nu au fost implicate. Alţi oameni din jurul lor, inclusiv oamenii de ştiinţă care i-au testat îndelung pe copii în timpul mai multor apariţii, nu au auzit, nici nu au văzut că se întâmpla ceva.

Experienţele acestor copii au fost considerate atât de extraordinare, încât au fost făcute numeroase studii pentru a confirma autenticitatea lor şi pentru a înlătura posibilitatea să fi fost halucinaţii sau afirmaţii greşite în mod premeditat. Se poate susţine că cel mai irezistibil raport ştiinţific privind aceste studii a fost publicat, în 1985, de René Laurentin şi Henri Joyeux (a se vedea bibliografia). Diferitele studii ştiinţifice au inclus electrocardiograme, măsurarea undelor cerebrale, testarea organelor senzoriale auditive şi vizuale, măsurarea tensiunii sanguine şi testări psihologice extinse ale vizionarilor care au fost martorii apariţiilor.

O concluzie majoră din aceste studii este că apariţiile au fost percepute drept contacte cu un reprezentant al *realităţii eterne*? Autorii au ajuns la concluzia că anumite persoane au primit harul de a fi obiectul acestor contacte şi că forma concretă a contactelor a ocolit facultăţile vizuale / auditive / tactile ale vizionarilor, adresându-se direct minţilor acestora. S-a ajuns la toate aceste concluzii pe baza rezultatelor obţinute la testele ştiinţifice. Testele psihologice au confirmat că subiecţii erau sănătoşi, reprezentau un spectru larg de caractere şi de mentalităţi, iar halucinaţia sau orice alt fel de „joc necinstit" au putut fi excluse.

Ei cred că apariţiile erau ale unei fiinţe (în acest caz, Fecioara Maria) din realitatea eternă. Ei sugerau că mijloacele sau metodele disponibile ale realităţii eterne simt cu mult mai mari decât mijloacele din realitatea fizică şi, prin urmare, că este posibil „cu uşurinţă" ca aceste fiinţe din realitatea eternă să conceapă un mecanism de comunicare cu oamenii, care să ajungă chiar până în miezul percepţiei umane.58

Să privim dincolo de Medjugorje

De asemenea, Laurentin şi Joyeux au formulat

ipoteza că apariţiile trebuie să aibă un anumit scop care depăşeşte probabil simpla intenţie de a stabili contacte directe cu aceşti oameni. Totuşi, ei nu au prezentat în detaliu această noţiune. Noi lansăm acum ipoteza că scopul ar putea fi stabilirea şi întărirea credinţei în rândurile rasei umane în ansamblu, care se manifestă critic şi fără credinţă. În ciuda dovezilor

57 Folosirea termenului de realitate eternă *de către Laurentin şi Joyeux este complet congruentă cu ceea ce alţii şi eu am numit* realitate spirituală *sau* divină.

covârşitoare – cu toate că, în ochii criticilor, sunt toate considerate anecdotice – că lumea spirituală este reală, o parte dominantă a omenirii acţionează ca şi cum nu ar exista, iar această acţiune greşit călăuzită a dus lumea în pragul autodistrugerii. Acceptarea realităţii spirituale va primi un sprijin puternic, poate sprijinul care va ajuta omenirea să depăşească situaţia actuală, când va deveni credibilă în ochii comunităţii ştiinţifice.59

Dacă aceasta a fost intenţia primară a apariţiilor, din nefericire ea nu a avut succes ori a avut doar un succes parţial. Evenimentele măreţe de la Medjugorje nu au fost niciodată popularizate în aşa măsură încât să devină cunoscute şi acceptate de marele public. Au rămas mai degrabă „un fenomen spiritual interesant”, de care au devenit conştienţi un număr relativ mic de oameni de-a lungul anilor. Ba mai mult, influenţa scepticilor a rămas atât de puternică încât, în ciuda irezistibilelor rapoarte scrise despre apariţii, imaginea generală – acum din păcate devenită istorică – a acestor evenimente este că ar trebui socotite halucinaţii sau alte aberaţii. Iar acum, după circa douăzeci de ani, este foarte greu de găsit până şi un exemplar din excelenta carte a lui Laurentin şi Joyeux.

Mulţi oameni şi probabil cei mai mulţi din cei care au citit această carte includ în sistemul lor de convingeri

noţiunea că există o realitate spirituală şi că realitatea noastră fizică este doar un fel de extensie a acesteia. Aceşti oameni îşi văd vieţile în contextul acestei realităţi mai ample, iar această perspectivă le dă un sens al misiunii, al rostului lor în această viaţă.

Ipoteza mea este că fiinţele spirituale foarte evoluate din realitatea spirituală văd că omenirea are nevoie urgentă să-şi descopere misiunea sau rostul şi au conceput apariţii fenomenale, cum sunt cele de la Medjugorje, pentru a ajuta omenirea în acest epocal salt în conştiinţă. Apariţiile de la Medjugorje au putut să aibă loc, însă noi, la nivel colectiv, suntem prea uluiţi – sau prea fermecaţi de înţelegerea noastră greşită a „ştiinţei" – pentru a le accepta. Nu a fost suficient „realism" în aceste fenomene. Apariţiile au fost o experienţă *primară* doar pentru un număr foarte mic de oameni. Pentru toţi ceilalţi, a fost vorba de o experienţă de natură *secundară*, nefiind mai mult decât zvonuri. Nu a existat o probă ştiinţifică incontestabilă, o imagine, un element, care să poată fi introdus în *Analele Fizicii* ca dovadă ştiinţifică.

În această privinţă, ar trebui menţionată o observaţie semnificativă la ultima apariţie care a avut loc la Medjugorje. Toţi cei cinci vizionari care au văzut apariţia independent au declarat oamenilor de ştiinţă care îi testau că ultimele cuvinte ale Fecioarei Maria au fost „nu vor mai fi apariţii ale Maicii Domnului pe acest Pământ" (Laurentin şi Joyeux). Niciunul dintre vizionari n-a vorbit mai mult despre această afirmaţie, în ciuda „bombardamentului" de întrebări care le-a fost adresat. Toţi au declarat că asta a fost „tot ce a spus Fecioara Maria" şi le părea rău că nu au cerut mai multe clarificări.

Continuând această ipoteză, putem privi apariţia fotografiilor cu emanaţii spirituale ca o altă încercare a lumii spiritelor, probabil una din multe altele, în această

direcţie. De această dată, „apariţiile” fac un pas înainte şi oferă *dovezi ştiinţifice incontestabile* sub formă de fotografii. Fotografiile simt vizibile nu doar pentru o mână de oameni, în timp ce noi, ceilalţi suntem excluşi de la perceperea *directă* a ceea ce se întâmplă. Fotografiile sunt vizibile de către *oricine* – de această dată, *dovada* este disponibilă fiecărui om. Nu mai simt necesare condiţii prealabile, cum ar fi să avem capacităţi paranormale, extraordinare. Dovada este disponibilă fără discriminare oricui face efortul de a o privi.

Dacă ipoteza mea privind intenţia spiritelor este corectă, de această dată, „ele” au mai multe şanse de succes, deoarece este datoria oamenilor de ştiinţă să studieze dovezile fizice prezentate. O altă abordare nu ar corespunde cu adevărat unui „bun” om de ştiinţă. De această dată, dovezile simt îndreptate direct către comunitatea ştiinţifică.

Fotografiile ca emanaţii din altă dimensiune în capitolul 8 am folosit o simplă metaforă pentru a descrie natura emanaţiei. Am explicat că o sferă autentică este probabil o emanaţie a unei fiinţe spirituale, adică ceva care *decurge din esenţa* unei fiinţe spirituale, dar care, firește, nu este imaginea *integrală* a fiinţei spirituale. Nu este ca fotografia unei persoane, în care sunt reflectate doar trăsăturile fizice ale persoanei, nu şi indicii credibile privind calităţile sale mentale, emoţionale sau spirituale. În schimb, este foarte probabil că o sferă autentică este faţă de o fiinţă spirituală chiar mai puţin decât este fotografia tinei persoane faţă de persoana fotografiată.

Ce anume reprezintă sfera din esenţa unei fiinţe spirituale, care să-i dea o semnificaţie? Trebuie să luăm în consideraţie două elemente importante:

În primul rând, o sferă este o manifestare *fizică*. Aşa cum am discutat mai devreme, trebuie să presupunem că o

fiinţă spirituală are un mecanism de manifestare care să poată fi detectat cu mijloace fizice. În acest caz, manifestarea poate fi detectată sub formă de lumină, adică sub forma undelor electromagnetice din spectrul vizibil. În al doilea rând, trebuie să presupunem că mobilitatea sferelor este complet *dirijată şi controlată* de fiinţa spirituală din care emană – aşa cum farurile automobilului simt dirijate şi controlate de conducătorul auto.

Aceste două puncte merită discutate în continuare. Experienţa omenirii cu aceste apariţii (cele mai puternice şi mai credibile din punct de vedere ştiinţific dintre cele raportate cândva, par să fie apariţiile discutate anterior ale Fecioarei Maria de la Medjugorje) arată că, în anumite circumstanţe, spiritele au capacitatea de a se manifesta *fizic*, chiar dacă acest fapt este extrem de rar.60 Dacă respingem o parte din ele sau chiar majoritatea apariţiilor, cu argumentul că au fost raportate după o vreme, conform criticilor, din cauza lipsei studiilor ştiinţifice care să le deosebească de halucinaţii sau de alte interpretări eronate, eu consider că cercetările privind apariţiile de la Medjugorje simt ele însele o dovadă suficientă în acest sens.

Cel de-al doilea punct este cel mai important dintre cele două şi, în acelaşi timp, cel mai evident şi mai plauzibil. *Dacă* sfera este o emanaţie a unei fiinţe spirituale, nu trebuie să ne forţăm prea mult imaginaţia pentru a gândi că fiinţa spirituală din care emană îşi controlează deplin mobilitatea, dimensiunile, apariţia şi aşa mai departe. Este deci irelevant pentru concluziile pe care le tragem în această secţiune, dacă sfera este o fotografie a fiinţei spirituale *înseşi* sau doar o *emanaţie* a acesteia. Amândouă variantele ne duc la aceleaşi concluzii şi anume că spiritele sunt:

peste tot în jurul nostru foarte evoluate şi inteligente

capabile să-şi schimbe dimensiunile şi locul extrem de rapid.

Putem rezuma aceste concluzii într-o singură afirmaţie importantă: *Fotografiile emanaţiilor spirituale oferă dovada – la fel de apropiată de dovezile ştiinţifice la care am ajuns privind existenţa realităţii spirituale – că prezenţa divină este reală*. Trebuie să adăugăm un singur lucru referitor la această afirmaţie: ea se adresează celor care critică şi nu cred, mai degrabă decât oamenilor care au conştiinţă spirituală, pentru care realitatea spirituală nu este mai prejos de realitatea „reală". Adresez afirmaţia oamenilor care susţin punctul de vedere convenţional, conform căruia *dovezile ştiinţifice* simt *singurele* dovezi acceptabile. Dacă adoptăm acest punct de vedere, atunci tot ceea ce susţin clericii noştri din biserici, sinagogi şi moschei, precum şi semenii noştri cu înclinaţii spirituale, nu ar fi decât dovezi anecdotice. Nu ar mai rămâne nimic care să corespundă *dovezilor* standard privind existenţa realităţii spirituale.

Eu îmi menţin părerea că imensa totalitate a acestor dovezi spirituale – deşi fiecare dovadă *individuală* poate fi socotită anecdotică – ar trebui să fie o dovadă mai mult decât suficientă chiar şi pentru oamenii de ştiinţă „fundamentalişti".

Frecvenţa apariţiilor şi alţi factori

Aşa cum am menţionat referitor la figura П-6, un număr mare de sfere într-o fotografie ar putea să sugereze o anumită calitate – „cu cât mai multe, cu atât mai bine". Aş dori să discutăm mai detaliat acest lucru.

Ar fi desigur logic şi caracteristic pentru noi, oamenii să tragem o asemenea concluzie. Totuşi, logica umană s-ar putea să nu fie potrivită atunci când e vorba de realitatea spirituală. Numărul imaginilor emanaţiilor spirituale dintr-o fotografie nu ar trebui să indice altceva decât că aceste

spirite *au ales să-şi manifeste prezenţa* într-o anumită fotografie. Am putea face doar speculaţii cu privire la motivele /sau la identitatea spiritelor implicate. Niciun eveniment nu este „bun” sau „rău”, „superior” sau „inferior”, dacă îl judecăm doar în funcţie de numărul sferelor pe care le putem distinge în fotografiile făcute. Nici poziţia acestor sfere, fotograful sau oamenii din fotografii nu ar trebui să fie argumente pentru o asemenea concluzie concretă. Ar trebui pur şi simplu să presupunem că *Spiritele au ales să fie vizibile într-o anumită fotografie şi, probabil, într-o anumită poziţie, dintr-un anumit motiv*.

Acestea fiind spuse, doresc să mai fac câteva comentarii. Numărul fotografiilor pe care le-am făcut şi care conţin emanaţii spirituale autentice a crescut vertiginos, probabil de peste o sută de ori, din septembrie 2004, când am început să le văd, aşa cum am menţionat deja. Ba mai mult, alţi oameni le văd din ce în ce mai frecvent. Am primit nenumărate fotografii cu sfere de la oameni care ştiu că simt interesat de acest subiect. Deşi multe din ele par a fi efectele difracţiei / reflexiei unor particule de praf sau picături de apă, foarte multe sunt autentice, iar acest număr pare să crească rapid.

Pe baza acestor fapte, explicaţiile mele anterioare sunt greu de respins: lumea spiritelor poate avea o intenţie precisă în legătură cu aceste apariţii, iar această intenţie ar putea fi că spiritele vor ca oamenii să ştie că lumea spiritelor este reală şi, poate, că este foarte preocupată de direcţia în care evoluează omenirea.61

Deşi îmi dau seama că „îmi tai craca de sub picioare”, eu totuşi bănuiesc că diversele poziţii ale emanaţiilor spirituale în fotografii ar putea să sugereze acelaşi lucru. De exemplu, poziţia sub coşul cu rugăciuni (figura П-12) pare să fie mai mult decât întâmplătoare. Poziţionarea pe capul (figura П-20) sau pe braţul (figura П-

24) vindecătorului pare să spună: „Ascultaţi-i pe învăţătorii spirituali” şi „Să fie vindecat!” Circumstanţa că sferele apar adesea la evenimente autentic vesele (figura П-7) pare să sublimeze dorinţa lumii spiritelor ca omenirea să se bucure. Iar tendinţa de a apărea în apropierea copiilor (figurile П-5, П-8, П-9 şi П-10) pare să ne spună că spiritele au grijă de cei care „vor moşteni Pământul!”. Aceste lucruri par să aibă o legătură incontestabilă cu intenţionalitatea!

Intenţionalitate şi direcţionare

Am promis că voi reveni la subiectul fotografiilor stereo, pe care l-am atins în capitolul anterior. Ce altceva s-a întâmplat atunci când am făcut fotografia din figura П-337 Ce anume ar fi putut face ca sferele să apară doar într-una şi nu în cealaltă dintre cele două imagini stereo?

În cursul pregătirii pentru realizarea acelor fotografii, l-am invitat pe un bun prieten, cu o percepţie remarcabilă a energiilor subtile, să ne facă o vizită, mie şi soţiei, în camera noastră de hotel, pentru un „experiment”. I-am cerut să colaboreze cerând unor fiinţe spirituale să se manifeste într-o încercare concretă de a obţine o imagine stereo a emanaţiei lor. Prietenul a fost de acord cu acest experiment şi rezultatul a fost imaginea stereo din figura П-33.

Când prietenul nostru a văzut fotografiile, el a identificat imediat una din cele două sfere mai midi ca fiind unul dintre Spiritele sale Călăuzitoare, căruia îi ceruse să apară în experiment. L-a identificat pur şi simplu pe acela, deoarece „l-a simţit în acel loc atunci când a fost făcută fotografia”. A mai declarat că primise o comunicare de la Spiritul său Călăuzitor că „cel mai probabil experimentul nu va duce la rezultatul aşteptat de mine” şi că „emanaţiile spiritului vor fi vizibile într-o singură cameră, nu în amândouă”.

De ce să fi fost aşa? De ce nu a apărut într-adevăr în ambele camere? Unul şi acelaşi bliţ, cu o durată de numai o miime de secundă, făcea ca imaginea să fie înregistrată de ambele camere. Imaginea sferei surprinse de una din camere era autentică fără niciun fel de îndoială. Şi totuşi, cealaltă cameră nu a înregistrat o sferă în acelaşi loc!

Acest rezultat uimitor s-ar putea să aibă de-a face cu *direcţia*. Faptul că o lumină emanată dintr-o sursă situată la câţiva centimetri de cele două camere, aflate la câţiva centimetri una de alta, avea să ajungă *doar la una*, dar nu şi la cealaltă cameră, poate fi explicat numai dacă lumina era *înalt direcţionată*, asemănătoare unui fascicul laser.

Dacă aceasta ar fi concluzia corectă, ea ar explica un număr de observaţii demne de reţinut:

Lumina *înalt direcţionată* este probabil coerentă, cu alte cuvinte, frontul ei netulburat de unde este unidirecţional, iar fotonii sunt în *aceeaşi fază* unii faţă de alţii. Când lumina coerentă este transmisă printr-un câmp energetic puternic, aşa cum putem presupune că s-a întâmplat în globul energetic din care a pornit, ne aşteptăm să apară schimbări de fază caracteristice în fasciculele de lumină emisă, care pot provoca fenomene de interferenţă în planul unei imagini, în direcţia în care se deplasează lumina – cum ar fi camera noastră digitală.62 Aceste fenomene de interferenţă pot explica distribuţiile concentrice de intensitate de tip franjuri Fresnel, observate adeseori în imaginile sferelor.

Aceste distribuţii concentrice de intensitate ne-am aştepta să fie asemănătoare imaginilor nefocalizate, cum sunt cele care apar în cazul „sferelor false”. Am avea astfel o explicaţie plauzibilă de ce sferele false şi cele reale simt atât de asemănătoare.

Datorită direcţionării acestor fascicule de lumină emisă, ar fi în esenţă imposibil să susţinem că imaginile

emanaţiilor spirituale sunt evenimente întâmplătoare. Dacă ar fi întâmplătoare, probabilitatea ca un fascicul de lumină direcţionat, asemănător unui laser, îndreptat exact asupra obiectivului camerei, la o distanţă de câţiva metri, în timpul extrem de scurt în care obturatorul este deschis, ar fi într-adevăr foarte mică; de fapt, observarea unei sfere cu posibilităţi de coincidenţă atât de mici ar fi *extrem* de puţin probabilă. Prin urmare, ar trebui să presupunem că direcţionarea este *intenţionată*. Cu alte cuvinte, fiinţele spirituale trebuie să fi dorit să îndrepte fasciculele luminii lor asupra uneia dintre camere – trebuie *să fi dorit să le vedem.63*

Îndreptarea unui fascicul puternic direcţionat de lumină coerentă, succesiv, în obiectivele celor două camere, în intervalul scurt al luminii bliţului, cu o cantitate egală de lumină în fiecare cameră, încât să poată fi detectat de ambele camere – cum prevedeam că va fi rezultatul – s-ar putea să fie o sarcină prea dificilă chiar şi pentru fiinţele spirituale puternice, din cauza condiţiilor fizice experimentale limitate pe care le au la îndemână.

Mă aşteptam, aşadar, la ceva imposibil, iar spiritele au făcut tot posibilul, în aceste condiţii, să apară într-una sau în cealaltă dintre camere (fără să conteze unde era activat bliţul), dar nu *simultan* în amândouă.

Concluzia că fiinţele spirituale *doresc* să fie vizualizate cu camerele digitale, în anumite circumstanţe alese de ele, este congruentă cu legile fizicii moderne. Noi ştim acum că trăim într-un univers *participativ*. Presupunerea că un experiment fizic poate fi conceput astfel încât să avem un rezultat *definit*, *sigur*, nu mai este valabilă. Observatorul, persoana care conduce experimentul, devine un *participant* în experiment, iar participarea sa influenţează rezultatul.

La fotografierea sferelor autentice, fotograful, prin

intenţia sa, are o *anumită* influenţă asupra apariţiei sferelor în fotografiile sale. Nu este doar o problemă de şansă dacă sferele apar sau nu în fotografii; dumneavoastră înşivă aveţi o anumită influenţă asupra fenomenului. Nu este clar în ce ar putea consta această influenţă şi cu siguranţă nu e vorba de a fi „mai bun" decât oricine altcineva în orice privinţă – cu excepţia faptului că, probabil, starea de deschidere faţă de apariţia unor astfel de imagini poate juca un rol în alegerea de către spirit a camerei dumneavoastră şi nu a altuia, pentru a-şi înregistra emanaţia.

Energii întunecate: spirite mai puţin evoluate

Până acum, în această carte, ne-am concentrat asupra emanaţiilor fiinţelor spirituale foarte evoluate. Cu toate acestea, s-ar putea ca nu toate spiritele să fie la fel de evoluate, ci să existe un spectru uriaş al conştiinţei în realitatea spirituală. Acest spectru s-ar putea întinde de la Arhangheli la entităţi atât de puţin evoluate, încât să nu fie conştiente că nu mai „trăiesc" în realitatea fizică şi se agaţă de existenţa pământească perenă (până când simt, în cele din urmă, ajutate în călătoria lor către nivelurile mai malte ale lumii spirituale), în această secţiune, vom face o foarte rapidă trecere în revistă a dovezilor fotografice privind existenţa fiinţelor spirituale mai puţin evoluate. O vom face în măsura în care se referă la şi se compară cu fotografierea emanaţiilor fiinţelor spirituale foarte evoluate.

Aşa cum am menţionat în introducere, un prieten mi-a dat o serie de fotografii care conţineau ceea ce a fost interpretat ca fiind „spirite întunecate". Una din aceste fotografii poate fi văzută în figura П-37. Prietenul meu şi echipa lui au fost solicitaţi să cureţe o bine-cunoscută clădire istorică din sudul /Californiei de ceea ce se credea că sunt fiinţe spirituale legate de pământ. Fotografia

prezintă trei zone întunecate care puteau fi văzute în locuri diferite în fotografiile următoare şi ei au presupus că erau sfere ale unor spirite mai puţin evoluate.

Următoarele observaţii ne arată prin ce se deosebesc aceste sfere de cele pe care le-am prezentat până acum:

Trăsăturile asemănătoare sferelor sunt mult mai *întunecate* decât zonele din jurul lor, spre deosebire de orice alte sfere pe care le-am observat anterior.

Contrastul acestor trăsături în fotografiile originale era foarte slab.

Nu există nicio reacţie la întărirea culorilor, iar la întărirea electronică a contrastului, apare doar o uşoară îmbunătăţire a vizibilităţii elementelor interioare.

Există o anumită urmă a unui inel de mare intensitate în jurul zonei întunecate, asemănător cu un inel optic (de difracţie) Fresnel (a se vedea imaginea din dreapta jos, în figura II-37).

Niciuna din fotografiile pe care le făcusem până atunci – deşi toate fuseseră făcute în condiţii socotite favorabile prezenţei spiritelor *foarte evoluate* – nu avea asemenea trăsături.

Aceste descoperiri se încadrează în discuţia noastră generală privind felul în care spiritele foarte evoluate aleg să fie văzute şi care ar putea fi acest mecanism al vizibilităţii lor. În acest caz de vizualizare a spiritelor mai puţin evoluate, în loc să emită lumină albă vizibilă în camera digitală în care ele doreau să fie înregistrate, cum ar fi fost cazul cu spiritele luminate, spiritele întunecate s-ar părea că nu doresc în mod deliberat să fie văzute sau nu ar avea inteligenţa şi nici mijloacele care le-ar permite să devină vizibile. Procesele fizice din spatele vizualizării petelor negre rotunde într-o cameră digitală ar sugera că aceste spirite întunecate au un câmp energetic localizat, concentrat, concentric, capabil să absoarbă şi / sau să

producă difracţia luminii vizibile şi, prin urmare, să *reducă* (mai degrabă decât să amplifice) cantitatea de lumină preluată de cameră – explicând astfel apariţia petelor întunecate. Observaţia noastră privind inelul cu franjuri de difracţie din jurul zonei întunecate întăreşte această explicaţie.64

Merită să menţionăm că nu am găsit *nicio* dovadă despre asemenea sfere întunecate în niciuna din sutele de mii de fotografii care conţin emanaţii ale spiritelor evoluate („de lumină”), nici în miile de fotografii făcute în diferite ocazii generale, dar care nu conţin sfere.65 Chiar dacă multe din aceste fotografii au un fundal întunecat, care ar îngreuna vizualizarea trăsăturilor întunecate, chiar folosind tehnici moderne de întărire a contrastului, simt destul de multe fotografii în care vedem pereţi şi tavane având culori mai deschise decât ne-am aştepta pentru a vedea asemenea schimbări de contrast, dacă ar fi prezente. Am putea deci ajunge la concluzia că fiinţele întunecate nu se simt bine în vecinătatea fiinţelor de lumină şi pur şi simplu nu simt prezente (ori apar doar în situaţii extrem de rare).

Ba mai mult, modul de vizualizare prin absorbţie / difracţie, în loc de emisie, nu permite luarea în considerare a direcţionării extreme pe care am observat-o în cazul emanaţilor spiritelor foarte evoluate, din moment ce lumina absorbită sau deviată prin difracţie de către spiritele întunecate este de obicei nedirecţionată. Ne-am aştepta aşadar să vedem fiinţe întunecate de acest fel în fotografii făcute cu orice cameră, de către orice fotograf şi fără influenţa conştientă a fiinţei întunecate sau a fotografului. Apariţia fotografiilor care conţin o fiinţă întunecată – deşi în general cu un grad de contrast foarte slab – ar trebui să fie deci *relativ* mult mai frecventă decât în cazul fotografierii fiinţelor inteligente de lumină. Pentru

că, de fapt, acestea au fost foarte rar observate, putem trage concluzia că există *relativ* foarte puţine astfel de fiinţe întunecate. „Norul de martori din jurul nostru” pare să fie alcătuit din fiinţe de lumină.

. .

Astrofizicianul britanic Sir Fred Hoyle a prezis în anii 1950 că, după ce vom fi capabili să facem o fotografie a Pământului din spaţiul cosmic, omenirea va cunoaşte un salt profund în domeniul conştiinţei. Această predicţie a fost confirmată în mod elegant, în studiile recente de kinesiologie, de către psihiatrul dr. David R. Hawkins. Ar putea fi deci sugestia unei ipoteze similare că fotografierea sferelor de către oricine are o cameră digitală marchează începutul unui alt pas *cuantic* în evoluţia conştiinţei umane?

De această dată, am putea începe să ne privim nu doar ca participanţi la o experienţă *fizică*, *ά* şi ca membri ai unei realităţi de ordin superior, care există dincolo de domeniul fizic clasic. Acest domeniu – eu îl numesc realitate spirituală – şi realitatea noastră fizică simt unul şi acelaşi lucru. Dumneavoastră şi eu, ca membri ai ambelor realităţi, suntem una cu aceste două realităţi.

Fotografiile cu sfere ne reamintesc în mod indiscutabil că viaţa înseamnă mai mult decât ar accepta un om tradiţional „realist”. Speranţa mea este că aceste fotografii vor convinge din ce în ce mai mulţi „realişti” că realitatea în care se văd ei înşişi este mult prea limitativă pentru a fi socotită „tot ce există”. Norul invizibil de martori din jurul nostru a devenit vizibil şi ne dezvăluie mesajul pe care îl poartă.

Postfaţă

Emanaţii spirituale şi vindecare dirijată de spirite

TTVe-a lungul acestor capitole, am prezentat multe

— *J* fotografii pe care le-am făcut la evenimente de

vindecare spirituală. Aş dori să adaug câteva cuvinte despre vindecarea dirijată de spirite, fiindcă studierea sferelor m-a făcut să mă întreb în mod firesc ce legătură există între vindecarea dirijată de spirite şi sfere.

Noi înţelegem că arta vindecării suferinţelor fizice a fost demonstrată în mod covârşitor de numeroşi vindecători. Nu ştim încă ce se întâmplă *în realitate* în cadrul unui eveniment de vindecare spirituală – modul în care *intenţia*, *înţelepciunea şi direcţia* spirituală simt transformate în energie fizică, aplicată asupra anumitor locuri de pe corpul pacientului, pentru ca vindecarea fizică să se manifeste.

Activitatea mea de fotografiere a emanaţiilor spirituale mi-a permis să trag anumite concluzii privind mecanismele implicate în vindecarea dirijată de spirite. Aş vrea să prezint o ipoteză despre modul în care funcţionează, pe baza caracteristicilor emanaţiilor spirituale. Aşa cum veţi vedea, vindecătorii moderni care folosesc vindecarea dirijată de spirite sunt de acord cu această ipoteză.

Ce este vindecarea dirijată de spirite?

Formată din cuvinte folosite în mod obişnuit, expresia *vindecare dirijată de spirite* a fost făurită destul de recent de vindecătorul spiritual Ron Roth. În vindecarea dirijată de spirit, acţiunea de vindecare nu este dirijată de vindecător. Vindecătorul este un simplu canal prin care puterea de vindecare curge (adică este dirijată) către pacient. Sursa de

energie vindecătoare este atribuită puterii infinite intrinseci realităţii spirituale, iar „directorul” ultim al activităţii de vindecare este Sfântul Duh sau Sfintele Spirite.66

Există mai multe mecanisme pe baza cărora se pare

că funcţionează. Totuşi, aşa cum vom vedea, o distincţie între aceste mecanisme s-ar putea dovedi arbitrară. Vindecările realizate de Ron Roth seamănă frecvent cu o „rafală" directă a puterii vindecătoare, ceea ce este în contrast cu vindecarea prin mediumnitate, în care vindecătorul acţionează ca un medium prin care lucrează spiritele. Această formă de vindecare dirijată de spirite este, de exemplu, practicată de vindecătorul brazilian Ioan al Domnului (João de Deus sau John of God). Acesta acţionează ca medium între o fiinţă spirituală foarte evoluată şi pacient. Fiinţa spirituală, oricare din cele circa treizeci de „entităţi" care lucrează prin Ioan al Domnului, efectuând „operaţii chirurgicale", pare să se încorporeze în trupul său şi să răspundă efectiv de ceea ce se întâmplă. Învăţăturile pe care le-am tras din studierea fotografiilor emanaţiilor spirituale ne ajută să înţelegem cum ar putea aceste spirite sau entităţi evoluate să-şi manifeste puterea de vindecare asupra corpului fizic al pacientului.

Operaţii chirurgicale efectuate la Casa de Dom Inăcio în Casa de Dom Inăcio din Abadiânia, Brazilia, Ioan al Domnului face două feluri de operaţii chirurgicale dirijate de spirite: vizibile şi invizibile. Operaţiile invizibile au loc mult mai frecvent decât cele vizibile, iar asistenţii Casei susţin că operaţiile invizibile sunt la fel de eficiente ca şi cele vizibile. Ei afirmă că scopul principal al operaţiilor *xrizările* este de a demonstra scepticilor că se întâmplă ceva „real". Să fii martor al unei operaţii vizibile, fără anestezie şi cu „instrumente" din oţel care *îşi schimbă în mod miraculos forma fizică atunci când sunt introduse în corpul pacientului*, poate contribui mult la înlăturarea scepticismului, chiar şi la cei care au cele mai mari îndoieli.

O persoană clarvăzătoare m-a încredinţat că ea vede câmpul auric al pacientului supus operaţiei, nu corpul fizic,

şi vede cum Ioan al Domnului lucrează asupra corpului energetic al persoanei mai degrabă decât asupra corpului fizic. Cum se manifestă operaţia asupra corpului non-fizic al pacientului în corpul său fizic? Cum se face că, în urma operaţiilor chirurgicale vizibile şi invizibile efectuate de entităţile Casei, celulele canceroase simt înlăturate, tumorile îşi reduc volumul şi / sau sunt încapsulate astfel încât vor intra în remisiune, diabetul se vindecă, oasele fracturate se refac rapid, erupţiile încetează, orbirea şi surditatea cedează şi altele asemănătoare. Ce se întâmplă de fapt aici? Rezultatele obţinute de noi din studiul privind fotografierea emanaţiilor spirituale poate aduce lumină asupra acestui mister.

Trăsături critice pentru vindecare ale emanaţiilor spirituale

Din studiul nostru privind fotografierea sferelor, am ajuns, printre altele, la următoarele concluzii:

Spiritele au o mobilitate extrem de mare

Din figurile П-2 şi П-10, am determinat că spiritul fotografiat trebuie să se fi mişcat cu o viteză de mai multe sute de km pe oră. În timp ce s-ar putea să ni se pară mare, avem motive să presupunem că această viteză este de fapt la limita inferioară a ceea ce este posibil şi ce se întâmplă de obicei în realitatea spirituală. Vitezele *obişnuite*, *normale*, ale spiritelor ar putea fi de câteva ori mai mari. Motivul pentru care vedem relativ rar emanaţiile spirituale în fotografii ar putea fi *nu* că simt rareori prezente, ci că se deplasează de obicei atât de repede, încât nu există absolut nicio cale de a le capta într-o fotografie – cu excepţia cazului în care ele *doresc* să fie fotografiate şi îşi reduc viteza.

Emanaţiile spirituale pot să fi mărească şi să-şi micşoreze rapid dimensiunile în figurile П-4 şi П-9, se pare că aceeaşi fiinţă spirituală şi-a mărit dimensiunile între

două expuneri. Din nou, cred că acestea sunt exemple extraordinare – extraordinare prin viteza *lentă* a măririi dimensiunilor pe care le putem vedea în acele fotografii. Motivul pentru care vedem doar rareori aceeaşi fiinţă spirituală în două imagini consecutive s-ar putea să fie că aceasta de obicei îşi măreşte dimensiunile cu o viteză atât de mare, încât ar fi imposibil să fie surprinsă în fotografii consecutive.67

Ne putem gândi că mecanismul de mişcare al unei fiinţe spirituale se bazează de fapt pe expansiune şi pe contractare (mărire şi reducere a dimensiunilor): expansiunea la dimensiunile corespunzătoare noului loc în care intenţionează să se afle este acum inclusă în sfera sa de prezenţă, urmată de contractare, exact acel loc rămânând în sfera sa de prezenţă. Acest fenomen ar putea fi înţeles ca având loc pe distanţe vaste, chiar intergalactice – s-ar putea să nu existe limite.

Totuşi, ipoteza unei explicaţii pentru vindecarea dirijată de spirite nu depinde de această presupunere privind *mecanismul* mobilităţii. Ea se bazează pe consecinţa logică a capacităţii de a extinde şi de a contracta o sferă energetică: din moment ce putem presupune că energia *totală* a unei emanaţii spirituale rămâne aceeaşi în timpul unei succesiuni expansiune / contractare, indiferent de dimensiunile sau de volumul pe care se întâmplă să îl aibă, *densitatea* energiei sale se schimbă enorm prin expansiune şi contractare. Cu cât dimensiunile simt mai mici, cu atât densitatea energiei este mai mare.

Deci, este de conceput că emanaţiile spirituale se pot contracta la diamètre atât de midi, încât *densitatea* energiei ce poate fi atinsă, la volumul mic pe care urmează să îl ia, ar fi comparativ foarte mare. Dacă volumul se contractă la dimensiuni *extrem* de mici, cum ar cele ale

celulelor sau chiar ale moleculelor sau atomilor, densitatea energiei pe care o pot atinge este enormă, plauzibil mai mare decât ar fi suficient pentru a influenţa profund stările obiectelor fizice – cum ar fi încetarea sau inducerea unor legături chimice, sau chiar vaporizarea unor celule întregi.

Spiritele sunt extrem de inteligente

Dacă faptul că suntem capabili să fotografiem emanaţiile spirituale nu constituie o dovadă suficientă a inteligenţei lor *în sine*, experienţa noastră privind comunicarea cu sferele (a se vedea figura П-25) sau concluziile trase din fotografierea stereo a sferelor (figurile П-32 şi П-33) ne oferă această dovadă.

Nu ar fi, de fapt, lipsit de raţiune să presupunem că inteligenţa spiritelor evoluate depăşeşte cu mult inteligenţa umană. Mulţi învăţători şi conducători spirituali au susţinut despre conştiinţă că se manifestă în realitatea spirituală, unde se deplasează cu viteze infinite şi nu este supusă unui proces de degradare, ci rămâne disponibilă pentru ca, în *orice clipă*, orice fiinţă capabilă şi dornică să se conecteze la ea să o poată face.68

Se presupune că spiritele evoluate au această capacitate. Am putea să o comparăm cu potenţialul pe care îl avem noi, oamenii datorită Internetului, cu două diferenţe foarte semnificative: accesul nostru la *informaţiile* de pe Internet este limitat în funcţie de viteza de acces şi de capacităţile de procesare a datelor; pe Internet, putem găsi numai informaţii, nu şi alte „produse” ale conştiinţei umane, cum ar fi *sentimente*, *compasiune sau iubire*. ** Din cadrul nostru fizic (liman) de referinţă, spiritele vor fi capabile să primească informaţii şi cunoştinţe foarte diverse, *cu viteză infinită în esenţă*, şi vor fi capabile *să acţioneze pe baza acestor informaţii infinit de rapid*.

Totuşi, chiar în acele condiţii de *capacitate* infinită,

trebuie să presupunem că spiritele *nu* vor acţiona *automat* şi *nu* vor face, în numele nostru, ceea ce sunt capabile să facă. Trebuie să presupunem că o acţiune din partea lor trebuie să fie declanşată printr-un anumit fel de comunicare. Ele sunt enorm de inteligente şi pot dobândi o mulţime de informaţii în fracţiuni minuscule de timp (fizic); dar nu-şi vor folosi această inteligenţă în numele nostru *fără a fi-motivate să o facă*.

Ipoteza pentru vindecarea divină

Cu aceste trei caracteristici ale emanaţiilor spirituale – mobilitatea extremă, capacitatea de a-şi schimba rapid dimensiunile şi inteligenţa – avem „temelia" pentru a formula o ipoteză privind mecanismul vindecării dirijate de spirit

Printr-o emanaţie în realitatea fizică, o fiinţă spirituală evoluată este capabilă să devină activă în corpul unei persoane şi poate, printr-o serie de contracţii până la o sferă minusculă, cu densitate energetică foarte înaltă, şi apoi printr-o expansiune, să corecteze în mod selectiv o deficienţă, întrerupând sau restabilind legături chimice sau chiar vaporizând celule sau grupuri întregi de celule.

Spiritele evoluate au ori pot dobândi aproape imediat inteligenţa şi informaţiile necesare pentru a aplica această capacitate în vindecarea suferinţelor fizice ale oamenilor. Această sarcină este înţeleasă ca o resursă de foarte lungă durată pentru simple intervenţii energetice. Totuşi, cum viteza cu care se întâmplă acest lucru este practic nelimitată, pot avea loc chiar şi miliarde de asemenea evenimente „de vindecare" celulare, moleculare sau atomice, într-o fracţiune de „clipă".

Prin urmare, doar o entitate spirituală evoluată este capabilă să realizeze mai multe vindecări asupra mai multor oameni, într-un timp foarte scurt.

Capacitatea de vindecare este nelimitată. Cu toate

acestea, ea are loc doar la cerere; nu va apărea în mod necesar fără „mobilizare”.

Acum să aplicăm ipoteza în situaţia unei persoane diagnosticate cu cancer cu metastaze. Conform primei părţi a ipotezei, o fiinţă spirituală ar fi capabilă să-şi reducă dimensiunile câmpului său energetic până la nivelul minuscul al celulelor din ţesuturi şi să dirijeze acel câmp energetic contractat / concentrat asupra unui punct în care este nevoie, cum ar fi un ţesut cu celule canceroase, care trebuie dezactivate. Ar putea face exact ceea ce se poate obţine prin radioterapie sau chimioterapie – cu avantajul suplimentar al preciziei la dimensiuni moleculare. În funcţie de cantitatea de energie focalizată asupra celulei sau asupra unei anumite molecule din interiorul ei, ar putea să întrerupă o legătură activă care ar putea fi cauza comportamentului său patologic, ar putea să restabilească o legătură a cărei întrerupere ar fi putut produce funcţionarea deficitară a celulei, să repare patologia genetică, să facă orice este necesar pentru vindecarea celulelor sau ADN-ului ori să „vaporizeze” complet sau să izoleze ţesutul patologic.

Conform celei de-a doua părţi a ipotezei, fiinţa spirituală ar dobândi instantaneu cunoştinţele necesare despre cauza bolii, despre comportamentul patologic al celulelor, despre modul de rezolvare a acestor probleme. Ar fi capabilă să facă acest lucru extrem de rapid, celulă cu celulă, indiferent de numărul total al necesităţilor concrete. Analiza, contractarea într-un loc precis, expansiunea: acest proces este repetat de miliarde de ori, dacă este nevoie, într-o fracţiune de secundă!

Nefiind influenţată de limitele fizice ale vitezei, dimensiunea tumorii nu este o preocupare de prim ordin. Odată realizată vindecarea la un pacient, într-o fracţiune de secundă, spiritul vindecător ar fi capabil să-şi

concentreze atenţia asupra următoarei persoane şi aşa mai departe… „Limitarea” ultimă ar fi doar dorinţa sau pregătirea pacientului pentru ca „lucrarea” de vindecare să fie făcută. Fiindcă procesul de gândire al pacientului are loc în aceeaşi lume în care operează spiritele (realitatea spirituală), cele două se pot ciocni atunci când pacientul, conştient sau chiar inconştient, comunică neîncrederea sa în capacitatea de vindecare a spiritelor.

Operaţii chirurgicale spirituale „invizibile**

Dovezile prezentate în această secţiune se referă într-adevăr la existenţa unui posibil mecanism al vindecării spirituale – fireşte nu singurul, ci poate unul dintr-o diversitate de mecanisme. Se pare că ceea ce se întâmplă în Brazilia acreditează ipoteza noastră.

Să privim operaţiile chirurgicale care se efectuează acolo. De două ori pe zi, atunci când Casa este deschisă, la şedinţele de dimineaţă şi de după-amiază, au loc operaţii chirurgicale invizibile. În fiecare caz, ele sunt administrate „simultan” unui grup întreg de oameni. Pacienţii respectivi, circa o sută de oameni, sunt aşezaţi în grup într-o încăpere. După o scurtă introducere şi o rugăciune de început, operaţiile au loc în timp ce pacienţii rămân aşezaţi, cu ochii închişi. Unii oameni pot să simtă că se întâmplă ceva în corpurile lor, alţii simt foarte puţin sau nu simt nimic. Nimeni nu ştie cu adevărat unde are loc operaţia în corp. După câteva minute, este anunţată încheierea şedinţei de operaţii, iar pacienţii trec într-o „zonă de recuperare”. Aici li se reaminteşte că tocmai au fost supuşi unor operaţii chirurgicale, indiferent de ceea ce au simţit, şi au nevoie de o perioadă de odihnă. Majoritatea oamenilor, chiar şi cei care nu au simţit nimic, vor simţi că s-a întâmplat într-adevăr ceva în corpul lor şi vor urma instrucţiunile sugerate.

Ipoteza noastră concordă cu întreaga succesiune a

evenimentelor. Procesul de preselecţie porneşte de la cerinţa ca pacientul să fie iniţiatorul procesului. Constituirea grupului şi timpul scurt necesar pentru operaţiile chirurgicale asupra tuturor oamenilor din grup sunt posibile, aşa cum am arătat, datorită vitezelor înalte disponibile în realitatea spirituală. Observaţia că mulţi pacienţi nici măcar nu simt că a avut loc o operaţie porneşte de la faptul că nu a fost nevoie de incizie pentru realizarea operaţiei; nicio celulă nervoasă (sau doar un număr minim) nu a fost afectată; operaţia nu a compromis cantităţi inutile de ţesuturi sănătoase, di s-a limitat doar la organele, ţesuturile şi celulele bolnave. Necesitatea recuperării este uşor de înţeles, deoarece, în ultimă instanţă, a avut loc o operaţie, iar slăbiciunea şi sensibilitatea pe care le simt cei mai mulţi dintre pacienţi după operaţie întăresc această motivaţie.

S-a spus că anumite entităţi spirituale care au lucrat în domeniul medical în timpul celei mai recente întrupări simt spiritele care efectuează în primul rând operaţiile chirurgicale de la Casa de Dom Inâcio. Faptul că multe entităţi nu au „pregătirea de bază” şi au aceeaşi eficienţă ca cele care au această pregătire, atestă că toate cunoştinţele concrete necesare pentru realizarea operaţiilor pot fi dobândite de *orice* entitate spirituală. S-ar putea totuşi să fie adevărat că, în lumea spiritelor, ca şi în lumea noastră fizică, entităţile fac ceea ce le place şi sunt înclinate să facă. Asta explică de ce entităţile care au avut „cariere” medicale în timpul vieţii în trup cel mai probabil îşi vor dedica talentul lor cauzei vindecării spirituale, mai degrabă decât cei care au desfăşurat alte activităţi umane în cursul întrupării.

Operaţii chirurgicale spirituale „vizibile”.

Ce putem spune despre operaţiile chirurgicale *vizibile* efectuate la Casa de Dom Inâcio şi despre tipul de

vindecare practicat de vindecătorii spirituali cum ar fi Ron Roth sau, cu decenii în urmă, Aimée Semple McPherson şi Kathryn Kuhlman (a se vedea bibliografia)?

Activitatea acestora din urmă s-ar putea, de fapt, să fie mult mai puţin diferită de operaţiile invizibile, despre care am discutat, decât pare la prima vedere. „Salturile" energetice pe care mulţi oameni le resimt atunci când sunt atinşi de un vindecător ca Ron Roth pot fi foarte bine înţelese drept acţiuni de vindecare conduse de o entitate spirituală în concordanţă cu ipoteza. Senzaţia trăită de oameni în asemenea circumstanţe, o anumită slăbiciune timp de câteva ore sau chiar de câteva zile după un astfel de eveniment şi vindecările miraculoase consemnate pe larg corespund tiparului descris în ipoteză.

Fenomenul operaţiilor chirurgicale vizibile de la Casa de Dom Inâcio şi în diferite alte locaţii, cele mai multe în Brazilia şi în Filipine, este extrem de interesant. Aşa cum am menţionat mai devreme, motivul principal al operaţiilor vizibile se spune că ar fi spre beneficiul privitorilor (sau chiar al pacientului însuşi), care vor fi mai uşor convinşi de puterea vindecătoare a entităţilor spirituale, atunci când văd operaţia şi sunt martori la ceea ce se întâmplă: nu există anestezie, nu există durere, aproape că nu există sângerare, nu rămân cicatrice după incizie, iar instrumentele formidabile nu fac rău pacientului.

Ipoteza poate explica foarte bine această vindecare dacă o privim ca un proces în două etape: *prima*, procedura vizibilă concretă (adică, incizia, răzuirea ochiului cu un simplu cuţit sau introducerea unui instrument metalic lung prin nări), *apoi* „lucrul" concret asupra ţesutului bolnav.

Prima etapă ar fi un efort enorm – din nou prin succesiunea contractare / expansiune dirijată a câmpului energetic al emanaţiilor spirituale – fără alt motiv decât să

demonstreze că este posibil ca spiritele să facă toate acestea, îngrijirea inciziei, lipsa sângerării şi a durerii, fără anestezie, fenomenul straniu privind transformarea instrumentelor de metal într-o altă substanţă pliabilă – toate acestea s-ar întâmpla, conform ipotezei unei surse aproape infinite de evenimente la nivel molecular, datorită unei serii foarte rapide de contractări şi de expansiuni dirijate de spirite ale sferelor energetice emanate de spirite. Toate acestea cir fi făcute pentru a „ascunde" şi / sau pentru a „dezactiva" impactul fizic al inciziilor făcute de vindecător asupra pacientului, în această parte „vizibilă" a operaţiei.

A doua etapă ar fi actul concret al vindecării, aşa cum a fost descris mai devreme, la operaţiile invizibile. Etapa a doua nu ar fi în realitate conectată în niciun mod rezonabil cu prima etapă. Prima etapă ar avea doar rostul de a satisface curiozitatea umană, iar a doua ar fi adevăratul act al vindecării pacientului de orice suferinţă.

De asemenea, acest lucru ar explica de ce, la Casa de Dom Inăcio, sunt practicate doar câteva tipuri de operaţii vizibile pentru orice fel de suferinţă. Fie că e vorba de o incizie în abdomen, de răzuirea unui ochi sau de introducerea unui instrument de metal în nas şi rotirea lui de mai multe ori, metoda pe care Ioan al Domnului o alege pare să fie complet întâmplătoare în funcţie de suferinţa specifică fiecărui pacient

. .

Mulţi dintre noi au fost martorii unor evenimente incredibile de vindecare spirituală petrecute în jurul unor persoanecum ar fi Ron Roth, Ioan al Domnului, Sri Bhagwan şi mulţi alţii. În timp ce dovezile sunt greu de contestat în sine şi prin sine, incapacitatea noastră de a înţelege un mecanism prin care au loc asemenea vindecări tinde să ne îndrepte către neîncredere, chiar în faţa celor

mai puternice dovezi. Studiul sferelor ne oferă un „mecanism” al vindecării spirituale simplist, însă practicabil.

Ar fi desigur o mare îndrăzneală să deducem că avem acum o explicaţie pentru vindecarea spirituală. Dar sferele arată că există o legătură între realitatea spirituală şi starea noastră de sănătate. De fapt, ar fi o şi mai mare îndrăzneală să credem că medicamentele convenţionale sau chiar operaţiile chirurgicale fizice în şi prin ele însele asigură vindecarea suferinţelor. Nu trăim într-o realitate care sfârşeşte acolo unde încetează capacitatea noastră de a vedea, auzi, atinge, gândi şi comunica; suntem participanţi într-un sistem care se întinde la infinit, dincolo de acele limite. Energia sa este nelimitată, iar capacitatea sa de vindecare este fără graniţe. Problema este doar dacă o folosim sau nu. Soluţia nu poate fi găsită într-una *sau* în cealaltă, ci într-una *şi* în cealaltă.

Bibliografie

Azevedo, José Lacerda de *Spirit and Matter*: *New Horizons for Mediane*. (Spirit şi materie: noi orizonturi pentru medicină). Tempe, Arizona, New Falcon Publications, 1997.

Browne, Sylvia *Prophecy*: *What the Future Holds for You*. (Profeţie: ce vă rezervă viitorul). New York, New American Library, 2005.

Heinemann, Klaus *Consciousness of Entrophy*?: *A Guide Toward a Fresh Understanding of Man’s Purpose and Required Response*. (Conştiinţă sau entropie? Ghid către o nouă / înţelegere a rostului omului şi a răspunsului cuvenit). / Sunnyvaley, California, Eloret Press, 1991. (Epuizată, exemplare disponibile doar de la autor).

Heinemann, Klaus *Expanding Perception* (Extinderea percepţiei). Tarentum, Pennsylvania, Word Association Publishers, 2004.

Kuhiman, Kaththyn, accesaţi http://www.godswordtowomen.org/studies/altides/kuhiman.htm.

Laurentin, René and Joyeux, Henri *Scientific and Medical Studies on the Apparitions at Medjugorje*. (Studii ştiinţifice şi medicale privind apariţiile de la Medjugorje). Dublin, Veritas Publishing, 1987. (Ediţia originală în limba franceză: Paris, Oeil, 1985).

Martin ΠΙ, Harvey J. *The Secret Teachings of the espiritistas*: *A Hidden History of Spiritual Healing*. (învăţăturile secrete ale spiritiştilor. Istorie ascunsă a vindecării spirituale). Avannah, Georgia, Metamind Publications, 1999.

McPherson, Aimée Semple, accesaţi http://en.wikipedia.org/ wild/Aimée Semple McPherson.

Rathbun, Harry *Creative Iniţiative*: *Guide to Fulßlinent*. (Iniaţiativă creatoare. Ghid pentru împlinire). Palo Alto, California, Creative Iniţiative Foundation, 1976.

Roth, Ron, with Peter Occhiogrosso *The Healing Path of Prayer*: *A Modern Mystic's Guide to Spiritual Power*. (Calea vindecătoare a rugăciunii. Ghidul unui mistic modern către puterea spirituală). New York, Harmony Books, 1997.

Roth, Ron *Holy Spirit for Healing*: *Merging Ancient Wişdom with Modern Mediane*. (Sfântul Duh pentru vindecare. Contopirea înţelepciunii străvechi cu medicina modernă). Carlsbad, California, Hay Hoţise, 2001.

Roth, Ron Holy Spirit *The Boundless Energy of God*. (Sfântul Duh. Energia nelimitată a lui Dumnezeu). Carlsbad, California, Hay House, 2000.

Roth, Ron *Prayer and the Pive Stages of Healing*. (Rugăciunea şi cele cinci etape ale vindecării). Carlsbad, California, Hay House, 1999.

Sweet, Leonore *How to Photograph the Paranormal*.

(Cum să fotografiem fenomenele paranormale). Charlottesville, Virginia, Hampton Roads publishing, 2005.

Tiller, William A. „*A Gas Descharge Device for Investigating Focused Human Attention*" (Un dispozitiv cu gaz pentru investigarea atenţiei umane focalizate), Journal of Scientific Exploration, 4, nr. 2 (1990), p. 255.

Tiller, William A., Dibble, Walter E. and Frandel, J. Gregory *Some Science Adventures with Real Magic*. (Câteva aventuri ştiinţifice cu magie reală). Walnut Creek, California, Pavior Publishing, 2005.

Xavietv André Luiz Francisco Candido *The Astral City*. (Cetatea astrală). Ediţie electronică la adresa http:// HYPERLINK „http://www.sgny.org/main/Books/Astrallity.pdf" www.sgny.org/main/Books/Astrallity.pdf.

Concluzia autorilor

La începutul aventurii legate de publicarea în comun, în această carte, a rezultatelor cercetărilor noastre individuale despre sfere, ne-am pus două întrebări: (1) dacă aceste elemente care au ajuns să fie captate de camerele noastre cu zecile de mii simt reale şi (2) dacă ar putea fi conectate cu realităţile din afara percepţiei umane normale, înmulţirea rapidă a numărului fotografiilor cu sfere în întreaga lume a făcut ca investigarea acestor chestiuni să devină deosebit de importantă.

Am simţit din tot sufletul că răspunsurile ar fi afirmative, chiar dacă era o diferenţă surprinzător de mică între cercetările noastre. De asemenea, aveam aşteptări mentale similare: dacă fenomenul sfera ar fi fost într-adevăr conectat cu lumea supranaturală, urmau să fie formulate multe alte întrebări importante. Avem de-a face cu entităţi din ceea ce este perceput în mod obişnuit drept lumea divină? Sunt aceste sfere legate de viaţa existentă altundeva în univers? Există o învăţătură sau un mesaj al

apariţiei sferelor? Ce avem de învăţat din descoperirile noastre?

Rezultatele noastre au multe lucruri în comun şi diferenţe interesante. Probabil cele mai semnificative diferenţe dintre observaţiile noastre pornesc din şi simt legate de abordările noastre experimentale. Miceai a folosit predominant situaţii din spaţii exterioare, majoritatea implicând foarte puţini oameni, în timp ce Klaus s-a concentrat pe ocazii interioare, în mod predominant în prezenţa unor grupuri mari de oameni în cadrul unor aşezăminte spirituale.

Dincolo de aceste condiţii experimentale aproape diametral opuse, descoperirile noastre concordă în multe aspecte, incluzând:

Folosirea unui bliţ este esenţială în fotografierea sferelor. Acest lucru ar putea să se datoreze faptului că nu sunt înregistrate pe placa CCD a camerei prin reflexie sau difracţie, ci prin fluorescentă. Sferele sunt prezente din abundenţă şi frecvenţa apariţiei lor a crescut în mod semnificativ de când a început cercetarea noastră.

Argumentul scepticilor că fotografiile sferelor trebuie să fie toate datorate unor deficienţe experimentale nu poate fi susţinut.

Nu avem nicio indicaţie că sferele ar fi produsele efectelor de difracţie ale obiectelor fizice. Nu există nicio dovadă că sferele sunt imagini ale unor obiecte fizice.

Nu există o teorie convingătoare sau un argument convingător, în acest moment, care să explice energia sferelor ca fiind un tip de unde electromagnetice fizice „convenţionale” sau plasmă. Sferele sunt totuşi fenomene energetice. Sferele par să-şi facă apariţia în locuri diferite, alese la întâmplare, în serii de fotografii. Există o mare diversitate de sfere. Adeseori, apar sfere în mod predominant dintr-o anumită categorie, într-un anumit

cadru. Sferele dau semne de inteligenţă!

Nu am putut găsi niciun fel de intenţie „adversă” a sferelor faţă de noi; de fapt, modul lor de a-şi face simţită prezenţa sugerează o bunăvoinţă necondiţionată.

Dovada fluorescentei sferelor ridică întrebarea dacă aceste domenii de frecvenţă detectate prin acest proces pot fi într-adevăr realităţi la fel de solide în sine cum este realitatea noastră pentru noi.

Dacă aceste ipoteze sunt adevărate, multe din noţiunile noastre convenţionale legate de înţelegerea materiei, cum ar fi „spirit” şi „lumea de dincolo” vor trebui redefinite.

Din aceste observaţii, noi tragem concluzia că trebuie să răspundem afirmativ la cele două întrebări principale: sferele simt reale şi sunt conectate cu lumile din afara percepţiei umane normale. Ele par să funcţioneze în afara legilor convenţionale ale fizicii, şi totuşi pot să comunice cu noi prin intermediul camerelor digitale, care simt acum disponibile fiecăruia dintre noi.

Această comunicare pare să fie iniţiată de ele şi putem concluziona fără să greşim că are un scop şi o intenţie specifice. Fiecare dintre noi a avansat anumite ipoteze referitoare la ceea ce putem învăţa din fenomenul sferelor în acest moment, dar suntem de acord că adevăratele răspunsuri la această întrebare importantă urmează încă să fie găsite.

Cu toate că cercetările prezentate în această carte se bazează pe cea mai mare bază de dovezi adunată vreodată despre fenomenul sferelor, noi simţim că am atins doar superficial semnificaţia sa. Cercetările trebuie continuate şi vor apărea noi rezultate. Aproape că nu s-a răspuns încă deloc la întrebarea privind semnificaţia din spatele acestui fenomen, iar unele dintre ipotezele pe care le-am formulat „cu îndrăzneală”, pentru a continua discuţia, sunt doar

atât – ipoteze.

Aşteptăm o continuare palpitantă în cercetarea fenomenului sferelor şi vă invităm să participaţi!

Miceai Ledwith, doctor în teologie şi drept Klaus Heinemann, doctor în fizică

Pentru a afla mai multe despre acest uimitor fenomen, comandaţi DVD-ul *ORBS*: *The Veil is Lifted* (*Sferele*: *vălul se ridică*), care cuprinde comentariile autorilor Klaus Heinemann şi Miceai Ledwith, dar şi al altor experţi, privind subiectul sferelor.

$29.95 US/ $34.00 Canada (aproximativ 86 de minute) Comandaţi direct de la Beyond Words Publishing Inc. sau de la librăria locală.

20827 N.W. Corneli Road, Suite 500

Hillsboro, OR 97124 – 98908

503 – 531 – 8700

www.bey ond wor d. corn sau e-mail la infobeyondword.com

La *Editura* ADEVĂR DIVIN, în colecţia Vindecare spirituală, au mai apărut

Atingerea cuantică, de Richard Gordon

Călătoria, de Brandon Bays

Calea purtătorului de lumină, de Doreen Virtue *f* CÂMPUL, de Lynne McTaggart

Iertarea, de Gerald G. Jampolsky

Ioan al Domnului, de Heather Cumming şi Karen Leffler

Iubirea înseamnă renunţarea la frică, de Gerald G. Jampolsky

Medicina Sufletului, Minţii şi Trupului, de Dr. Zhi Gang Sha

Pot face acest lucru, de Louise L. Hay

Poţi să-ţi vindeci viaţa, de Louise L. Hay

Puterea este în interiorul tău, de Louise L. Hay

Puterea vindecătoare a bolii (Boala ca drum), de Thorwald Dethlefsen şi Ruediger Dahlke

Răspunsul este simplu... de Sonia CHOQUETTE

Sentimentele îngropate de vii nu pier niciodată... de Karol K. Truman

Suflet şi Spirit, de Edgar Cayce

Vindecare spirituală şi nemurire, de Patrick Drouot

Vindecarea sentimentelor... din inima ta, de Karol K. Truman

Miceai Ledwith, doctor în teologie şi drept, a fost profesor de teologie sistematică timp de şaisprezece ani la Colegiul Maynooth din Irlanda, iar apoi a fost preşedintele universităţii timp de zece ani. A fost membru al Comisiei Teologice Internaţionale o perioadă de şaptesprezece ani. A ţinut conferinţe în multe ţări din Europa, Africa de Sud, Japonia, Australia, Mexic, America de Nord şi de Sud.

Klaus Heinemann, doctor în fizică, s-a născut şi a studiat în Germania, având un doctorat în fizică experimentală susţinut la Universitatea din Tübingen. Dr. Heinemann a lucrat mulţi ani în domeniul cercetării ştiinţifice a materialelor la NASA, UCLA şi ca profesor

cercetător la Universitatea Stanford. Este fondator şi preşedinte al unei corporaţii care desfăşoară cercetări ştiinţifice în dinamica computaţională a fluidelor, în dezvoltarea materialelor şi nano tehnologie, pe baza unor contracte cu NASA. Timp de mai multe decenii a lucrat pentru realizarea unei punţi peste prăpastia dintre ştiinţă ÎJPjRJHJIJB) litate şi a ţinut conferinţe privinc MWK – ffgr percepţiei. TÂRmalPI în ultimii ani, oamenii s-au întrebat dacă obiectele sferice care apar în fotografiile lor sunt particule de praf sau ceva mai mult. În *Proiectul Sfera*, Miceai Ledwith şi Klaus Heinemann, doi experţi de frunte în domeniul fenomenelor sferice, şi-au alăturat cunoştinţele dobând de de-a lungul anilor pentru a examina aceste apariţii fantomatice. Analizând detaliile fotografiilor color ale diferitelor tipuri de sfere şi rezultatele altor cercetări ştiinţifice, oferind sugestii practice pentru călăuzirea fotografilor amatori pasionaţi de fenomenul sferelor, precum şi detalii cuprinzătoare ale tiparelor vizuale, ale caracteristicilor şi comportamentelor sferelor, *Proiectul Sfera* demonstrează că realitatea noastră fizică convenţională este doar o extensie a dimensiunii spirituale infinite şi că sferele sunt legate de realităţi în afara percepţiei noastre umane normale.

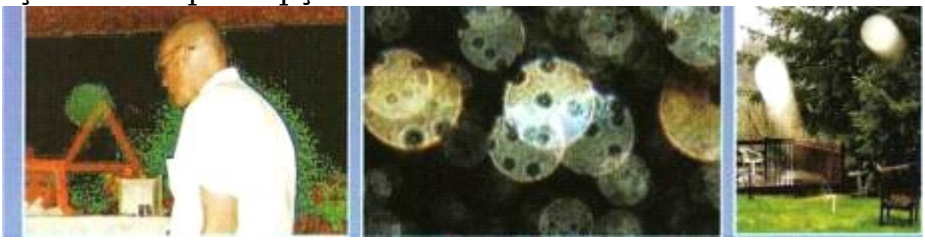

„Sferele s-ar putea să fie pentru atmosferă ceea ce sunt cercurile din lanuri pentru pământ. Văzând sferele şi fotografiile lor în timp ce vorbim, este minunat să ştim că primim comunicări energetice din cosmos”. – C. Norman Shealy, doctor în medicină, doctor în fizică, preşedinte al

seminarului universitar Holos, membru al Societăţii Internaţionale pentru studiul energiei subtile şi al medicinii energetice, autor al cărţii *Life Beyond 100 – Secrets of the Fountain of Youth*

(*Viaţa după 100 de ani – Secretele Fântânii tinereţii*).

„*Proiectul Sfera* ne ajută pe noi să privim în interiorul unui fenomen extrem de ciudat cu sobrietate şi discernământ. Chiar Einstein se referea la lumea încâlcită a realităţii cuantice ca fiind o «acţiune supranaturală la distanţă», înainte de a fi mai bine înţeleasă. Progrese substanţiale în domeniul ştiinţei apar atunci când suntem pregătiţi să explorăm anomaliile persistente. Sferele s-ar putea să fie dovada că fenomenele pot fi explicate doar în afara concepţiilor noastre actuale, limitate şi reducţioniste despre lume". V; – fames O'Dea preşedintele institutului de Ştiinţe Noetice www.divin.ro *pentru* SUFLET, MINTE şi TRUP